

AREL IR MONTHLY

ISSN: 2822-3837

INTERNATIONAL RELATIONS - ULUSLARARASI İLİŞKİLER

NİSAN / APRIL - CURRENT POLITICAL ISSUES

Kış Stajı Özel Sayısı 1 Winter Internship Special Issue 1

AREL IR MONTHLY

İmtiyaz Sahibi/Owner

İstanbul Arel Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü (İng.)
Istanbul Arel University, Department of International Relations (Eng.)

Yönetici Editör/Executive Editor

Arş. Gör. Doğuş Sönmez

Editör/Editor

Muhammed Ulanmış, Meryem Alpar

Asistan Editör/Assistant Editor

Gaye Gürbüz, Sırrı Can Yücel, Samiye Yüksel

Yayın Kurulu/Editorial Board

Ayşenur Durmaz, Fatma İnal, Gaye Gürbüz, Meryem Alpar, Seher Tortop,
Samiye Yüksel, Senanur Yıldız, Sırrı Can Yücel, Talha Çağman

Misafir Editörler/Guest Editors

Ahmet Yılmaz (İstanbul Aydın Ün. Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler (İng.) Böl. 4. Sınıf)

Hande Bingöl (Galatasaray Ün. Özel Hukuk Yüksek Lisans Prog. 1. Sınıf)

Sena Bozkurt (İstanbul Ün. Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Böl. 4. Sınıf)

Senanur Köksal (İstanbul Sabahattin Zaim Ün. Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler (İng.) Böl. 4. Sınıf)

Kapak ve Sayfa Tasarımı/Cover and Page Design

Eren Öz

T.C İSTANBUL AREL ÜNİVERSİTESİ-İSTANBUL AREL UNIVERSITY

In Collaboration with Istanbul Arel University International Relations Club

arelusam@arel.edu.tr

Bu belgede yer alan hususların tüm sorumluluğu yazarlara ait olup İstanbul Arel Üniversitesini ve üyelerini bağlamaz. Bu belgenin her hakkı, 5846 Sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu esasları çerçevesinde İstanbul Arel Üniversitesi Uluslararası ilişkiler (İngilizce) bölümüne aittir. *The information and views set out in this publication are those of the authors and do not necessarily reflect the official opinion of İstanbul Arel University.*

İçindekiler

Content

Yumuşak Güç Politikasının Çin Afrika İlişkilerindeki Yansıması -Alperen AKTAŞ The Reflection Of Soft Power Policy On China-Africa Relations.....	6
Orta Doğu'da Üçüncü İsrail Nükleer Önleyici Saldırısı: İran'ın Tepkisi Ve Bölgesel İstikrar -Bilgehan Salih UYHAN Third Israeli Nuclear Preventive Strike In The Middle East: Iranian Response And Regional Stability.....	12
Kovboy Diplomasisi -Burak YURDAKUL Cowboy Diplomacy.....	17
Arktik Bölgesindeki Çin Etkisi -Burcu ADANIR The Chinese Influence In The Arctic Region.....	23
Yeni Biden Hükümetinin Restoratif Dış Politikası: 'Amerika Geri Döndü Mü?' -Çağkan VATANSEVER New Biden Administration's Restorative Foreign Policy: "Is America Back?".....	27
Çin-ABD Rekabeti -Çağlar GÜN China-USA Competition.....	32
2021 Başında Rusya'da Askeri Gelişmeler Ve Rusya'nın Savunma Sektöründeki Rolü -Damla İrem ÜSTÜNTAŞ Military Developments In Russia At The Beginning Of 2021 And Russia's Role In The Defense Industry.....	37
Pandemiden Otoriterliğe -Doğa KINDIRA From Pandemic To Authoritarianism.....	43
Uygurlar Üzerine Çin Ve Batı Dünyası -Ecem Bengü ATAKUL China And The Western World On Uighurs.....	49
Amerika'nın Karanlık Yüzü -Fatmanur PARLAK The Dark Side Of America.....	53

Güney Çin Denizi'nin Bitmeyen Sorunu -Hande Berknur UÇGUN The Permanent Problem Of The South China Sea.....	58
Koronavirüs Salgınının Dış Politika Yapımına Etkileri -İlayda KARAKAYA The Impacts Of The Coronavirus Pandemic On Foreign Policy Making.....	64
Brexit -Meltem AKIN.....	69
Yükselen Popülizm Karşısında Batı Avrupadaki Sosyal Demokratlar Neden Gerileme- kte? -Mert Can UZUNOĞLU Why Social Democrats Of Western Europe In Decline Vis A Visrising Populism?.....	73
Siber Gelişmelerin Rusya'nın Dış Politikasına Olan Etkisi -Meryem ALPAR The Effects Of Cyber Developments On Russia's Foreign Policy.....	79
Dağlık Karabağ Çatışmasında Rusya'nın Rolü -Mustafa Doğukan ÇETİN Russia's Role In The Nagorno Karabakh Conflict.....	85
Siyasi Kültür Koronavirüs Pandemisini Nasıl Etkiler? -Nur Hilal ŞAHBAZ How Does Political Culture Affect Coronavirus Pandemic?.....	90
Kadınların İnsan Hakları Sorunları Ve Kadın Deneyimlerinin Uluslararası Hukuk Sis- teminin Dışında Bırakılması -Selen GÜLÜMSER Problems Of Women's Human Rights And Exclusion Of Women's Experience In Inter- national Law System.....	95
Suriyeli Mülteci Krizinin Çözüm Süreci Türkiye Cumhurbaşkanı Erdoğan Ve Almanya Başkanı Merkel'in Liderlik Tarzlarından Nasıl Şekillendi? -Tilsim Gülbu KADIOĞLU How Is The Solution Process Of Syrian Refugee Crisis Affected By The Leadership Styles Of Turkish President Erdoğan And German Chancellor Merkel?.....	101

Yumuşak Güç Politikasının Çin Afrika İlişkilerindeki Yansıması

The Reflection of Soft Power Policy on China-Africa Relations

Alperen AKTAŞ

İstanbul Sabahattin Zaim Üniversitesi Siyaset Bilimi ve
Uluslararası İlişkiler Bölümü

Giriş

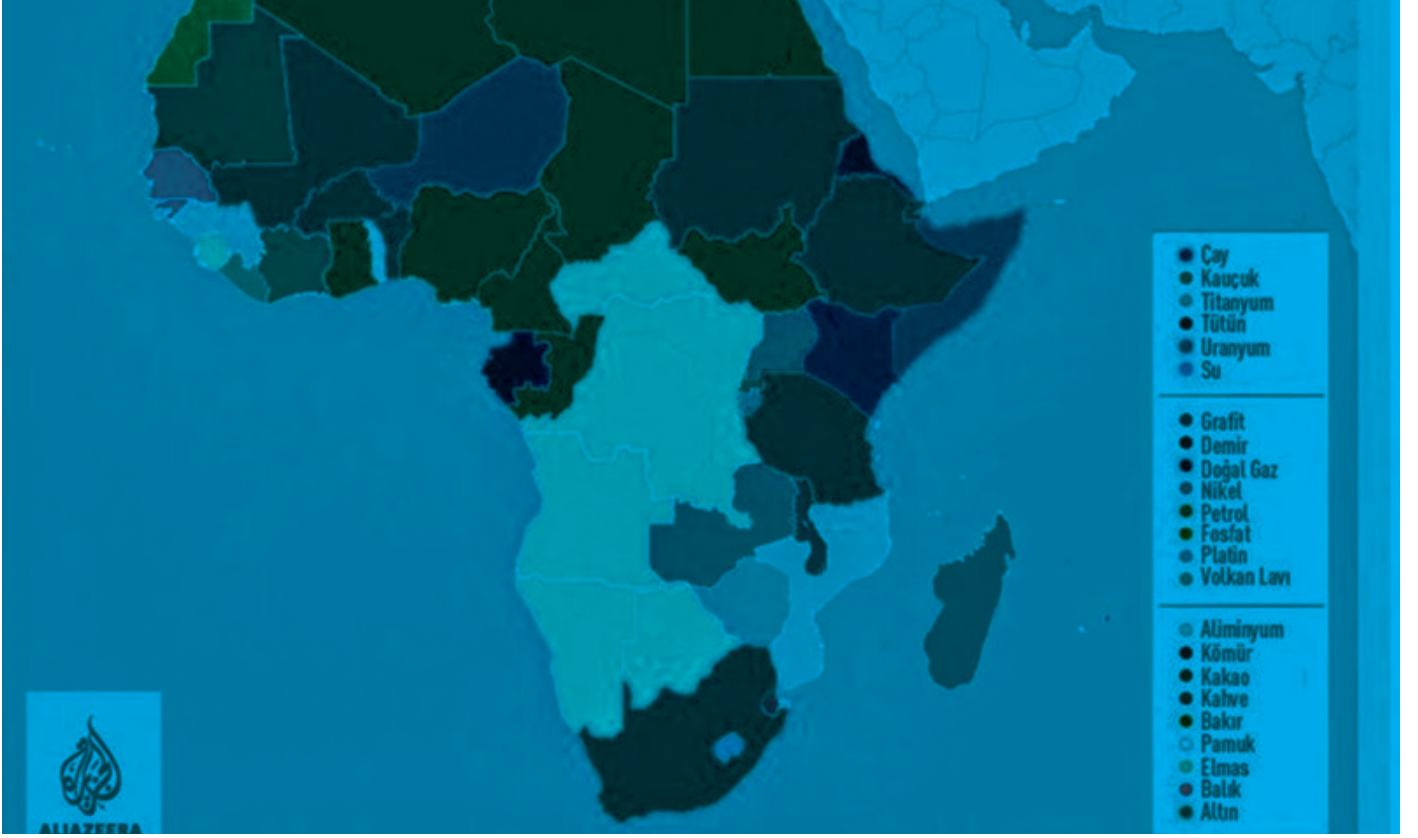
Afrika 55 ülkesi ve 1,2 milyar nüfusu ile hem kara sahası hem de popülasyon olarak dünyanın en büyük ikinci kıtasıdır. Zenginliklerine bakacak olursak; yerüstünde doğal güzellikleri ve tabiatı, yeraltında ise kıymetli madenleri bakımından küresel rekabette geleceğin en büyük potansiyellerinden birisidir. Afrika her ne kadar sürekli iklim sorunları ile mücadele eden, kıtlığın yoğun olduğu ve otoriter liderler ülkesi algısına sahip olsa da bereketli topraklara, yağmur ormanlarına, ortalama 25' sıcaklığa ve 20'den fazla ortalamanın üstüne insani gelişime sahip ülkeye sahiptir.

Tarihsel olarak pek çok kolonyal ülke tarafından idame ettirilmiş olan Afrika'da 1950'lere kadar yalnızca 4 tane bağımsız ülke varken, AfB'nin kurulduğu 1963 yılında bu sayı 30'u geçti. Kıtanın zenginlikleri, dış ülkeler tarafından tarih boyunca her zaman ilgi gördü. Bu yüzden çoğu ülke bağımsızlığını kazansa bile, bağlı oldukları sömürge devletlerinden kopamadılar. Kıtayı ilişkisi olmayan ülkeler ise daha farklı yollar benimsediler. Yirmi birinci yüzyılda kullanılan en etkin politika "Yumuşak Güç" politikasıdır. Bu makalede yumuşak güç politikasının anlamı, Çin bağlamında örneği ve bu örnek doğrultusunda sonuçları incelenecektir.

Introduction

Africa is the second largest continent in the world both by land area and population, with 55 countries and 1.2 billion people. To look at its wealth, it is one of the greatest potentials of the future in global competition in terms of its natural beauty and nature above the Earth, and precious metals underground. Although Africa has a perception of a country of persistent climate problems, intense famine and authoritarian leaders, it has fertile lands, rainforests, an average temperature of 25 and more than 20 countries with above-average human development.

In Africa, which was historically maintained by many colonial countries, there were only 4 independent countries until the 1950s, while in 1963, when the African Union was established, this number exceeded 30. The continent's riches have always been of interest to foreign countries throughout history. So even if most countries gained independence, they could not break away from the colonial states to which they were affiliated. Countries that do not have relations with the continent have adopted different paths. The most effective policy used in the twenty-first century is the "soft power" policy. In this article, the meaning of soft power policy, its example in the con-

Yumuşak Güç Politikası Nedir?

Yumuşak güç politikası ülkelerin başka ülkelerle çatışmadan ziyade onlarla iş birliği yapmayı amaçlayan, çıkarların gerçekleşmesini ticaret, ekonomik bağımlılık, yardımlar ve diplomasiyle sağlayan politika biçimidir. Güç politikalarının sınıflandırılması ilk defa 1990 yılında Joseph Nye tarafından “Liderliğe Zorunluluk: Amerikan Gücünün Değişen Doğası” kitabında yapılmış, yumuşak güç terimi ilk kez ortaya atılmıştı. Devletlerin güçlerini inşacı ve neo-liberal açıdan ele alan bu terim, ilk olarak Amerikan hegemonyasına nasıl devam edilebileceği sorusuna cevap olarak ortaya çıktı. Günümüzde Afrika kıtasında belirli ülkeler tarafından belirgin bir şekilde gerçekleştirilen bu politika, uluslararası ilişkiler bağlamında tartışılması ve analiz edilmesi önem arz eden bir meseledir. Afrika kıtasındaki en etkin yumuşak güç politikası tarihsel sömürge bağları olan Avrupalı ülkeler değil kıtaya 1960 yılında tanışmaya başlayan Çin tarafından gerçekleştirilmektedir.

text of China and the results in this example will be examined by evaluating the current policy of China and the current situation of the continent Africa.

The Meaning of Soft Power Policy

A soft power policy is a form of policy that aims to cooperate with countries rather than conflict with other countries, ensuring the realization of interests through trade, economic dependence, assistance and diplomacy. The classification of power policies was done firstly in 1990 by Joseph Nye in his book “Bound to Lead: The Changing Nature of American Power” the term soft power was first coined. The term, which deals with the powers of states from a constructivist and neoliberal perspective, first appeared in response to the question of how to continue American hegemony. Today, this policy, which is carried out prominently by certain countries on the African continent, is an important issue to discuss and analyze in the

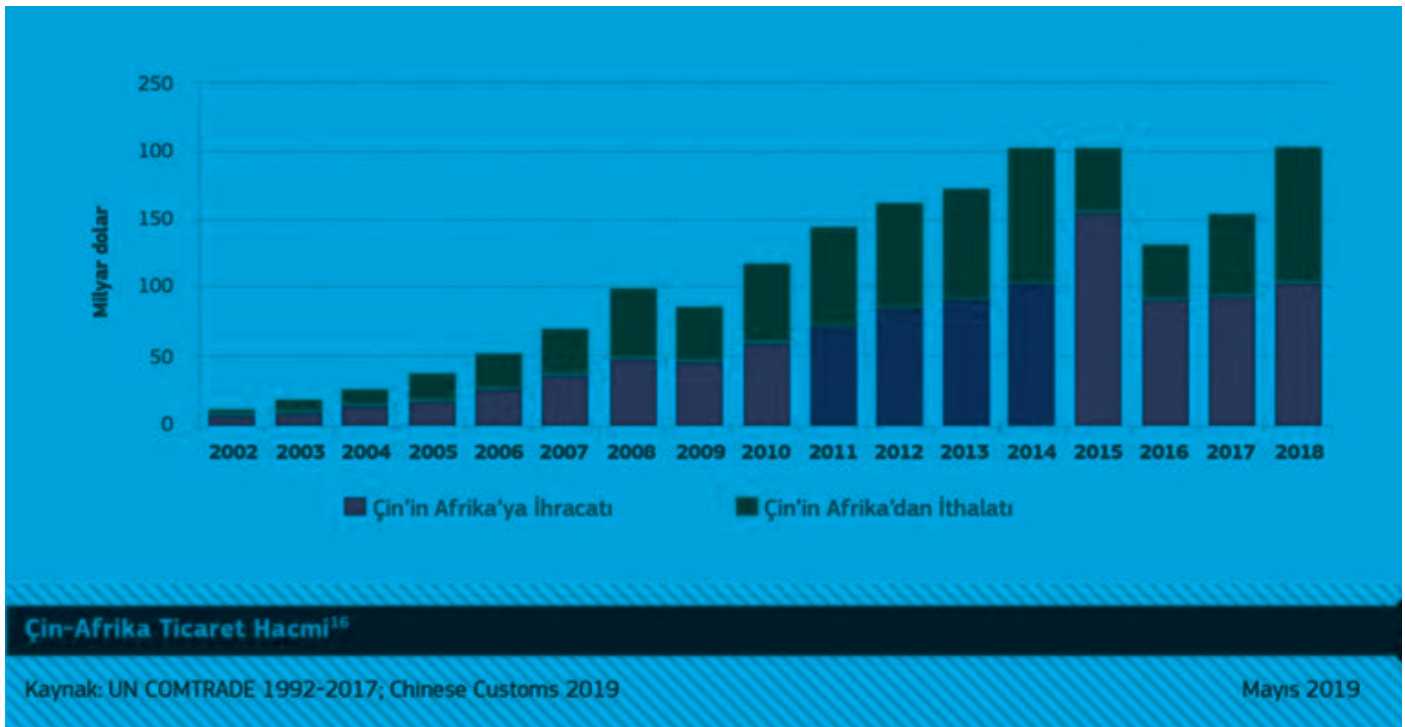
Çin-Afrika İlişkisi

Soğuk Savaş döneminin kutuplaşan uluslararası arenasında Bağlantısızlar grubundan olan Afrika kıtasında ülkelerin yavaş yavaş bağımsızlaşma sürecine girmesi Çin'in kıtaya ilk diplomatik ilişkilerini kurmasına yol açtı. Çin Batılı devletler gibi askeri ve siyasi yardımlardan ziyade ekonomik desteğe ağırlık verdi ve kıta ülkelerinin kalkınması amacını güttü. Kıtayla ilk kapsamlı ilişkileri başlatan 1949-1976 tarihleri arasında görev yapmış Çin Başbakanı Zhou Enlai'dir. Afrika ve Asya ile olan ilişkilerde önemli etkisi olan Enlai, Çin'in Afrika ile olan bağlantısını kıtanın dayanışması, barış ve tarafsızlık, Afrika'nın egemenliğine saygı, sorunların barışçıl yollarla çözülmesi ve içişlerine karışmama olarak beş temel prensip altında gerçekleştirmeye çalıştı. Afrikalılar için Batılılar tarihsel geçmişlerinden ötürü olumsuz bir yer etmesi, Çin'in politikalarında büyük avantaj sağladı. Çin kıtaya ilişkilerine her zaman pragmatik yaklaşmış, siyasi ya da dini herhangi bir dayatma girişimi olmamıştı. Kıtanın en büyük problemlerinden olan altyapı sorunu, projelerin finansmanının sağlanamaması, kıta ülkeleri arasında birlik kurumlarının ve forumların yoksunluğu Çin

context of international relations. The most effective soft power policy on the African continent is not carried out by European countries with historical colonial ties, but by China, which began to meet the continent in 1960.

The Relationship between Africa China

In the polarizing international arena of the Cold War era, countries on the African continent, a group of non-aligned countries, gradually entered the process of independence, which led China to establish its first diplomatic relations with the continent. China, unlike Western states, focused on economic support rather than military and political assistance and aimed at the development of continental countries. The first to initiate comprehensive relations with the continent was Chinese Premier Zhou Enlai, who served from 1949 to 1976. Enlai, who had a significant influence in relations with Africa and Asia, tried to realize China's connection with Africa under five basic principles: Continent solidarity, peace and neutrality, respect for Africa's sovereignty, peaceful resolution of problems and non-interference in internal affairs. For Africans, Westerners have

tarafından sağlanmaya çalışıldı. Kıtaya yatırımlarını arttıran, 2000 yılında Çin-Afrika İş Birliği Forumu'nu kuran Çin'in politikaları bu sebeple günümüze kadar Batılı ülkelerin (özellikle Fransa ve İngiltere) önüne geçmeye başladı.

2002 yılında Çin ile Afrika arasındaki ticaret hacmi 6 milyar dolar iken, 2018 yılında 100 milyar doları geçmiştir. Çin-Afrika İş Birliği Forumu'nun her oturumunda önemli deklarasyonlar yayınlanarak, ilişkiler derinleştirilmeye devam edildi. Özellikle Çin tarafından Afrika'nın çeşitli bölgelerinde açılan hastane ve okullar, sağlanan düşük faizli krediler, bölgenin tarımını geliştirmeye yönelik kararlar, Afrikalı öğrencilere sağlanan eğitim olanakları teknolojik projelere olan yatırım, kıtanın önemli ticaret yolları üzerindeki altyapıların geliştirilmesi ve telekomünikasyon yatırımlarının sağlanması Afrika'nın ekonomik ve toplumsal olarak kalkınmasına önemli katkı sağlamış, sonuç itibarıyla bu gelişmeler Çin'i Afrika'da en etkin ve söz sahibi ülkelerden birisi konumuna getirmiştir. Yalnızca 2000-2017 yılları arasında Çin tarafından Afrika'ya sağlanan düşük ya da sıfır faizli kredilerin toplam miktarı 143 milyar dolar. 2020 yılında dünyanın pek çok yerinde olduğu gibi Afrika'da da ekonomi küçülmeye gidince, Afrika ülkeleri zor durumda olan ekonomilerinin düzeltilebilmesi için, G20 ülkelerinden kredilerinin silinmesini ya da ertelenmesini talep etmiş, Çin hükümeti 2020 yılına kadar vadesi dolacak olan faizsiz kredilerini silme kararı almıştı (ARSLAN, 2018).

Yumuşak Güç Politikaların Sonuçları

Afrika'da Çin tarafından uygulanan politika, kıta ülkeleri tarafından Batılı ülkelerin aksine memnuniyetle karşılanıyor. Çin'in sağladığı ekonomik destek, oluşturduğu kalkınma politikası ülkenin içişlerinden bağımsız, saygı çerçevesinde gerçekleştiriliyor. Dolayısıyla hem hükümet hem de toplum tarafından Çin olumlu bir şekilde karşılanıyor. Peki Çin'in bu politikası hangi çıkarlara

a negative place because of their historical background, which has given them a great advantage in China's policies. China has always taken a pragmatic approach to its relations with the continent, and there has not been any attempt to impose political or religious imposition. Some of the biggest problems of the continent, the infrastructure problem, the inability to finance projects, the lack of unity institutions and forums among the continental countries, China tried to ensure. For this reason, China's policies, which increased their investment in the continent and established the China-Africa Cooperation Forum in 2000, have begun to outstrip Western countries (especially France and Britain) to this day.

In 2002, the trade volume between China and Africa was 6 billion dollars, while in 2018 it exceeded 140 billion dollars. At each session of the China-Africa Cooperation Forum, important declarations were issued and relations continued to be deepened. Hospitals and schools opened in various parts of Africa, especially by China, which provided low-interest loans decisions for improving the agriculture of the region, investment in technological projects provided training opportunities to African students, the continent's infrastructure development and investments in the most important trade routes in the provision of telecommunications have made important contribution to Africa's economic and social development, as a result of these developments, China is brought to the position of one of Africa's most active and involved countries. The total amount of low-or zero-interest loans provided to Africa by China between 2000-2017 alone is \$ 143 billion. In 2020, as in many parts of the world, went into economic contraction in Africa, African countries are in a difficult situation to be corrected in order for the economy, African countries requested the deletion of a postponement or loans from the the G20 countries, then Chinese government decided to delete loans which are zero-interest that expire

istinaden sonuçlar getiriyor?

2013 yılından itibaren Çin tarafından gerçekleştirilen “Bir Kuşak, Bir Yol” projesi kapsamında, toplamda 1,9 trilyon dolar kredi sağlandı. Bu kredilerin sağlanma amacı, ülkedeki ticaret yollarının altyapısının oluşturulması, ticaret limanları, kara ve demiryolları inşa edilmesi idi. Projenin asıl amacı, Çin’in ticaret hacminin arttırılması, ticaret yolu üzerindeki ülkelerde ekonomik tekelleşmenin, en azından etkin varlığın, sağlanabilmesidir. Ancak proje kapsamında bulunan ülkelerde yürütülen “borç diplomasinin” bazı Afrika ülkeleri için stratejik zararları oldu. Örneğin, 2017 yılında Sri Lanka’ya ticari yolların altyapısının oluşturulması maksadıyla sağlanan kredi Sri Lanka tarafından ödenemeyince, ülkenin en büyük ticari limanı olan Hambantona Limanı’nı 99 yıllığına Çin’e devretti (Abi-Habib, 2018). 2018 yılında Zambiya, Çin’den aldığı kredileri ödeyemediği için Kenneth Kuanda Uluslararası Havalimanı’nı gelirleri ve yönetimiyle beraber Çin’e teslim etti (Krah, 2018). Kenya’da ise 2019 yılında Kenya’nın Standard Gauge Demiryolu projesinin oluşturulması kapsamında çektiği krediyi ödeyemediği için Mombasa Limanı Çin’e teslim edildi (Hellenics Hipping News, 2019). Üstelik örnek verilen ülkelerdeki bu limanları ve havayolunu besleyecek olan altyapı da sağlanmış oldu.

Çin’in bu projeyi bilinçli olarak yürüttüğü, “borç diplomasisi” kapsamında hegemonyasını ekonomik (ileride olası askeri) olarak geliştirdiği yönünde tartışmalar var. Afrika’daki pek çok ülkenin Çin’e olan borcu kıtanın stratejik lokallerine, madenlerine ve şirketlerine ciddi tehditte bulunuyor.

Sonuç

Yumuşak güç politikasının manası, Afrika’daki örneği ve sonuçları bağlamında açıklanan durum, Afrika’nın geleceği için çok önemlidir. Dünyada yumuşak güç politikasını en çok kullanan ülkeler

untill 2020 (ARSLAN, 2018).

Result of the Soft-Power Policy

The policy implemented by China in Africa is welcomed by continental countries in contrast to Western countries. China’s economic support and development policy are carried out within the framework of respect, independent of the country’s internal affairs. Therefore, China is positively received by both the government and society. So, in what interests does this policy of China bring consequences? As part of the “One Generation, One Road” project carried out by China since 2013, a total of 1.9 trillion dollars in loans have been provided. The aim of these loans was to create the infrastructure of trade routes in the country, and to build trade ports, highways and railways. The main aim of the project is to increase the volume of trade in China, to ensure economic monopolization, at least effective presence, in countries along the trade route. But the “debt diplomacy” carried out in the countries covered by the project has had strategic losses for some African countries. For example, in 2017, when the loan provided to Sri Lanka to create the infrastructure of commercial roads could not be paid by Sri Lanka, it transferred Hambantona port, the country’s largest commercial port, to China for 99 years (Abi-Habib, 2018). In 2018, Zambia assigned over Kenneth Kuanda International Airport to China as it was unable to pay off loans it received from China (Krah, 2018). In Kenya, the Port of Mombasa was assigned over to China in 2019 because it was unable to pay off the loan it received as part of the creation of Kenya’s Standard Gauge Railway project (Hellenics Hipping News, 2019). In addition, the infrastructure that will feed these ports and airlines in the sample countries has also been provided.

There is a debate that China is consciously carrying out this project, developing its hegemony

İngiltere, Almanya, ABD ve Fransa (WayBackMachine, 2015) olarak belirtilse de Afrika'da bu politikayı en etkin yürüten ülke Çin Halk Cumhuriyeti'dir. Kıtadaki tarihsel egemenliğin yavaş yavaş Çine doğru kayması, 2000'li yıllardan itibaren çok şiddetli bir şekilde gerçekleşiyor. Çin'in Afrika'da borç diplomasisini yürüterek stratejik bölgeleri kontrolü altına alması son dönemlerde Afrikalı uzmanlar tarafından da uyarılıyor. Yumuşak güç politikası her ne kadar kazan-kazan durumu olarak nitelendirilse de egemenliği sağlamanın ve tek taraflı çıkarları uygulamanın çok daha kalıcı bir yolu olabilir.

economically (possible militarily in the future) within the scope of "debt diplomacy". The debt of many countries in Africa to China poses a serious threat to the continent's strategic locations, mines and companies.

Conclusion

The situation described in the context of the meaning of soft power policy, its example in Africa and its consequences are very important for the future of Africa. Although Britain, Germany, the United States and France are the countries that use soft power policy the most in the world (WayBackMachine, 2015), China is the country that implements this policy most effectively in Africa. The gradual shift of historical sovereignty on the continent towards China has been taking place very blistering since the 2000s. China's control of strategic regions by conducting debt diplomacy in Africa has recently been warned by African experts. Although a soft power policy qualifies as a win-win situation, it can be a much more permanent way to ensure sovereignty and implement unilateral interests.

References:

- Abi-Habib, M. (2018). The New York Times. How China Got Sri Lanka to Cough Up a Port: <https://www.nytimes.com/2018/06/25/world/asia/china-sri-lanka-port.html> adresinden alındı
- ARSLAN, İ. (2018). Bir Ülke Bir Kıta İlişkileri: Çin Afrika Örneği. *Yönetim Bilimleri Dergisi*, 125-142.
- ÇALIŞKAN, G. (2020). ANKASAM. Çin'in Kuşak-Yol Projesi ve Afrika: <https://www.ankasam.org/cinin-kusak-yolprojesi-ve-afrika/> adresinden alındı
- Dağlı, O. (2018). Anadolu Ajans. Afrika'da Çin'in yükselişi ve stratejik hedefleri: <https://www.aa.com.tr/tr/analiz-haber/afrikada-cin-in-yukselisi-ve-stratejikhedefleri/1240987> adresinden alındı
- Hellenic Shipping News. (2019). China to take over Kenya's main port over unpaid huge Chinese loan: <https://www.hellenicshippingnews.com/china-to-takeover-kenyas-main-port-over-unpaid-huge-chinese-loan/> adresinden alındı
- Krah, R. (2018). CADTM. China to take over Zambian international Airport for debt repayment default; neocolonialism?: <https://www.cadtm.org/China-to-takeover-Zambian-international-Airport-for-debt-repaymentdefault> adresinden alındı
- Orakçı, S. (2020). İnsamer. Afrika Kıtasında Küresel Rekabet: https://insamer.com/tr/afrika-kitasinda-kureselrekabet_2808.html adresinden alındı
- Özel, C. (2018). Yumuşak Güce Bütünsel Bakış. *Güvenlik Bilimleri Dergisi*, 1 – 27.
- WayBackMachine. (2015). Internet Archive: https://web.archive.org/web/20151110004911/http://www.portlandcommunications.com/wp-content/uploads/2015/07/TheSoft-Power-30_press-release.pdf adresinden alındı
- Yi, H. W. (2020). Çin Halk Cumhuriyeti Dışişleri Bakanlığı. Build on Twenty Years of Proud Achievements and Open Up a New Chapter in China-Africa Relations: https://www.fmprc.gov.cn/mfa_eng/wjb_663304/wjbz_663308/2461_663310/t1831815.shtml adresinden alındı

Orta Doğu'da Üçüncü İsrail Nükleer Önleyici Saldırısı: İran'ın Tepkisi ve Bölgesel İstikrar

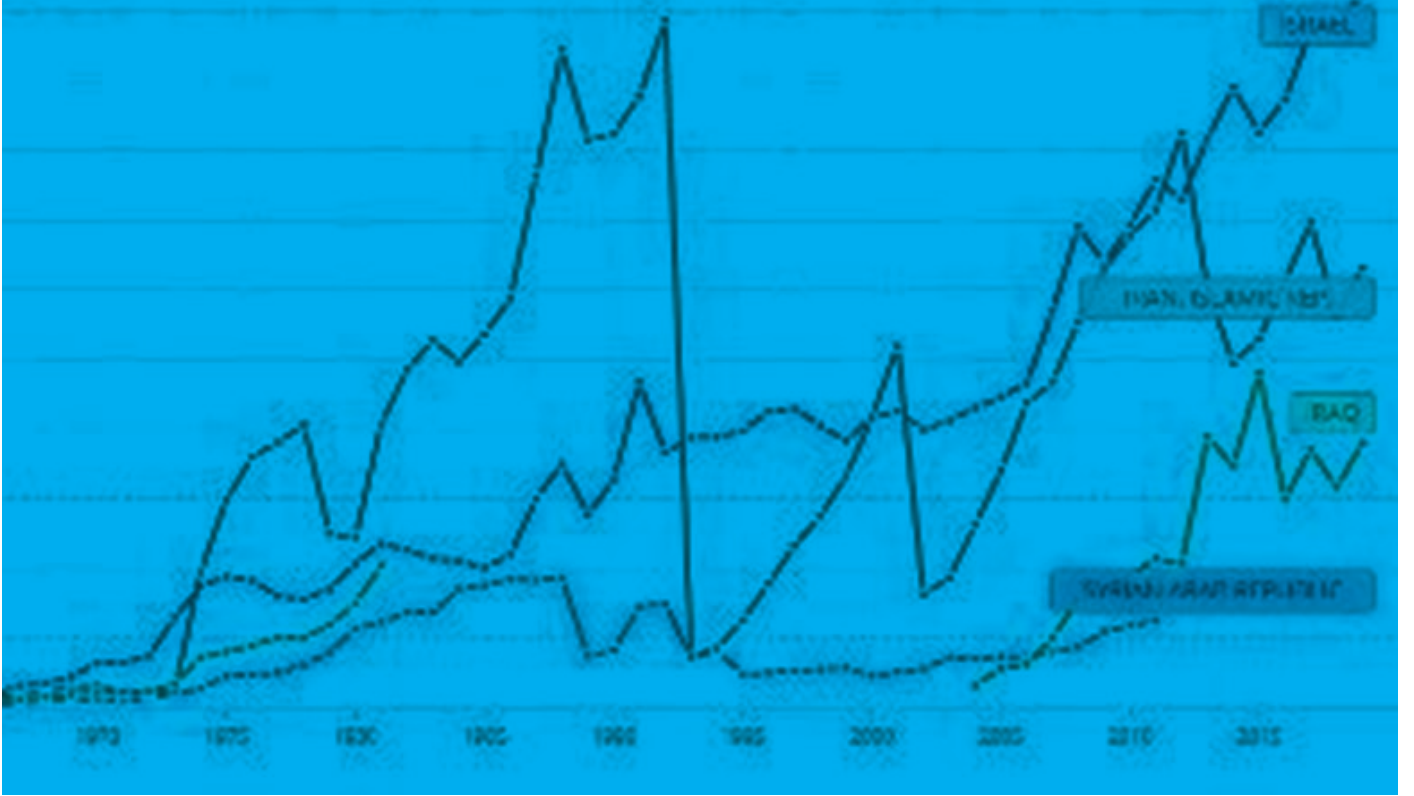
Third Israeli Nuclear Preventive Strike in the Middle East: Iranian Response and Regional Stability

Bilgehan Salih UYHAN

**İhsan Doğramacı Bilkent Üniversitesi
Uluslararası İlişkiler Bölümü**

Orta Doğu, bölgesel istikrar literatürünün birçok bilimsel eserin sayfalarını kapsadığı yapay olarak inşa edilmiş bir bölgedir. Bu literatürde, Uluslararası İlişkilerin nükleer proliferasyon alt alanı, bölgenin zaten bir nükleer silah devleti olan İsrail'e ve bir hedging devleti olan İran'a ev sahipliği yapması nedeniyle hayati bir rol oynamaktadır. Söz konusu devletlerin yanı sıra, Ortadoğu'daki nükleerleşme tarihine bakıldığında, neredeyse tüm diğer otoriter devletlerin bir noktada nükleerleşmeye çalıştığı görülmektedir. Nükleer silahların yayılması, kitle imha kabiliyetinden dolayı istikrarsızlığa yol açan bir şey olarak görüldüğünden, böyle bir konunun Orta Doğu için bölgesel istikrar bağlamında daha fazla açıklamaya ihtiyacı vardır. Bölgesel istikrarı korumak, yani bölgede nükleer yayılmayı önlemek için İsrail, diğer Orta Doğu devletlerini nükleerleşme girişimlerini kısıtlamak adına, kendine bölgesel jandarma misyonu edinmiştir. Bu misyon doğrultusunda İsrail, 1981 yılında Hava Kuvvetleri ile Irak'ın Osirak Nükleer Reaktörüne karşı nükleer önleyici bir saldırı gerçekleştirdi ve saldırıyı Opera Operasyonu olarak isimlendirdi. Buna ek olarak, İsrail, 2007 yılında Suriye'nin

The Middle East is an artificially constructed region where the literature of regional stability covers the pages of many scholarly works. In this literature, the nuclear proliferation sub-field of IR plays a vital role since the region already has a nuclear-weapon-state (NWS) – Israel – and a hedging-state – Iran. Apart from the mentioned states, the history of nuclearization in the Middle East witnesses nearly all other authoritarian states pursuing to be nuclearized at some point. Since nuclear proliferation is seen as something leading to instability due to its ability to mass destruction, such a topic needs further explanation in the context of the regional stability for the Middle East. To maintain regional stability, i.e., to prevent proliferation in the region, Israel embedded the mission of the gendarme of non-proliferation, precluding other Middle Eastern states from proliferation attempts. In line with this mission, Israel conducted a nuclear preventive strike against the Osirak nuclear reactor of Iraq in 1981 with its air force capabilities, coding it as Operation Opera. Additionally, Israel hit the Al-Kibar nuclear reactor of Syria in 2007, for the suspicion of prolifera-

El-Kibar nükleer reaktörünü, nükleer silahların yayılmasından şüphelenerek, vurdu ve operasyonu 'Outside the Box' olarak kodladı. Tarihte iki nükleer önleyici saldırı yapmış bir devlet olarak, İsrail'in halihazırda bir hedging devlet olan İran'ın nükleer tesislerine karşıda benzer bir operasyon olasılığı güncel olarak değerlendirilmektedir. Bu olasılık, bölgesel istikrara etkisi gözetilerek daha fazla dikkate alınmalıdır. Bu nedenle, bu boşluğu karşılamak için, bu makale kısaca "İsrail'in İran'ın nükleer tesislerini askeri olarak önlenmesinin Orta Doğu'da bölgesel istikrarı ne ölçüde koruduğunu" yanıtlamayı amaçlamaktadır. Bu sorunun hipotezi aşağıda verilmiştir.

Bu makalede, (1) öncelikle İsrail'in Irak ve Suriye'ye yönelik önleyici saldırılarının bölgesel istikrar üzerindeki etkileri, her iki devletin tepkileri ve İsrail'in askeri gücü ile çatışmaya girme yeterlilikleri karşılaştırılmıştır. Daha sonra (2) İsrail tarafından yürütülen önleyici bir saldırı durumunda İran'ın olası tepkilerini analiz edilmiştir. Son ola-

tion, coding it as Operation Outside the Box. As a state who already conducted two nuclear preventive strikes in history, a possibility of a similar operation is currently on the table against the nuclear facilities of Iran who is already known as a hedging-state. Such possibility brings the need for further consideration of its effect over the broader literature of regional stability. Hence to satisfy the gap, this paper briefly seeks to answer 'to what extent military prevention of Iranian nuclear capabilities by Israel maintains regional stability in the Middle East. The hypothesis for this question is given below.

As the structure of the paper, I (1) first compare the effects of Israeli preventive strikes against Iraq and Syria on regional stability by examining the responses of both states and their sufficiency to clash with Israeli capabilities. Then (2) I analyze the possible responses of Iran in case of a preventive strike conducted by Israel. Lastly, (3) I conclude by showing how such a preventive strike,

rak, (3) askeri açıdan güçlü bir devlet olan İran'a karşı, nükleerleşmeyi önleyerek istikrarı amaçlayan böyle bir önleyici saldırının, aslında devletleri bölgesel bir savaşa sürükleyerek uzun süreli istikrarsızlığa neden olabileceğini gösterilerek sonuçlanmıştır.

Vakaların Karşılaştırılması

7 Haziran 1981'de, 14 F-15 ve F-16 savaş uçaklarından oluşan İsrail Hava Kuvvetleri ekibi, Bağdat'ın 10 km güneybatısında bulunan Irak'ın Osirak nükleer reaktörünü (Tamuz-1) bombalamak için Opera operasyonu gerçekleştirdi (Boudreau, 1993; Evans, 2017). Böyle bir saldırı, uluslararası toplumda nükleer alarma neden oldu ve İsrail'in nükleer tesislerine karşı saldırı, İsrail'e karşı bir Arap koalisyonunun ortaya çıkması ve bölgesel bir savaşla tansiyonun daha da artması gibi nedenlerin olasılığını doğurdu (Yadlin, 2018). Önleyici saldırı sonrasında Irak'ın İsrail'i dengeleyebilecek askeri gücü olmasına rağmen, Saddam Rejimi daha teknolojik ancak uzun süreli nükleerleşme yolu olan plütonyum-zenginleştirme (Braut-Hegghammer, 2011), 1988'e kadar gövde gösterisi amacıyla İran ile savaşı devam ettirme ve 1990 yılında nükleer programın ekonomik bütçesini karşılayabilmek adına Kuveyt'i işgal gibi farklı yollar denedi (Boudreau, 1993; Kirschenbaum, 2010). Saddam'ın İsrail saldırısından sonra tırmanan düşmanca eylemleri nedeniyle artan istikrarsızlık, yalnızca ABD'nin 1991'deki Çöl Fırtınası operasyonu ile önlenemedi (Evans, 2017).

Suriye El-Kibar Nükleer Reaktörü vakası göz önüne alındığında, 6 Eylül 2007'de, bölge bir kez daha İsrail F-15'lerinin bir rakibin nükleer tesislerini 'sözde' önleyici amaçlar için bombaladığına şahit oldu. 1981 Opera operasyonu ile karşılaştırıldığında en büyük fark, ne uluslararası toplumdan kınama (istikrarsızlığa yol açan siyasi kriz) ne de Suriye'den askeri misilleme ya da diplomatik

aiming stability through preventing proliferation, against a militarily powerful state, Iran, might drag the states into a regional war, causing sustained instability.

Comparison of the Case History

On June 7, 1981, the Israeli Air Force team of 14 F-15 and F-16 fighter jets conducted Operation Opera to bomb the Osirak Nuclear Reactor of Iraq (Tamuz-1), located 10 km southwest of Baghdad (Boudreau, 1993; Evans, 2017). Such an attack caused nuclear alarmism throughout the international community, provoking the possibility of escalating tension such as a counter-strike to Israeli nuclear capabilities, the emergence of an Arab coalition against Israel, and further escalation with a regional war (Yadlin, 2018). Although there had not been such responses against Israel after its preventive strike despite the similar military capabilities of Iraq to balance Israel, Saddam pursued other routes, causing instability in the region, such as starting a more technology-oriented nuclear program with plutonium-enrichment (Braut-Hegghammer, 2011), escalating the war with Iran until 1988 to show its strength, and even invading Kuwait in 1990 to afford the economic budget of its nuclear program (Boudreau, 1993; Kirschenbaum, 2010). The sustained instability due to the hostile actions of Saddam – escalated after Israeli attack – could solely be prevented by the invasion of the US in 1991, with Operation Desert Storm (Evans, 2017).

Considering the case of Al-Kibar Nuclear Reactor of Syria, on September 6, 2007, the region once again witnessed how the Israeli F-15s bombed an adversary's nuclear capabilities for 'so-called' preventive aims, coding it as Operation Outside the Box/Orchard (Spector & Cohen, n.d.). The major difference, when compared with Operation Opera of 1981, was that there had been nei-

tepkilerin olmamasıydı. Akademisyenlerin, saldırı öncesinde Bush Hükümetine İsrail tarafından gizlice haber verilmesi uluslararası toplumu yorum-yok-pozisyonunda bıraktı veya Al-Kibar reaktörünün yapımında Kuzey Kore'nin ve İran'ın gayri-meşru desteğinin olması nükleerleşme yolunu temelde yasa dışı yaptı ve Esad rejiminin olay sonrasında sessiz kalmasına sebep oldu gibi açıklamalarının yanı sıra bu makale olaya Suriye'nin İsrail'in askeri gücüyle karşılaşmaya yeterli olmadığı (bkz. Şekil 1) penceresinden de bakmayı önerir.

İsrail'in nükleer tesislerine yönelik önleyici bir saldırı durumunda İran'ın olası tepkileri analiz edildiğinde, yukarıda belirtilen davalar beklenen sonuçları göstermek için öncü bir rol oynamaktadır. İran'ın nükleer program konusunda ABD ile müzakere etme konusundaki diplomatik çabaları devam eden bir girişimdir, bu da İran'ın uluslararası toplumda düşmanca olmadığını gösterir. Bu nedenle saldırı, İsrail'in uluslararası kınanmasıyla siyasi bir krize neden olabilir ve bu da bölgesel istikrarsızlığa yol açabilir. Dahası, İran'ın askeri gücü İsrail ile çatışmak için yeterlidir (bkz.Şekil 1). İran bu zamana kadar her durumda İsrail'in düşmanca eylemlerine misilleme yapmıştır. Bu nedenle, nükleerleşmenin önlenmesi yoluyla istikrarı amaçlayan böyle bir nükleer önleyici saldırı, ters etki yaratabilir.

Sonuç

İsrail tarafından önleyici bir saldırı durumunda İran'ın olası tepkileri ve olasılıkları göz önüne alındığında, bu makale politika önerileriyle sonuçlanmaktadır. Her iki devletin askeri yetenekleri birbirleriyle çatışmak için yeterli olduğundan, birbirlerine karşı önleyici bir saldırı başlatmak, Devletleri bölgesel bir savaşa sürükleyerek ve/veya nükleerleşme girişimlerini hızlandırarak tansiyonun daha da artmasına neden olabilir. Bu

ther condemnation from the international community (political crisis leading to instability) nor military retaliation or diplomatic responses from Syria (Bass, 2007). Despite several explanations by scholars such as (i) clandestinely acquainting the Bush Administration with the operation in advance kept the international community in no-comment-position (Spector & Cohen, n.d.),

(ii) the North Korean and/or Iranian linkage of nuclearization in Syria made the Assad regime to be silent since the proliferation pathway of Syria was illegal fundamentally (Bass, 2007); this paper, additionally, suggests that the insufficient military capabilities of Syria to clash with Israel (see Figure 1) prevented Syria to escalate the attack with hostile retaliation, causing sustained instability in the region.

Analyzing the possible responses of Iran in case of a preventive strike on its nuclear facilities by Israel, the above-mentioned cases play a leading role to show expected results. The diplomatic efforts of Iran to negotiate with the USA on nuclear program is an ongoing attempt, showing Iran, in the international community, as not-hostile. Hence the strike might cause a political crisis with international condemnation of Israel, leading to regional instability. Moreover, the military capabilities of Iran are sufficient to clash with Israeli (see Figure 1 – at least statistically). Iran has always retaliated to the hostile actions of Israel. Thus, such a nuclear preventive strike, aiming for stability via the prevention of proliferation, is expected to become counter-productive.

Conclusion

Considering the possible responses of Iran and their likelihood in case of a preventive strike by Israel, this paper concludes with policy suggestions. Since the military capabilities of both states

nedenle, bu makale, nükleer önleyici saldırıyı ‘Terör Dengesine’ (İran’ı hedging devlet olmaya teşvik etmek) tercih etmenin bölgede daha da istikrarsızlığa yol açacağını göstermektedir

are sufficient to clash with each other, launching a preventive strike against one another might spark a further escalation, dragging the states into a regional war and/ or accelerated proliferation attempts. Therefore, this paper suggests that trading off a nuclear preventive strike for balance-of-terror (encouraging Iran for hedging) is more instability-oriented for the region

References:

- Bass, W. (2015). The Raid on al-Kibar, 2007. In *A Surprise Out of Zion?: Case Studies in Israel’s Decisions on Whether to Alert the United States to Preemptive and Preventive Strikes, from Suez to the Syrian Nuclear Reactor* (pp. 45-60). RAND Corporation. Retrieved March 3, 2021, from <http://www.jstor.org/stable/10.7249/j.ctt19w73b6.10>
- Boudreau, D. (1993). The Bombing of the Osirak Reactor. *International Journal on World Peace*, 10(2), 21-37. Retrieved March 1, 2021, from <http://www.jstor.org/stable/20751886>
- Braut-Hegghammer, M. (2011). Revisiting Osirak: Preventive Attacks and Nuclear Proliferation Risks. *International Security*, 36(1), 101-132. Retrieved March 2, 2021, from <http://www.jstor.org/stable/41289690>
- Evans, A. (2017). A Lesson From the 1981 Raid on Osirak. Wilson Center. Retrieved March 1, 2021, from <https://www.wilsoncenter.org/blog-post/lesson-the-1981-raid-osirak>
- Kirschenbaum, J. (2010). Operation Opera: an Ambiguous Success. *Journal of Strategic Security*, 3(4), 4962. DOI: <http://dx.doi.org/10.5038/1944-0472.3.4.3>
- Spector, L.S., & Cohen, A. (n.d.). Israel’s Airstrike on Syria’s Reactor: Implications for the Nonproliferation Regime. Arms Control Association. Retrieved March 3, 2021, from <https://www.armscontrol.org/act/200808/features/israel%E2%80%99s-airstrike-syria%E2%80%99s-reactor-implications-nonproliferation-regime>
- The World Bank Data. (2019). Military expenditure (current USD) Israel, Syrian Arab Republic, Iran, Islamic Rep., Iraq. The World Bank. Retrieved March 3, 2021, from https://data.worldbank.org/indicator/MS.MIL.XPND.CD?locations=IL-SY-IR-IQ&name_desc=true
- Yadlin, A. (2018). The Begin Doctrine: The Lessons of Osirak and Deir ez-Zor. Institute for National Security Studies. Retrieved March 2, 2021, from <http://www.jstor.org/stable/resrep1>

Kovboy Diplomasisi

Cowboy Diplomacy

Burak YURDAKUL

Ege Üniversitesi Amerikan Kültürü ve Edebiyatı Bölümü

Amerika Birleşik Devletleri Dış İlişkileri tarihi boyunca, kullanılan tabirler ve başkanların genellikle askeri ve siyasi olaylara karşı yaklaşımları değişmiştir fakat caydırma düşüncesi ve diğer olanı askeri gücünü sahaya iterek, deniz gücünü kullanarak bir diğer aktöre gözdağı vermek ve herhangi olası bir çatışmaya, ki bu diplomatik anlamdadırmsıyla askeri gücüyle karşılık vermeye hazır olma düşünceleri pek de değişmemiştir, bu tür davranışlar ise Theodore Roosevelt, George W. Bush ve Donald Trump'un başkanlık süreçlerinde gözlemlenebilir.

Başlangıç olarak, ABD'nin 26. Başkanı Theodore Roosevelt'ten bahsedilince; hayatının ne kadar da hem kendi sağlık sorunlarıyla hem de bulunduğu savaşlardaki, en önemli örneklerden bir tanesi de İspanyol-Amerikan Savaşı (1898)'dir, boğuşmalarla geçtiğini göz önünde bulundurmak gerekir, zira onun maço davranışları, gösterdiği cesareti ve hayatını adadığı bazı erkeksi sayılabilen tutumlarının, mesela vahşi hayvanları avlanması gibi hareketleri; başkanlığındaki dış ilişkilerine yansıdı ve buna da "Büyük Sopa Politikası" dendi. "Büyük Sopa Politikası" ilk olarak 2 Eylül 1901'de Minnesota Devlet Fuarı'ndaki konuşmasında geçer ve der ki: "Kibarca konuş ve büyük bir sopa taşı, bu seni ilerletecektir." Tabi ki bu "Büyük Sopa" ABD'nin donanmasına ithafen söylenmiştir, güç olarak kendi limitlerini aşan bir deniz gücüydü bu tabi ama hala İngiltere donanmasına kafa tutacak

Throughout the history of US foreign policy, the terms and presidents' dealing with events that were mainly military and political issued have changed, yet the idea of brinkmanship and intimidating the other force by sending troops or showing the sign that they are ready for any conflicts to be faced have not changed that much, which is the definition of Cowboy Diplomacy, such actions can be seen in the administrations of Theodore Roosevelt, George W. Bush and Donald Trump.

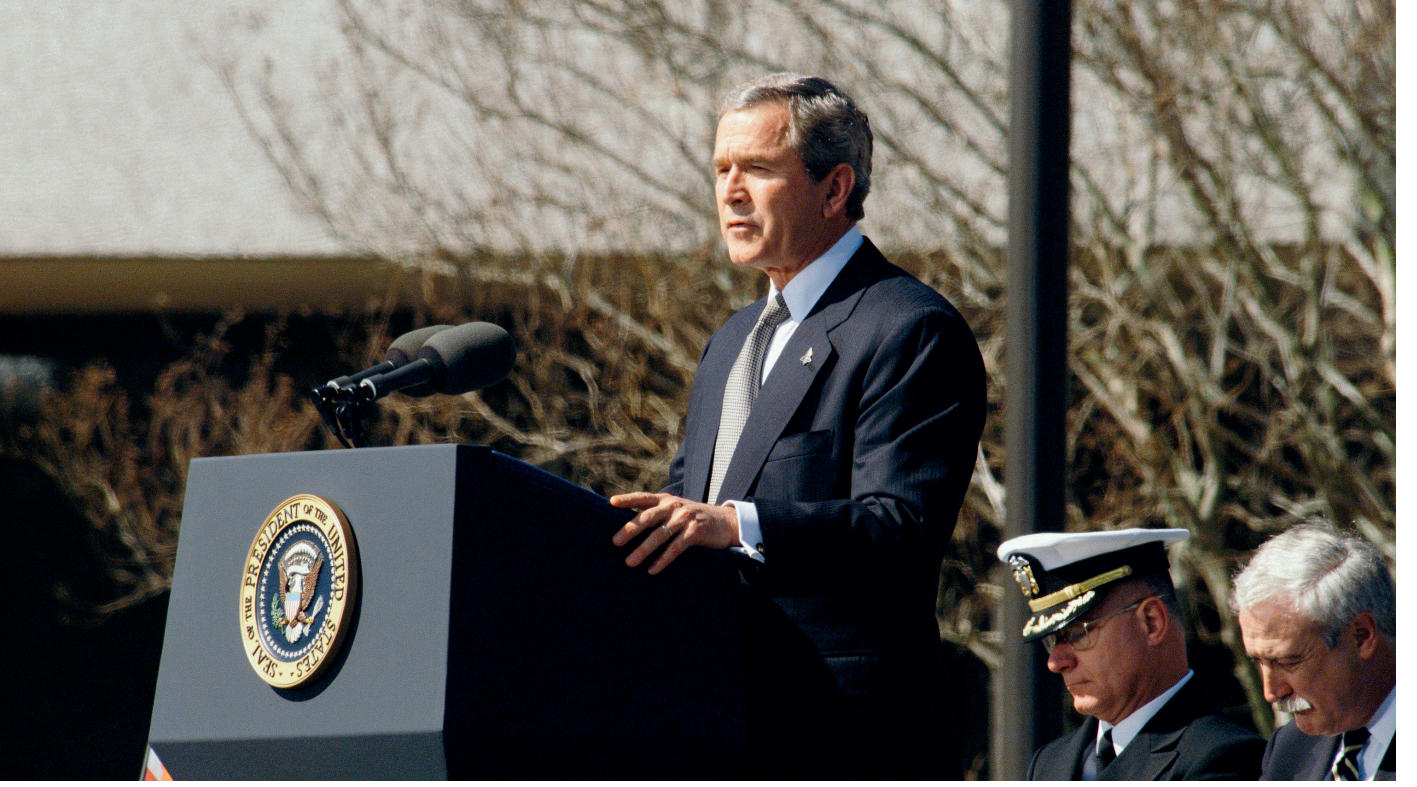

bir donanma ortada yoktu, bu donanma ABD'ni arka bahçesi olarak da adlandırılan Latin Amerika'ya yeterince ağır basacaktı. Buna ayrıca "Roosevelt Sonucu" da denmiştir, kendisi 1823'teki Avrupa'nın Amerika kıtasını ne sömürmeye ne de içişlerine, Avrupa karışmadıkça, Amerika'nın da karışmayacağını veya karışma toleransı tanımayacak olan "Monroe Öğretisi'ne" sonuç anlamında eklemiştir ve bu Latin Amerika'yı sömürmek için kendini haklı çıkarma halinden başka bir şey değildi. Fiziksel olarak tartışılabilir önemli örneklerden bir tanesi de 1902 Venezuela Olayı'dır. Venezuela'nın Avrupa'da bulunduğunu beyan eden İngiltere ve Almanya, Venezuela'yı deniz ablukasına almıştır ve Roosevelt direkt olarak Küba'ya donanma çıkarıp ABD'nin bizzat orda bulunduğunu göstermiştir. Tabi ki de Roosevelt Panama'ya yardım ederek Kolombiyadan Panama'yı ayırıp Kanal yaptırmıştır ve Küba'yı ilhak etmek için içeriği çok sert olan direkt olarak içişlerine karışan Platt Maddesi'ni eklemiştir. Böylece Roosevelt'in bu tür hem fiziksel hem de psikolojik davranışları ve kendisini Vahşi Batı'daki bir Cowboy gibi düşünmesi, ABD'nin dış ilişkilerinde büyük etkiler yaratmıştır.

Devam etmek gerekirse, aynı düşünce sisteminin biraz daha modernize hali 43. Başkan George W. Bush ile devam etmiştir. Kötü alışkanlıkları ve hayat biçimi bir valiye yakışmaz denilebilir fakat kendisine göre çekidüzen vermiş ve başkan olmuş bir karaktere dönüşmüştür. Kendisinin ve danışmanlarının fikirleri ile Orta Doğu hem sınır hem de jeolojik unsurlarla yeniden şekillenmiştir. 11 Eylül 2001 Saldırılarıyla aldığı Patriot Yasası kararını veren Bush, ki bu yasa her türlü terörist denilebilecek devlete veya kişiye veya harekete karşı alınabilecek bütün eylemleri kapsar, aslında Amerika'nın Amerika'da fakat daha çok dış ilişkilerinde terörizmle savaşma ihtiyacını göstermiştir ve özgürlüğü her ne olursa olsun koruma fikrini savunarak bu raddeye gelmiştir. Afganistan'a ve Irak'a yani hem Sovyet İşgali geçirmiş hem de

To start with, upon mentioning Theodore Roosevelt the 26th president of the US, one must know about his life and throughout his life, he was a man who struggled with his bodily illnesses and fight wars with bold courage, such as Spanish-American War of 1898 and he went on hunting as a sign for his masculinity. This behavior of his found itself in foreign affairs, too and it was nothing but Big Stick Policy. The idea of Big Stick Policy was coined in an address to the Minnesota State Fair with the title of "National Duties" on September 2, 1901. He mentions: "Speak softly and carry a big stick you will go far." This "Big Stick" refers to the Navy of US, his naval power surpassed its limits, not stronger than Britain's; yet it was remarkable for Latin Americas and continent of America, US' backyard. It was also called the Roosevelt Corollary, he basically added on "Monroe Doctrine" of 1823, which is a policy that argues America's lands are not to be colonized any more for there is liberty that exists within the continent and it would stay out of Europe and state affairs of Europe so long as Europe stayed out of America's state affairs. Theodore "Teddy" Roosevelt used this for his advantage and justified his imperial thoughts. One of his acts was in Venezuela Affair in 1902, after Germany and Britain's naval blockade to Venezuela, he deployed naval forces in Cuba to let them know that US was there, he helped Panama to revolt against Colombia to build a canal and he wanted to annex Cuba with harsh acts such as Platt Amendment which was the harshest one to Cuba, it both intervened in stated and foreign affairs of Cuba. Thus, Roosevelt's physical and mental shape, Cowboy state of mind had a great reflect and effect on his administration and decisions in foreign affairs.

To continue, the same ideology kept on living with George W. Bush, former Texas governor and the 43rd president of US (2001-2009). His alcohol

Körfez Savaşı'na tanıklık eden devletlere açtığı savaşlar ile bilinen Bush, kendisini koca bir çıkmaza sokmuştur. Barışı korumak için savaşan devlet ABD'nin, planları suya batmıştır. Öyle ki, yeni Başkan Biden, geçen yaz kamuoyu duyurusunda Afganistan'dan askerlerini 2021'de çekeceğini belirtmiştir. Oysaki yukarıda bulunun karikatür, Vahşi Batı'nın artık eskide kaldığı ve sadece şiddetin dediğim dedik karakterlerle ve kendi lehine çevrilebilecek bir politikanın sürdürülemediğini, çağdaş savaşın ve siyasetin bunları kabul etmeyeceğini göstermiştir.

Kovboy Diplomasinin bir başka aktörü de Ronald Reagan denilebilir. Kendisi, Roosevelt'in bahsettiği; "yumuşakça" konuşmayı yerine getirmiştir. 1981-89 yıllarında 40. Başkan olan Reagan, kariyerinin çoğunluğunu oyuncu olarak geçirmiştir ve bunun getirisi olarak konuşma becerilerini ve genel olarak şaka yapmak veya dalga geçme olarak adlandırılabilen tutumları ile samimiyet kurabilme yetisini geliştirmiştir. Sovyet Başkanı olan Gorbaçov ile yakın bağ kuran Reagan, yumuşakça konuşup, büyük bir sopa bulundurmıştır. Ken-

abuse and lifestyle were not fit for a statesman like him, yet he earned respect by the society while he was trying to rebuild himself. His ideas on foreign policy reshaped the Middle East countries both in terms of border and geological statues. His administration's Patriot Act (2001) was one of his first moves for this, after September 11 attacks in which the nation and the government saw violence on their land, thus it became much clearer for US that they should fight terrorism in state and foreign affairs, securing the liberty at all costs as well. Upon declaring war on Afghanistan in 2001, he declared war on Iraq in 2003, too. These thoughts on declaring war to keep peace within countries that had faced Gulf War and Soviet invasion were in long term not going to meet the expectations and as NATO and Biden have suggested in his letter that he would withdraw US forces from Afghanistan in early 2021 which suggests, US, if ever to retreat, will mean and show the world that, blazing guns like cowboys of the past is past and modern warfare is just hard to accomplish only by violence, as the comic below suggests.

disi Grenada İşgali kararını vermiştir ve bu karar Komünist bir hareketlenmenin önüne geçmek içindi. Bu müdahale Soğuk Savaş döneminin ne kadar tuhaf, karmaşık ve ayrıca bir bloğun diğer bloğu caydırmak için ne kadar ileri gidebileceğini küçük de olsa gösteren bir gelişmedir. Zira Amerika, Vietnam'dan aldığı darbeyi saklamak için bu türlü tutumlarla ilerlemiştir.

Başka bir Kovboy denilebilecek politik “lider” ise ABD'nin 45. Başkanı Donald Trump'tır. Başkanlık dönemi boyunca iki defa şahsına meclis tarafından soruşturma açılmıştır ve ikisinde de aklanmıştır. Temsil ettiği Cumhuriyetçi Parti bile kendi içerisinde ayrılıklar yaşamıştır, hatta Ocak 2021 döneminde Twitter'da yazdıkları, halkı Biden'a karşı azmetme gibi davranışlarda da bulunmuştur. Ekonomik ve Askeri gücünü kötüye kullandığı örneklerin fazlalığı itibariyle ne kadar sansasyonel bir yönetim yürüttüğünü görebilmek pek de zor değildir. 2016 yılında Türkiye'de Fethullah Gülen ve terör örgütünün darbe teşebbüsünde ana rollerden birisi olan Papaz Brunson gözaltına

This idea of Cowboy Diplomacy is likened to Reagan, too. As T. Roosevelt stated, “speak softly...”; he was the one who spoke softly in his presidency in (1981-89) who was the 40th president of US, in fact he was a former actor and depended heavily on rhetorical skills with making jokes and all. He had a close relationship with Gorbachev, the president of Soviet Union at that time. However, he deployed military forces in Grenada in 1983, so as to prevent a communist regime to take over. One could see the Cold War's mechanics of how it worked and see how far a nation, a block would go again, after Vietnam, which was a total fiasco for many scholars.

After all, there came to be another president of US, Donald Trump, the 45th president of US. Throughout his presidency, he had been in impeachment trials twice and was acquitted. His party, Republican Party suffered a diversion among the members and his January 2021 tweets made him a villainous man who supported anti-Biden protests. His abuse of economic and military force

alındığında Trump, adı geçen kişinin serbest bırakılmadığı takdirde Türkiye'yi aşağılayıcı şekilde hem ekonomik hem de askeri yaptırımlara hazır olduğunu bildirmişti. 3 Ocak 2020'deki hava saldırısıyla Kasım Süleymani, İranlı Generali öldürerek bizzat bu tür hiddetlenmelerin müttefik parçalanmasına ve yeni dengelerin oluşacağına tam bir ön gösterim olmuştur. Tabi ki de yıllar sonra Trump'un bu ve bunun gibi "Amerika Önce" hareketleri tartışılacak ve bir Demokrat olan Biden'ın, Trump'un yıktığı bu imajı yeniden düzenlemeye çalışıyor olması da değişmeyecektir. Amerika, bu tür radikal krizlerin uzun bir dönem boyunca cezasını çekecektir

Sonuç olarak, Theodore Roosevelt, Ronald Reagan, George W. Bush ve Donald Trump'un dönemi ve kabiliyet olarak farklarına rağmen sözü geçen başkanların hepsi direkt olarak askeri ve ekonomik güce diğer başkanlardan daha çok önem vermiş ve bunun ekseninde yönetimlerini idare etmeye çalışmışlardır, Kovboy Diplomasisi adı altında meydana getirdikleri hem sözlü hem de fiziksel etki barışa ya da savaşa ve daha da kötüsü kaosa çıkarmıştı. Sonuçta Latin Amerika'yı sadece kendisinin sömüreceğini anayasayla onaylayan ve Realpolitik kavramını tamamen uygula-

could be seen around the globe, upon the arrestment of Father Brunson by Turkish Government, who was charged as one of the key figures of coup attempt in 2016, Trump threatened Turkey directly with its market, exchange rate and sanctions, neither it was the first, nor was it the last radical decision of Trump in foreign affairs. Of course, his doctrine would be America first nationalism as Biden states that he will break this behavior. Trump's many actions and threats are still to be discussed, yet his inability to show the way as a world leader manifested itself with nuclear management, US existence in Middle East and loss of alliances by his despotism, one of which was the killing of an Iranian military officer Qasem Soleimani by a drone strike on January 3rd, 2020, thus further raising tensions with Iran and allies.

In conclusion, the way to overcome diplomatic problems for some presidents of US; starting with Theodore Roosevelt's "Big Stick Diplomacy" continued with Reagan and Bush's exploitation of mainly military and naval power with the aim of intimidating the other actors changed over time, their abilities of speech either made for a war or a peace by the surroundings of the leaders such as Reagan's relationship with Gorbachev and Bush's

yabilen Theodore Roosevelt, ayrıca Afganistan ve Irak'a kendi petrol çıkarı için savaş açan Bush'un da dedikleri gibi, demokrasi getirme fikri Amerika için sadece emperyalist düşüncelerini haklı bir yere getirmek düşüncesi gün geçtikçe daha da anlaşılır hale gelmiştir. Büyük sopa taşımanın efendice konuşma ile ilişkisini kavrayan Reagan ise Amerika'nın zedelenen dış görünüşünü yenilemek ve iyileştirmek için kongre ile onaylanan kararlarını sessizce ilerletmiştir. Öte yandan, üslup ve ilişkileri olarak, diğer ülkelerin bakış açısına göre unvanına yakışmayacak olan Donald Trump'un ise yıktığı ve bozduğu dostlukları ve güçleri, tam bir kovboy gibi; medeniyete dair olan her şeyi vurup yakıp yıkan bir karakter olarak hatırlanacağı ise cabasıyla Kovboy Diplomasisi'nin uygulayıcısı, günümüz temsilcisi olmuştur.

direct casus belli for war in Afghanistan and Iraq. Then this idea of cowboy, a man that is the law around here and there would found itself within Trump's America and his actions. Trump's administration could be considered as one of the most selfish and careless in both actions and statements of all for socio-politic scholars. The idea that a man and his will was not enough to rule anymore, he needed to have commonsense and be reasonable all the time, yet; for Cowboy Diplomacy, however; these two virtues are not fit for anywhere near what it stands for.

References:

- Al Jazeera. (2021, February 26). Biden must decide on US troops in Afghanistan as deadline looms. Ashraf Ghani News | Al Jazeera. <https://www.aljazeera.com/news/2021/2/26/at-pivotal-moment-in-afghanistanwar-biden-weighs-a-dilemma>
- americanwiki / Cowboy Diplomacy: How the Myth of the American West Influences American Politics. (n.d.). Americanwiki. <http://americanwiki.pbworks.com/w/page/12595222/Cowboy%20Diplomacy%3A%20How%20the%20Myth%20of%20the%20American%20West%20Influences%20American%20Politics>
- Gregg, G. L. (2016, October 4). George W. Bush: Foreign Affairs. Miller Center. <https://millercenter.org/president/gwbush/foreign-affairs>
- History.com Editors. (2020a, October 23). George W. Bush signs the Patriot Act. HISTORY. <https://www.history.com/this-day-in-history/george-w-bush-signsthe-patriot-act>
- History.com Editors. (2020b, October 23). United States invades Grenada. HISTORY. <https://www.history.com/this-day-in-history/united-states-invades-grenada>
- Laub, Z. (2017, May 1). The U.S. War in Afghanistan. Council on Foreign Relations. <https://www.cfr.org/timeline/us-war-afghanistan>
- Milkis, S. (2016, October 4). Theodore Roosevelt: Foreign Affairs. Miller Center. <https://millercenter.org/president/roosevelt/foreign-affairs>
- National Geographic Society. (2014, July 18). Sep 2, 1901 CE: Big Stick Diplomacy. <https://www.nationalgeographic.org/this-day/sep2/big-stickdiplomacy/>
- Republican Presidents' Impact on the Economy. (n.d.). The Balance. <https://www.thebalance.com/republicanpresidents-economic-impact-4129133>
- Stebbing, E. F. A. J. (n.d.). Trump Administration. Foreign Affairs. <https://www.foreignaffairs.com/topics/trump-administration>
- The Editors of Encyclopaedia Britannica. (n.d.). Iraq War | Summary, Causes, Combatants, Casualties, & Facts. Encyclopedia Britannica. <https://www.britannica.com/event/Iraq-War>
- There are perils in cowboy diplomacy. (n.d.). High Country News. <https://www.hcn.org/wotr/13761>
- Wikipedia contributors. (2021, February 16). Big Stick ideology. Wikipedia. https://en.wikipedia.org/wiki/Big_Stick_ideology

Arktik Bölgesindeki Çin Etkisi

The Chinese Influence in The Arctic Region

Burcu ADANIR

İhsan Doğramacı Bilkent Üniversitesi Siyaset Bilimi ve
Kamu Yönetimi Bölümü

Çin'in Arktik bölgesindeki faaliyetlerinin uluslararası politika için önemi bu yazıda daha sonra incelenecek olan çeşitli sebeplere dayanmaktadır. Kesin olarak bilinmektedir ki Arktik bölgesi küresel ısınmayı kanıtlayan sayısız araştırmanın ardından uluslararası arenada önem kazanmıştır. Küresel ısınmanın etkileri ülkeler için balıkçılık, madencilik ve sondaj faaliyetleri üzerinden ekonomik çıkarlara ulaşmaya yol açmıştır (Craig, 2017, s. 1). Buna ek olarak, eriyen buzul kütlelerinin ardından Panama ve Süveyş Kanallarına alternatif olarak yeni bir ticaret yolu açılma ihtimali ayrıca bilinmektedir. Bu gelişmelerin etrafında, bölgede artmakta olan Çin etkisi Batılı liberal devletler için politik ve ekonomik açıdan endişe verici bir durum teşkil etmektedir.

Kuzey Kutup Bölgesindeki Güncel Politik Sistem

Güncel politik sistemde bölge, sekiz Arktik devleti oluşturan Amerika Birleşik Devletleri, Rusya, Norveç, Danimarka, Kanada, İzlanda, Finlandiya ve İsveç tarafından idare edilmektedir. İzlanda, İsveç ve Finlandiya hakkında bir istisnai durum bulunmaktadır. İzlanda Arktik bölgesinde kara parçası bulunduramamakla beraber deniz bağlantısına sahipken İsveç ve Finlandiya bölge ile deniz bağlantısına sahip değildir. Bu sekiz ülkenin iş birliği ile birlikte 1996 yılında bölgede barışçıl

The significance of the Chinese actions in the Arctic region for international politics lies in several factors which will be later analyzed in detail. What is certain is that the region has gained importance in the international arena after countless research pointing out the emergence of global warming. The effects of global warming paved the way for the venture of economic gain in the region including fishing, mining, and drilling activities (Craig, 2017, pp. 1). In addition to that, it is also known that the melting of ice blocks can create a new trade route being an alternative to Panama and Suez Canals. In the midst of these developments, the increasing Chinese influence in the region poses an alarming situation for the Western liberal states stemming from political and economic concerns.

The Current Political System in the Arctic Region

In the current political system, the governance of the region is held by eight Arctic states which are namely the US, Russia, Norway, Denmark, Canada, Iceland, Finland, and Sweden. The exceptional case for Iceland, Sweden, and Finland is that Iceland does not have lands in the region albeit having a water connection with the Arctic area; while Sweden and Finland lacking water connection with the Arctic. With the collaboration of these

bir idare yürütmek ve bölgenin doğasını ve yerli haklarını korumak üzere Arktik Konseyi kurulmuştur (Kopra, 2013). Ancak bilinmektedir ki bölgede aynı zamanda Çin gibi Arktik devlet statüsünde olmayan gözlemci ülkeler ve sivil toplum örgütleri de faaliyet göstermektedir.

Diğer yandan, bölgedeki Çin etkisi 2006'da Çin'in Arktik Konseyi'ne gözlemci ülke sıfatında katılma başvurusunda bulunması ve 15 Mayıs 2013'te Konsey'e Kabul edilmesi ile kendini göstermeye başlamıştır. Buna ek olarak, 2015'te hazırlanmış olan Çin'in Ulusal Güvenlik Yasası açık olarak Arktik'e atıfta bulunmaktadır (Kopra, 2013). Ancak, Çin'in Kuzey Kutup bölgesindeki etkisine yönelik asıl çarpıcı gelişme Çin'in 2018'de 'Arktik Stratejisi'ni 'Kuzey İpek Yolu' ekonomik planının başlığı altında yayımlaması ile gerçekleşmiştir (Lino, 2020). Bu yayım ile Çin kendini Arktik-yakını ülke statüsünde kabul etmiş ve bölgeye yatırım yapmanın yanında bölgede yürütülen araştırma faaliyetlerine katılmaya başlamıştır.

Bölgedeki Çin Aktiviteleri ve Arktik Devletlerinin Endişeleri

Bölgedeki Çin etkisi hem ekonomik nedenlerle hem de Çin'in dünya siyasetinde nüfuzunu artırmak istemesi ile açıklanabilir. Çin Başkanı Xi Jinping'in 2013'te makama gelmesiyle "Çin Rū-

eight Arctic states, the Arctic Council was founded in 1996 to ensure collaboration in the means of governing the region with protecting the environment and the indigenous people of the region (Kopra, 2013). However, it is known that there are also non-Arctic observer states, including China, as well as non-governmental organizations activating in the region.

The Chinese influence in the region, on the other hand, dates back to 2006 when China applied for having non-Arctic observer status to the Arctic Council and its application was accepted on 15 May 2013. On top of that, China's National Security Law that was enacted in 2015 openly references the exploration of the Arctic (Kopra, 2013). However, the striking development on China's influence in the Arctic Region was that in 2018, China published its own Arctic Strategy under the name of the "Polar Silk Road" economic plan (Lino, 2020). By doing that, China declared itself as a near-Arctic state and started to invest in the region as well as contributing to the research activities that are being held in the Arctic.

The Chinese Activities in the Region and the Concerns of the Arctic States

The Chinese influence in the region can be explained both by economic concerns as well as its

yası” politikasını açıklamasının ardından Batılı devletler arasında Çin’in uluslararası siyasette etkisini artırıp imparatorluk dönemindeki ihtişamına dönmek isteyip istemeyeceği konusunda endişelerin arttığı bilinmektedir. Bu durum ele alındığında Batılı devletlerin Çin’in Arktik bölgesini uluslararası siyasetteki etkisini artırmaya yönelik politikasını uygulamak üzere kullanıp kullanmadığı konusunda bir panik halinde olması da anlaşılır düzeydedir. Çin’in bölgedeki ekonomik çıkarları muhtemel bir Kuzey ticari yolunu ve Arktik doğal kaynaklarını kullanmak üzere yoğunlaşmıştır. Bu sebeple, ülkenin bölgedeki ekonomik faaliyetleri araştırma faaliyetlerine katılma ve Arktik ülkelerine yatırım yapma endekslidir. Bölgedeki Çin etkisi ABD tarafından hoş karşılanmamış olsa da Çin, İzlanda ve Grönland ile istikrarlı ilişkiler sürdürmektedir. Bu iki ülkede de büyük bir Çin yatırımı gerçekleşmektedir (Wegge, 2014, s. 86). Bu nedenle, Arktik ülkeler arasında Çin’in bölge güvenliğine bir tehdit olup olmadığı konusunda kesin bir fikir birliği bulunmamaktadır. Bu yatırımlara ek olarak, Çin iki buzkıran gemileri ve İzlanda ve Norveç’teki araştırma istasyonları ile bölgedeki araştırma faaliyetlerine katılım göstermektedir (Lino, 2020). Bu iki durum ele alındığında, Çin’in bölgede aktif olarak araştırma faaliyetlerine katılım gösterme ve ekonomik çıkarlardan yararlanma üzerine kurulu Arktik Strateji’sinin başarı ile yürütüldüğü söylenebilir.

Çin’in bölgedeki aktiviteleri üç Arktik ülkesi tarafından hoş karşılanırsa da Amerika Birleşik Devletleri’nin Çin’in bölgede artan nüfuzunun tolere edilebileceği görüşüne katılmadığı gözükmektedir. ABD Kıyı Güvenliği’ne ait güncel bir raporda Rusya ile birlikte Çin’in, bölgenin barışçıl idari yapısına zarar verdiği ileri sürülerek ABD’nin bölgedeki çıkarlarını tehdit ettiği belirtilmiştir (Havnes ve diğerleri, 2019). Buna karşın Çinli akademisyenler arasında Arktik bölgesinin o bölgede bulunan milletler dışında insanlığın or-

efforts of expanding influence in world politics. After all, as soon as the current Chinese President Xi Jinping came into office in 2013, he declared his “Chinese Dream” policy which posed an alarming situation among the Western states as to whether China will strive for growing the Chinese influence in the international arena and bring China back to its glorious Imperial days. Considering that, it can be argued that the panic of Western states regarding whether or not the Arctic region is one of China’s playgrounds to expand its influence in international politics can be understandable. China’s economic interest in the region is concentrated on using the newest possible Northern trade route as well as accessing the Arctic natural resources. Therefore, its economic activities in the region are very much concentrated on engaging in research activities and investing in Arctic states. Although the Chinese influence is not welcomed by the US, China seems to maintain steady economic relations with Iceland and Greenland. In both of these countries, a huge Chinese investment is taking place today (Wegge, 2014, pp. 86). Thus, there seems to be no secure consensus among the Arctic states whether Chinese influence is a threat to the region or not. In addition to those investments, China is currently engaged in research activities by its two icebreaker research vessels as well as its research stations in Iceland and Norway (Lino, 2020). Considering both cases, it can be argued that China’s Arctic Strategy on actively engaging in research activities alongside benefitting from the economic gains in the region is being successfully implemented.

Although China’s activities are welcomed by three of these Arctic states, the US does not seem to share the view that China’s influence in the region can be tolerated. It is stated that in a recent report, the US Coast Guard labels China, alongside Russia, as a threat to the US interest in the region claiming that the Chinese influence is detrimental for the peaceful means of governing the region

tak kullanımına açık olması gerektiği yönünde bir görüş bulunmaktadır (Havnes ve diğerleri, 2019). ABD'nin Çin'in bölgedeki faaliyetlerinden çekincesi Çin'in revizyonist bir politika güderek Arktik bölgesini uluslararası arenada Çin etkisini güçlendirmede bir arena olarak kullanabileceği ve ABD'nin domine ettiği dünya düzenine meydan okuyabileceği şeklinde açıklanabilir. Çin'in bölgedeki amaçlarının ardındaki politik gerçeğe bakılmaksızın Çin'in Arktikte ekonomik çıkarlarının kesin olduğu gösterilmiştir.

Özetlemek gerekirse Kuzey Kutup bölgesinin, bölgede araştırma ve idare faaliyetlerinde bulunan ülkeler için ekonomik bir kazanç vaat etmesinden ötürü uluslararası politikada artan bir öneminin olduğu söylenebilir. Özellikle Çin'in arama faaliyetlerine katılarak ve Arktik ülkelere yatırım yaparak bölgenin mineral kaynaklarından ve olası bir Kuzey Deniz Yolu'ndan faydalanma usulü ile etkisini artırmak istediği öne sürülebilir. Bölgedeki Çin etkisi ABD'nin stratejik çıkarları açısından bir endişe unsuru yaratsa da Arktik devletler arasında Çin'in bölgedeki faaliyetlerinin bölgenin barış ve stabilitesine bir tehdit unsuru olduğu konusunda herhangi bir görüş birliği bulunmamaktadır. Bu nedenle ABD endişelerine bakılmaksızın bölgedeki Çin faaliyetlerinin yakın gelecekte de devam edeceği söylenebilir.

(Havnes et al., 2019). The Chinese scholars, on the other hand, argue that the region is for the usage of all nations and cannot be handicapped by the nations stated in the region (Havnes et al, 2019). The US concern over China's activities in the region can be best explained by the fear that China is seeking revisionist policies, using the Arctic region as an arena to grow its influence in international politics and challenging the US-dominated political order. Regardless of the truth about the political intentions of China in the region, it has been demonstrated quite clear that China strives for economic gain in the Arctic.

To sum up, it can be argued that the Arctic region has a growing importance in international politics because it promises economic opportunities for the states participating in the research and governing activities in the region. China, in particular, seems to expand its influence in the region by engaging in research activities as well as investing in Arctic states for the sake of benefiting from the mineral resources and the Northern Sea Route the region promises. Although the Chinese influence seems to create a panic for the US strategic interests, there seems to be no consensus among Arctic states that China's activities can be perceived as a threat to the peace and stability of the region. Therefore, it can be concluded that regardless of the US concerns, it seems to be the case that the Chinese activities in the region will continue to prolong soon.

References:

- Craig, K. (2016). The Arctic Frontier in International Relations. Florida Political Chronicle, 25(1). [researchgate.net/ publication/331547988_The_Arctic_Frontier_in_International_Relations](https://www.researchgate.net/publication/331547988_The_Arctic_Frontier_in_International_Relations)
- Encyclopædia Britannica. (1998). The Arctic. [Photograph]. Retrieved from <https://www.britannica.com/place/Arctic>
- Havnes, H. et. Al., (2019, July 16). The Increasing Security Focus in China's Arctic Policy. The Arctic Institute. <https://www.thearcticinstitute.org/increasing-security-focus-china-arctic-policy/>
- Kopra, S. (2013). China's Arctic Interests. Arctic Yearbook 2013, 1-16. https://www.researchgate.net/publication/269109588_China's_Arctic_Interests
- Lino, M. (2020, February 25). Understanding China's Arctic Interests. The International Institute for Strategic Studies. [https:// www.iiss.org/blogs/analysis/2020/02/china-arctic](https://www.iiss.org/blogs/analysis/2020/02/china-arctic)
- Tapson, N. (2020). The Chinese icebreaking research vessel Xue Long. [Photograph]. Retrieved from <https://www.thearcticinstitute.org/increasing-security-focus-china-arctic-policy/>
- Wegge, N. (2020). China in the Arctic: Interests, Actions and Challenges. Nordlit, 32, 83-98. <https://doi.org/10.7557/13.3072>

Yeni Biden Hükümetinin Restoratif Dış Politikası: 'Amerika Geri Döndü Mü?' New Biden Administration's Restorative Foreign Policy: "Is America Back?"

Çağkan VATANSEVER

Ege Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü

Joe Biden'ın 46. Amerika Birleşik Devletleri Başkanı olarak seçilmesi, sefeli Trump'ın aşırı sağcı ve popülist siyasi eylemleriyle oldukça zarara uğramış eski uluslararası sistemin yeniden inşası konusunda hatırı sayılır derecede optimistik öngörülerini beraberinde getirdi. Ayrıca ilgili umut dolu beklentiler aynı zamanda iç politikada Amerikan vatandaşlarına da yansdı. Bu doğrultuda yeni Biden yönetimi resmi göreve başlama tarihinden hemen sonra "restoratif" olarak nitelendirilebilecek spesifik karar ve eylem planlarıyla yaraları sarmaya başladı. Bu noktadan hareketle "restoratif" dış politika terimini yeni hükümetin ilk politikalarına atıf yaparak sırasıyla siyasi, sosyal, ekonomik, güvenlik ve çevresel konular nezdinde açıklamaya çalışacağım. Son olarak ise "Amerika'nın gerçekten geri dönüp dönmediği" konusundaki şahsi genel kanaatlerimi ifade edeceğim.

Hem iç hem de dış politikada "restorasyon" kavramı, eski hükümet tarafından yaratılmış eksiklikleri iyileştirme veya elimine etme amacıyla yeni seçilmiş bir yönetimin ortaya koyduğu belirli kapsamlı eforlar bütünü anlamına gelmektedir. Bu çabalar eski hükümet tarafından ötekileştiril-

Joe Biden's election as 46th president of the United States has brought about considerable optimistic foresight for the reconstruction of the former international system which was excessively distorted by his predecessor's, namely Donald Trump's, extreme rightist, and populist political acts. Moreover, these hopeful anticipations have also reflected on the American citizens in the domestic area. Accordingly, new Biden administration has started to bind up wounds shortly after the inauguration with specific decisions and course of actions which could be termed as "restorative". From this point of view, I will try to identify the term of "restorative" foreign policy with providing some specific references to the new government's early policies on five basic areas: political, social, economic, security and environmental. Lastly, I will express my own personal general views on the issue of whether "is America really back" or not.

The concept of "restoration" in both domestic and foreign policy refers to body of certain comprehensive efforts of a newly elected administrative authority with the intent of amendment or elimination of former deficiencies which were created

miş bir devletle ilişkileri düzeltmek, önceki liderin eylemi sonucu çekilme kararı alınmış spesifik bir antlaşmaya geri dönmek ya da yeni seçilmiş lider tarafından hatalı olarak görülen belirli bir iç hukuk yasasının feshedilmesi gibi vakalarla örneklendirilebilir. Nitekim, aşağıda detaylandıracağım üzere bu tarz restoratif siyasi eylemler yeni başkan Joe Biden'ın pratiklerinde kolaylıkla tespit edilebilmektedir.

İlk olarak Biden'ın siyasi ve sosyal algısına ek olarak bunun pratiklerine olan yansımalarını incelediğimizde Biden'ın hem iç hem de dış politikada ılıman ve restoratif bir eylem planına sahip olduğunu ileri sürebiliriz. Örneğin Birleşmiş Milletler (BM) Sığınmacılar Yüksek Komisyonluğu Temsilcisi Kelly Clements, Biden yönetiminin çok daha fazla sığınmacıyı ABD'de ağırlayacağını temin etmesinin uluslararası sahneye çok önemli bir pozitif ton kattığını ifade etti (NPR, 2021). Buna ek olarak ABD'de yasadışı olarak yaşayan yaklaşık 11 milyona yakın göçmen için daha makul şartlar ve fırsatların göçmen yasasının modernizasyonu vasıtasıyla sunulması meselesinde bir dönüm

by predecessor government. These efforts can be exemplified as mending fences with another state which was already alienated by former government, re-accession of a specific treaty which was withdrawn because of previous leader's decision or abolishment of a particular domestic law which is considered as erroneous by the newly elected leader. Indeed, these restorative political acts and decisions could be easily detected in the new president Joe Biden's practices as I will detail below.

First of all, when we analyze Biden's political and social perception along with its implications on his practices, it could be argued that Biden has a moderate and restorative course of action in both domestic and foreign political realm. For instance, according to the official statements of Kelly Clements, United Nations (UN) deputy high commissioner for refugees articulated that the Biden administration has assured to host much more refugees in the USA sets an significantly positive tone on the international stage (NPR, 2021). Furthermore, Biden has already submitted "2021 Citizenship Law Draft" to the Congress which

noktası teşkil edebilecek “2021 Vatandaşlık Yasası Taslağı” hâlihazırda Biden tarafından kongreye çoktan sunuldu (The New York Times, 2021). Yukarıda gördüğümüz üzere ABD hükümet politikasındaki aşırı milliyetçi ve korumacı Trumpist politikalarından daha çoğulcu ve insan haklarını merkeze alan “Bidenist” politikalara doğru gerçekleşen radikal paradigma değişimleri sadece yeni yönetimin restoratif siyasi düşünce yapısına ithafen açıklanabilmektedir.

İkinci olarak Biden’ın daha işbirliğine yatkın ve uyumlu liderlik karakteristikleri aynı zamanda ekonomik politikalarına da yansımaktadır. Bu doğrultuda yeni ABD hükümetinin Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ) ve özellikle G7 ülkeleriyle ilişkilerini Çin’in aşırı büyümesi karşısında kolektif bir duruş sergilemek güdüsüyle yeniden canlandırmayı hedeflediği ileri sürülebilir. Nitekim önceki Trump yönetimi; DTÖ üyelerini Çin’e uygulanacak yeni ekonomik yaptırımlar konusunda ABD’yi desteklememekle ve bu konuda “yetersiz” kalmakla hatırı sayılır derecede suçlamıştı. Fakat Pasifik kaynaklı tehdit algısı değişmemesine rağmen Biden, Çin’in devasa ekonomik büyümesini dizginlemek adına çok daha ılıman bir siyasi söylev metodu seçmiştir. Bu sebepten ötürü Biden hem ekonomik hem de yumuşak güçten kompozite olan ve önceki başkana kıyasla daha “ordre mixte” bir dış politikaya sahiptir. Örneğin Biden yönetimi, ilk kadın ve Afrikalı DTÖ başkanı olacak olan Ngozi Okonjo-Iweala’ya tam desteğini açıklayarak yeni DTÖ başkanlık seçimi konusundaki çıkmazı sona erdirdi (BBC, 2021). Buna ek olarak Trump’ın bu konuda geçmişteki Iweala karşıtlığını göz önünde bulunduracak olursak Biden’ın söz konusu desteği hâlihazırda ABD ve Çin arasında stratejik nüfuz mücadelesi alanı kisvesine bürünmüş belirli Afrika ülkelerini kazanmak adına bir girişim olarak yorumlanabilmektedir.

Üçüncü olarak, Biden’nın politikalarının güvenlik boyutuna baktığımızda Trump ve bazı Avrupalı

could be an important milestone on the issue of modernization of immigration law via offering more reasonable conditions and opportunities for nearly 11 million immigrants living illegally in the USA (The New York Times, 2021). As we can see above, these radical paradigm shifts in the USA government policy from the ultra-nationalist and protective Trumpist policies to more pluralist and human rights oriented “Bidenist” stance could only be explained by attribution to the new administration’s restorative political perception.

Secondly, Biden’s more cooperative and responsive leadership has also reflected on its economic policies. Accordingly, it can be argued that the new USA government is trying to revitalize the relations with World Trade Organization (WTO) and particularly G7 countries in the aim of taking collective stance against the over-growth of China. As a matter of fact, former Trump administration has highly criticized the WTO members for not supporting the USA on the issue of implementing new economic sanctions on China and accused them for being “inadequate” for the same reason. However, despite the threat perception that comes from the Pacific remains unchanged, Biden has chosen a much more moderate political rhetoric to curb the enormous Chinese economic growth. Thus, we can assume that Biden has more “ordre mixte” foreign policy which compose both economic power and soft power when it is compared with the former president. For instance, the Biden administration has ended the deadlock over the next head of the WTO by expressing its “strong support” for Ngozi Okonjo-Iweala who subsequently became the first woman and African WTO director. (BBC, 2021). Moreover, when we take into account Trump’s previous opposition to Iweala, Biden’s support could be interpreted as an attempt for gaining over particular African countries which has already become a strategic arena of struggle for influence between the USA and China, currently.

liderler arasında Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü (NATO) çerçevesinde gerçekleşen savunma harcamaları konusundaki geçmiş fikir ayrılıkları Transatlantik ilişkilere acı bir miras bırakmıştır. Bu doğrultuda her iki başkanın Rusya ve Çin kaynaklı askeri tehdit algısı varlığını sürdürmesine rağmen Biden'ın özellikle 19 Şubat Münih Güvenlik Konferansı'ndaki "Transatlantik ittifak geri döndü." söyleviyle vücut bulan daha kolektif ve kapsayıcı bir siyasi yol seçtiğini ileri sürmek mümkündür (Deutsche Welle, 2021). Dolayısıyla Biden'ın güvenlik ve savunma politikalarının ABD'nin bu konudaki bağlılığını vurgulayarak NATO'nun askeri ittifak ruhunu canlandırma konusuna ekseriyetle çaba sarf eden liberal kurumsal yaklaşım üzerine temellendirildiği sonucunu çıkarabiliriz.

Dördüncü ve son olarak Biden yönetiminin neoliberal karakteristikleri aynı zamanda ABD'nin çevresel politikalarını da etkilemiş ve çevresel rejim kapsamındaki çok taraflı antlaşmalar ve onların norm-yapıcı pratiklerine olan kişisel güveniyle daha da perçinleşmiştir. Örneğin Biden başkanlık döneminin henüz ilk saatlerinde ABD'yi Paris İklim Anlaşması'na geri döndürme kararı almıştır

Thirdly, when we look at the security dimension of the Biden's policy, we clearly see that former sharp divergences on the issue of defence spending between Trump and some European leaders within the framework of North Atlantic Treaty Organization (NATO) has brought a bitter legacy for Transatlantic relations. Accordingly, although both presidents' military threat perception that stems from Russia and China remain unchanged, we can argue that Biden has chosen much more collectivistic and inclusive political path which is particularly materialized by his "The Transatlantic alliance is back." discourse on the event of Munich Security Conference of February 19 (Deutsche Welle, 2021). Thus, we can conclude that Biden's security and defence policies are based upon a liberal institutionalist approach which put his best effort to revive the NATO's military alliance spirit by emphasizing the USA's commitment.

Fourthly and lastly, Biden administration's neoliberal qualifications also affected the USA's environmental policies which are promoted further by his personal reliance on multilateral agreements and their norm-making practices on the environmental regime. For example, Biden has decided to re-

(The Guardian, 2021). Bu keskin karar küresel bir aktör olarak ABD'nin yeni hükümetinin neoliberal bakış açısıyla da aynı çizgide bulunan paradigma değişimi sürecinin ilk bariz örneklerinden biri olarak görülebilir.

Sonuç olarak yeni Biden yönetimi siyasi, sosyal, ekonomik, güvenlik ve çevresel boyutların tümünde "restoratif" dış politika eyleminin bariz pratiklerini sergilemiştir. Fakat şu da kabul edilmelidir ki başlıca Rusya ve Çin kaynaklı tehdit algısı ulusal gündemdeki önceliğini korumaktadır. Tüm bunları göz önünde bulundurarak Biden'in neoliberal ve restoratif politikalarının etkililik ve meşruiyetini, selefinin gerçekleştirdiği kritik yanlış hesaplamalar ve aşırı istikrarsız siyasi eylemlere borçlu olduğunu ileri sürmek mümkündür. Dolayısıyla "Amerika geri döndü." retoriği su götürmez bir şekilde geçerli olmakla birlikte bu geri dönüşün sürdürülebilirliği çoğunlukla Biden'in belirli restoratif dış politikaları uygulama ve devam ettirebilme kapasitesine bağlıdır.

turn USA to the Paris Climate Accord just hours after becoming president (The Guardian, 2021). This sharp decision could be seen as one of the first explicit samples of the USA's paradigm shift as a global leader in line with new government's neoliberal perspective.

As a consequence, new Biden administration has demonstrated the obvious practices of the "restorative" foreign policy course on all of the political, social, economic, security and environmental dimensions. However, we must still acknowledge that the conventional threat perception that originates particularly from Russia and China endures its priority in the national agenda. Taking into account all of these, we can assume that Biden's neoliberal and restorative policies owe its efficiency and legitimacy especially to its predecessor's critical miscalculations and excessively unstable political acts. Thus, although "America is back." rhetoric is undoubtedly valid, this comeback's sustainability is depend considerably on Biden's implementation and maintenance capacity of particular restorative foreign policies.

References:

- BBC (2021), "Ngozi Okonjo-Iweala makes history at WTO", <https://www.bbc.com/news/world-africa-54903788>
- Deutsche Welle (2021), "Munich Security Conference: Joe Biden tells Europe America is back", <https://www.dw.com/en/munich-security-conference-joe-biden-tells-europe-america-is-back/a-56629322>
- National Public Radio (2021), "U.N. Official: Biden Plan To Boost Refugee Resettlement Sends Important Signal", <https://www.npr.org/2021/03/04/973763365/u-n-refugee-agency-official-ecstatic-at-biden-plan-to-reboot-refugee-resettlemen>
- The Guardian (2021), "Biden returns US to Paris climate accord hours after becoming president", <https://www.theguardian.com/environment/2021/jan/20/paris-climate-agreement-joe-biden-returns-us>
- The New York Times (2021), "Biden's Immigration Plan Would Offer Path to Citizenship For Millions", <https://www.nytimes.com/live/2021/02/18/us/joe-biden-news>
- The White House (2021), "Remarks by President Biden at the 2021 Virtual Munich Security Conference", <https://www.whitehouse.gov/briefing-room/speeches-remarks/2021/02/19/remarks-by-president-biden-at-the-2021-virtual-munich-security-conference/>

Çin-ABD Rekabeti

China-USA Competition

Çağlar GÜN

Ege Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü

Dünya tarihinde her zaman egemen güçler olmuştur. Egemen güçler haline gelmek zordur ve yılların birikimini gerektirir ayrıca bu güçlerin düşüşü de uzun yıllar içinde gerçekleşir. Günümüz dünyasının uluslararası ilişkiler sistemine baktığımızda öne çıkan güçler ABD ve Çin'dir ve en büyük rekabet bu iki ülke arasındadır. Her iki devlet de ekonomik, politik, sosyal, askeri ve teknolojik konular dahil pek çok alanda birbirleriyle rekabet halindedir. Fakat bu ülkeler arasında bulunan rekabetin ana belirleyicileri ekonomik ve askeri sektörlerdir bu sebeple Çin ve ABD'nin dünya siyasetindeki etkisi ekonomik ve askeri güçlerine bağlıdır. Ayrıca, ABD'nin son zamanlardaki görece düşüşü ve Çin'deki hızlı yükseliş, yarışın hararetindeki ana faktörlerdir.

Çin'in dünya siyasetinde şu an bulunduğu konum köklü ve zengin tarihine ve elbette ki dünyanın %18.47'sini kapsayan devasa nüfusuna (Worldometers, 2020) dayanmaktadır. Ayrıca son 40 yılda hızla artan ticari faaliyetleri ve büyüyen ekonomisi Çin'in uluslararası sistemde bulunduğu pozisyonun en büyük nedenidir. Çin, 1978 yılından sonra daha liberal politikalar izleyerek doğrudan yabancı sermaye yatırımlarına izin vermiştir. Çin bu süreçle birlikte hızla gelişmeye ve büyümeğe başlamış, ekonomisi zaman içinde daha önce hiç görülmemiş bir boyutta büyümüştür. Bu değişikliğin öncüsü olan kişi 1997'de ölen Deng Xiaoping'dir (People's Daily Online, 2005). Onun döneminde Çin ekonomik ve askeri olarak gelişmeyi başarmış ayrıca uygulamış olduğu reformist

There have always been dominant powers in the history of the world. It is difficult to become these dominant powers and it takes place with the accumulation of years and the fall of these powers also takes place over many years. When we look at the international relations system in today's world, the prominent powers are the USA and China and the biggest competition is between these two countries. Both states are at competition with each other in many areas, including economic, political, social, military and technological issues. However, the main determinants of the competition between these countries are the economic and military sectors therefore, the influence of China and the United States in world politics depends on its economic and military power. Also, the recent relative decline of the USA and the rapid rise in China are the main factors in the heat of the race.

China's current position in politics in the world is based on its deep-rooted and rich history and, of course its huge population covering 18.47% of the world (Worldometers, 2020). In addition, the rapidly increasing commercial activities and growing economy in the last 40 years are the biggest reasons for China's position in international system. China followed more liberal policies after 1978 and allowing foreign direct investments. With this process, China began to develop and grow rapidly, its economy has grown to a size never seen before. The pioneer of this change is Deng Xiaoping, who died in 1997 (People's Daily

hareketler sonucunda ülke önemli ölçüde zengin hale gelmiştir.

ABD 2000'lerin başlarında dünyaya tek başına hakimdi desek yanlış olmaz, fakat 11 Eylül saldırılarından sonra izlediği yanlış politikalar bu durumu etkiledi. O dönem ülkenin başında olan iktidarın görüşü yeni-muhafazakarlıktı, bu düşünce merkezli olarak ABD, muazzam askeri güce odaklandı. ABD o kadar kendi çıkarları ile ilgilieniyordu ki müttefik ilişkilerini bile ikinci plana atmıştı. En önemlisi de yapılan askeri harcamaların aşırılığı sonucu ekonomik düşüş oldu ve ülke büyük oranda cari açıklar verdi. Tüm bu durumlar ülkenin dünyadaki prestijinin azalmasına yol açtı. Ayrıca Çin'in ABD ile yarışacak konuma gelmesinin bir diğer nedeni de ABD'nin soğuk savaş sonrası dünya üzerinde tek süper güç kaldığı düşüncesidir. Bunun sonucu olarak ülke yöneticileri, Asya'da artan üretimi tehdit olarak görmediler (KARACA, 2020).

Askeri olarak iki ülkeyi en geniş açıdan kıyaslasak Stockholm Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü 2019 verilerine göre; 732 milyar dolar

Online, 2005). During his time, China managed to develop economically and militarily, and as a result of the reformist movements, the country became significantly rich.

I don't think it's wrong to say that the USA ruled the world alone in the 2000s, however, the wrong policies it pursued after the 9/11 attacks affected this situation. The view of power, which was at the head of the country at the time was neoconservatism, centric to this thought; the USA focused with immense way on military power. The United States was so interested in its own interests that it even put allied relations second. Most importantly, there was an economic down as a result of excessive military expenditures, and the USA largely gave current account deficits. All these situations led to a decrease in the country's prestige in the world. In addition, another reason why China is in a position to compete with the United States; the idea that the USA remains the only superpower in the post-Cold War world. As a result, the country's rulers did not see increased production in Asia as a threat (KARACA, FİKİRTURU, 2020).

harcanma ile ABD, dünyada askeri harcama konusunda birinci sırada, Çin ise askeri harcamaları 5,1 oranında arttırıp 2. sırada olsa bile 261 milyar dolar ile ABD'nin oldukça gerisinde yer almıştır (ŞAŞMAZ, 2020). Oranlara rağmen Çin bazı bölgelerde ABD'nin karşısında duruyor bunu şu örnekle açıklayabilirim: İki ülkenin Uzak Doğu'daki çekişmesine bakacak olursak ABD donanmasına ait savaş gemileri ile 6 Temmuz 2020 tarihinde Güney Çin denizinde bir tatbikat yapmıştı, olaydan sonra tüm dünya ABD-Çin rekabeti hakkında varsayımlarda bulundu. Amerikan askeri hareketliliğine yanıt olarak; Çinli yöneticiler bölgedeki ABD savaş gemilerini yok edecek güce sahip olduğu yönünde açıklamalar yaptı. Ayrıca Çin'in artan askeri gücünü Tayvan üzerinde tehdit olarak kullanması ve Hindistan'la yaşadığı sınır sorunları, ABD için tedirginlik oluşturuyor (KARADAĞ, 2020).

Ekonomi bir ülkenin kapasitesine belirleyen büyük etkidir. Aslında iki ülkenin arasındaki yarışın sadece rekabet ile kalmasının sebebi ekonomidir çünkü ABD ve Çin arasında bulunan karşılıklı ekonomik bağlar devletlerin hareketlerini sınırlıyor. Bu bağlılığı veriler de gösteriyor; Çin'in elindeki dolar miktarı Ocak 2020 itibariyle 3.399,9 milyar dolar olurken yine Çin'in sahip olduğu ABD hazine bonosu Mayıs 2020'de 1.337,9 milyar dolardır. 2020 yılında iki ülke arasında 5.296 milyar dolarlık bir ticari iş birliği bulunduğu görülüyor (U.S. DEPARTMENT OF THE TREASURY, 2020). Verilerin yanı sıra Çin'de bulunan ABD şirketlerinin doğrudan yatırımları da oldukça fazla durumdadır. Fakat her ne kadar ekonomik bağlılık olsa da her iki ülke de iyi hamle yapma peşinde örneğin; ABD, Çin'den ithal ettiği mallara tarife koyuyor ve bu şekilde Amerikalı üreticilerin Çin'deki doğrudan yatırımını azaltmayı planlıyor. Çin ise ABD'nin karşıt olarak gördüğü ülkelerle ekonomik ilişkiler kuruyor bunlara; Sudan, İran ve Kuzey Kore örnek verilebilir.

Compared militarily to the two countries from the broadest angle, according to the Stockholm International Peace Research Institute 2019 data; with \$732 billion spent, the USA ranks first in the world in military spending, on the other hand China has taken place far behind the United States with 261 billion dollars even if it increases military spending by 5.1 percent and stand ranks second (ŞAŞMAZ, Sabah, 2020). Despite the data, China stands against the USA in some regions, I can explain this with the following examples: If we look at the controversy between the two countries in the Far East, the USA Navy conducted an exercise with warships in the South China Sea on July 6, 2020, after the event, the whole world made assumptions about the US-China rivalry. In response to USA military mobilization; Chinese administrators made statements that they have the power to destroy US warships in the region. In addition, China's use of its increasing military power as a threat to Taiwan and its border problems with India, these create anxiety for the USA (KARADAĞ, Anadolu Ajansı, 2020).

Economy is the major factor that determines a country's capacity. In fact, the reason why the race between the two countries remains with competition is economy, because the mutual economic ties between the USA and China limit the movements of states. These ties are shown in the data; The amount of dollars held by China was \$3,399.9 billion as of January 2020, while the USA treasury bill owned by China was \$1,337.9 billion in May 2020. In 2020, there is a trade cooperation of 5.296 billion dollars between the two countries (U.S. DEPARTMENT OF THE TREASURY, 2020). In

addition to the data, USA companies' direct investments in China are also quite high. However, despite the economic ties, it aims to make good moves in both countries, for example; the USA sets tariffs on goods imported from China and

Elbette bir de Avrupa'nın durumu önemli; Avrupa güçlü ekonomiye ve pozisyona sahip, ABD ve Çin'den hangisine yakın duracağı da rekabet için en etkili faktörlerden biridir. Çin Avrupa'nın önemini farkında olsa da Batı dünya sistemine bir alternatif olarak bazı girişimleri var örneğin; Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin ve Güney Afrika'dan oluşan BRICKS, Asya Altyapı Yatırım Bankası ve Şanghay İş Birliği Örgütü gibi yapılar. Ekonomik olarak bir diğer önemli bölge Ortadoğu. Zengin enerji kaynakları ve stratejik konumundan dolayı bölgedeki Amerikan etkinliğini biliyoruz. Diğer taraftan 2014 yılı petrol ithalat verilerine bakılırsa; Çin'in, enerji ihtiyacının önemli bir kısmını Ortadoğu'dan karşıladığı görülüyor (KÜPELİ, 2016). Ayrıca Çin'in bölgedeki ülkelerle yapmış olduğu ekonomik girişimler, Amerikan ülkesi alternatif olma isteği olarak yorumlanabilir. Tüm bunlara ek olarak, eski ABD başkanı Trump döneminde yaşanan ekonomik anlaşmazlıkları bakacak olursak; iki ülke arasındaki anlaşmazlık 2018 yılında Donald Trump'ın yerli üretimi arttırmak adına Çin'e tarifeler ve ticari limitler koymasından başladı

plans to reduce the direct investment of American producers in China. On the other hand, China establishes economic relations with countries that the USA sees as opposites, such as Sudan, Iran and North Korea.

Of course, the situation of Europe is also important; Europe has a strong economy and position and which of the US and China it will stand close to is one of the effective factors for competition. Although China is aware of the importance of Europe, it has some initiatives as an alternative to the Western world system for example; BRICKS, which consists of Brazil-Russia-India-China and South Africa, Asia Infrastructure Investment Bank and Shanghai Cooperation Organization. Another economically important region is the Middle East. We know American activity in the region due to its rich energy resources and strategic location. On the other hand, looking at the oil import data for 2014; it is seen that China fulfills a significant part of its energy needs from the Middle East (KÜPELİ, Sakarya Üniversitesi, 2016).

(SWANSON, 2018). Ticaret savaşları olarak adlandırılan bu dönem ABD'deki iç fiyatların yükselmesine ve Çin ile ilişkilerin sertleşmesine yol açtı.

Sonuç olarak; 21. yüzyılla birlikte artan Çin ve ABD rekabetinin dünyayı şekillendirecek bir boyutta olduğunu söyleyebilirim. Bu rekabette Çin, devasa olan nüfusu, gelişen askeri gücü ve büyüyen ekonomisine güvenirken ABD ise hâlihazırda bulunan önemli askeri gücüne, göreceli düşüşe uğrasa bile güçlü ekonomisine ve NATO gibi kurumlarla yapmış olduğu ittifaklara güveniyor. ABD şu an Çin'in önünde yer olsa bile ileride bu durum değişebilir.

Also, China's economic initiatives with the countries in the region can be interpreted as to be want alternative to the American country. In addition, all these, if we look at the economic disagreements in the period of former USA president Trump; the conflict between the two countries started in 2018 when Donald Trump imposed tariffs and trade limits on China to increase domestic production (SWANSON, The New York Times, 2018). This period, called trade wars, caused rise of domestic prices in the United States and relations with China to harden.

As a result; I can say that the competition between China and the USA that has increased with the 21st century, it is at a level that will shape the world. In this rivalry, China relies on its massive population, thriving military strength and growing economy, while the United States is relying on its already important military power, its strong economy even in relative decline, and its alliances with institutions such as NATO. Even if the USA is ahead of China now, this situation may change in the future.

References:

- Habertürk. (2020, Ağustos 4). Retrieved from <https://www.haberturk.com/abd-cin-rekabeti-uzaya-yayiliyor-2763470>
- KARACA, R. K. (2020, Ağustos 19). FİKİRTURU. Retrieved from <https://fikirturu.com/jeo-strateji/abd-kendi-dusmaniniyaratti-cin-abd-rekabetine-farkli-bir-bakis/>
- KARADAĞ, H. (2020, Temmuz 16). Anadolu Ajansı. Retrieved from <https://www.aa.com.tr/tr/analiz/uzakdoguda-abd-cinrekabeti-yeni-bir-soguk-savasa-mi-dogru/1912439>
- KÜPELİ, M. Ş. (2016, Mart 8). Sakarya Üniversitesi. Retrieved from https://ormer.sakarya.edu.tr/20,3,,63,abd_cin_rekabeti_ekseninde_cin_in_ortadogu_politikasi.html
- People's Daily Online. (2005). Retrieved from http://en.people.cn/200510/12/eng20051012_213909.html
- SWANSON, A. (2018, Temmuz 5). The New York Times. Retrieved from <https://www.nytimes.com/2018/07/05/business/china-us-trade-war-trump-tariffs.html>
- ŞAŞMAZ, H. (2020, Nisan 28). Sabah. Retrieved from <https://www.sabah.com.tr/dunya/2020/04/27/askeri-harcama-10yilda-en-yukse-seviyede-ilk-sirada-abd-ikinci-cin>
- U.S. DEPARTMENT OF THE TREASURY. (2020). Retrieved from <https://ticdata.treasury.gov/Publish/mfh.txt>
- Worldometers. (2020). Retrieved from <https://www.worldometers.info/population/>

2021 Başında Rusya'da Askeri Gelişmeler ve Rusya'nın Savunma Sektöründeki Rolü

Military Developments in Russia at the Beginning of 2021 and Russia's Role in the Defense Industry

Damla İrem ÜSTÜNTAŞ

İhsan Doğramacı Bilkent Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü

2021'in başında Rusya'da yaşanan askeri gelişmeler nelerdir ve bu gelişmelere uluslararası ilişkiler açısından bakıldığında, Rusya'nın savunma sanayiinde uluslararası arenadaki rolü nasıl değerlendirilebilir?

Özellikle uluslararası güvenlik alanında çalışan birçok uluslararası ilişkiler uzmanı ve akademisyenin belirttiği gibi Rusya'nın askeriye verdiği önem uluslararası dinamikler ve arenayı incelemek için çok önemli bir role sahip. Bu bakımdan Rusya'nın savunma sanayiine yaptığı yüksek miktardaki harcamaların da dünya için şaşırtıcı olmadığı söylenebilir. Rusya'nın askeriye verdiği önemin ve harcamalarının yine 2021 yılında da devam ettiği bu yıl başından itibaren gözlemlenmiştir. Bu nedenle bu makalede Rusya'nın savunma sanayiindeki rolü, 2021 yılında yaptığı askeri harcamalar, geliştirdiği yeni askeri politikalar ve silahlar yardımıyla çözümlemeye çalışılacaktır.

Rusya'nın askeriye ve güce verdiği önem realizm teorisi çerçevesinde değerlendirilebilir. Özellikle tehdit altında hissetmemek ve kendini güvenceye almak için her zaman askeriye de kapa-

What are the military developments in Russia at the beginning of 2021 and looking at these developments in terms of international relations, how can Russia's role in the defense industry in the international arena be evaluated?

As stated by many international relations experts and academics working in the field of international security, the importance Russia attaches to the military has a very fundamental role in examining the international dynamics and the arena. In this respect, it can be said that the high amount of expenditures made by Russia on the defense industry is not surprising for the world. Since the beginning of this year, it is observed that Russia's importance and expenditure on the military also continue in 2021. For this reason, in this article, Russia's role in the defense industry will be tried to be resolved with the help of its military spending in 2021, the new military policies, and the weapons it has developed.

The importance Russia attaches to the military and power can be evaluated within the framework of realism. Especially in order not to feel

site artırımına giden bir ülkenin varlığı rahatlıkla gözlemlenebilir. Nitekim Rusya, 2021 yılında da bu kapasite artırımına devam eden bir ülke olarak uluslararası arenadaki yerini korumaya devam etmektedir.

Rusya'nın 2021 başından itibaren askeri gelişmelere devam etmesi bu yazının yazılmasına büyük bir etken olmuş ve bu gelişmelerin değerlendirilmesi konusunda bir çerçeve oluşturmuştur. 2021 yılının başından itibaren silahlanma hızını kesmeden devam eden, uzay teknolojisi alanında kendine yeni partnerler ve ortaklar arayan, birlikte tatbikatlar yürüterek prestijini ve gücünü tüm dünyaya göstermeye çalışan bir Rusya görülmeye devam ediyor. Fakat askeri alandaki bu kapasite artırımlarına rağmen bir de nükleer silahlanmayı kısıtlayacak anlaşmalara destek verildiği de görülmektedir. Trump yönetiminde ABD'nin imzalamayacağı START-3 anlaşmasının Rusya'nın yoğun isteği ve desteği üzerine Biden yönetimi ile imzalandığı gözlemlenmektedir ("Putin, START-3", 2021). Bir yandan askeri gücünü artıran ve bu konuda çok büyük miktarda paralar harcayan bir ülkenin diğer yandan silahlanmayı desteklemediğini belirten anlaşmalara taraf olması bir blöf niteliği taşıyabilir. Rusya'nın yakın dönemde yeni partnerler bulma isteği ise hızla devam etmektedir. Bunun başında özellikle de Türkiye'nin olduğunu söylemek hiç de yan-

threatened and to secure itself, the existence of a country that always increases its military capacity can be easily observed. As a matter of fact, as a country that continues this capacity increase in 2021, it continues to maintain its place in the international arena.

Russia's continuation of military developments since the beginning of 2021 has been a major factor in the writing of this article and has created a framework for how to evaluate these developments. Since the beginning of 2021, Russia continues to be seen, continuing without slowing down its armament, seeking new partners and alliances in the field of space technology, and trying to show its prestige and power to the whole world by conducting operations together. However, despite these capacity increases in the military field, it is also seen that there is support for agreements that will restrict nuclear proliferation. It is observed that the START-3 agreement, which will not be signed by the US under the Trump administration, was signed with the Biden administration upon the intense demand and support of Russia ("Putin, START-3", 2021). Therefore, it can be seen that Russia increases its military power by spending huge amounts of money on the defense industry while it also becomes a party to agreements stating that it does not support armament. For this reason, what Russia is doing can

liş olmaz. Özellikle Türkiye'nin Rusya'dan S-400 almasıyla gelişen Rusya-Türkiye ilişkilerinin ve değişen NATO-Türkiye dinamiklerinin Rusya'ya Türkiye ile daha çok ilişkiye girme isteğine sürüklediği görülmektedir. Bu aynı zamanda NATO ile Türkiye arasındaki dinamikleri de değiştiriyor çünkü NATO bu ilişkiden memnun değil. Öte yandan, kurnaz bir oyuncu olarak Rusya durumdan çok memnundur, çünkü NATO'nun ittifaklarıyla ilişkilerini rahatsız etmek Rusya'nın yararına olacaktır. Ancak, Rusya ile olası uzun bir ortaklık durumunda Türkiye'nin dezavantajlı duruma düşebileceği bazı noktalar var, çünkü Türkiye zaten Rus askeri ve enerji endüstrisine bağlı. Dolayısıyla, Roscosmos'un "uzayda iş birliği için somut teklifleri

kabul ediyoruz" şeklindeki teklifinin ardından Türkiye uzay teknolojisi konusunda iş birliği yapmak isterse, Türkiye'nin bu konuda da Rusya'ya bağımlı olması muhtemeldir ("Roscosmos", 2021). Bu olası iş birliği aynı zamanda ABD-Türkiye ilişkilerini de etkiliyor çünkü ABD ve diğer NATO ülkeleri, rakibi ile iş birliği yapılmasından rahatsız olacak. Bu nedenle, S-400 davasında olduğu gibi Türkiye'yi caydırmak için CAATSA gibi bazı yaptırımlar da uygulayabilirler.

Rusya'daki haberlere, askeri gelişmelere ve politikalara bakıldığında, bu politikalar, savunma pazarına yeni silahlar ve füzeler çıkarmak, Karadeniz gibi stratejik bölgelerde yeni ittifaklar veya taktik ortaklar aramak ve uzay alanında daha fazla gelişmeyi istemek üzere üç gruba ayrılabilir. Sputnik'in haberine göre 2021 yılı başında tanıtılan yeni silah ve füzelerle başlamak için dünyada en çok kullanılan tüfeklerden biri olan AK-47'nin yaratıcısı Kalaşnikof firmasının yetkilileri, telefonlarla senkronize edilebilen bir "akıllı tüfek" geliştirdi ("Dünyanın en çok kullanılan tüfeklerinden", 2021). Rus devlet sanayi şirketi Rostech de, Kalaşnikof piyade tüfeği AK-19'un ilk kez yurtdışında tanıtılacağını belirtti ("Kalaş-

be regarded as a bluff. Russia's desire to find new partners soon continues rapidly. It would not be wrong to say that they especially want to have close relations with Turkey because, after Turkey purchases S-400s, there is a developing closeness between these two countries. This also alters the dynamics between NATO and Turkey as NATO is not pleased with this relation. On the other hand, Russia as a tricky player is very satisfied by the situation as it is in Russia's best interest to discomfort NATO's relations with its alliances. However, there are some points that Turkey may be disadvantaged in case of a possible long partnership with Russia since Turkey already depends on the Russian military and energy industry. Therefore, if Turkey wants to make cooperate on the space technology after the offer made by Roscosmos saying that "we accept concrete proposals to cooperate in space", Turkey is also likely to depend on Russia on that topic too and this can cause dependence ("Roscosmos", 2021). This possible cooperation also influences the U.S.Turkey relations as the U.S. and NATO will be disturbed by its alliance to cooperate with its opponent, so they can also put some sanctions such as CAATSA to discourage Turkey just like in the S-400s case.

Looking at the news, military developments and policies in Russia can be grouped into three groups namely launching new weapons and missiles on the defense market, searching for new alliances or tactical partners in strategic regions such as the Black Sea, and willingness to be more developed in space exploration. To start with the new weapons and missiles that are introduced at the beginning of 2021, according to Sputnik news, officials of Kalashnikov company, the creator of AK-47, one of the most-used rifles in the world, announced that they have developed a "smart rifle" that can be synchronized with phones ("Dünyanın en çok kullanılan tüfeklerinden", 2021). The Russian state industrial company Rostech also stated that the Kalashnikov infantry rifle AK-19 will be in-

nikov”, 2021). Kalaşnikof ayrıca Rusya Savunma Bakanlığı için bant beslemeli yeni bir makineli tüfek geliştireceklerini de açıkladı. Rusya Savunma Bakanlığı'nın füze saldırısı erken uyarı sisteminin operasyonunu gösterdiğine dair haberler de var (“Rusya Savunma Bakanlığı”, 2021). Sputnik'ten gelen bu haberle Rusya'nın askeri gücünü artırmaya çalıştığı söylenebilir. Savunma yetenekleri ve silahlanmayı azaltmak için START-3 gibi bazı uluslararası anlaşmalar imzalasalar bile ABD ile Rusya arasında hala güvensizlik var. Haberlere bakıldığında, Rusya'nın ulusal güvenliği ve ekonomik güçlenmesi için savunma sanayisini geliştirmeye devam edeceği söylenebilir.

Bahsedildiği gibi Rusya'nın uluslararası arena da taktik ortaklar bulmasına da işaret olabilecek haberler de var. Bunu somutlaştırmak için Sputnik'ten gelen bazı haberleri incelemek mümkün görünüyor. 11 Şubat'ta çıkan bir habere göre Rusya ve Türkiye, İdlib'de birlikte askeri eğitim verdi (“Rusya ve Türkiye askerleri”, 2021). Tahran'daki Rus Büyükelçiliği Basın Ataşesi Maksim Suslov'un 15 Şubat'ta Hint Okyanusu'nun kuzeyinde Rus ve İran ordularının ortak tatbikatlara başladığını söylediği bir haber daha var (“Rusya'nın Tahran Büyükelçiliği'nin Basın Ataşesi”, 2021). Bu habere ek olarak Rusya, SU-57'leri ve S-400'leri Hindistan'a satmaya istekli olduklarını açıkladı (“Rusya devlet silah ihracat şirketi”, 2021). Halihazırda

troducted abroad for the first time (“Kalaşnikof”, 2021). Kalashnikov also announced that they will develop a new band-fed machine gun for the Russian Defense Ministry. There is also the news that the Russian Defense Ministry demonstrates the operation of the missile attack early warning system (“Rusya Savunma Bakanlığı”, 2021). With the help of this news from Sputnik news,

it can be said that Russia is trying to increase its military and defense capabilities and there is still distrust between the U.S. and Russia even if they sign some international treaties namely START-3 to reduce the armament. Looking at the news, it can be said that Russia is likely to continue to improve its defense industry as they both want to feel more secure, not threatened by other's power and benefit to their economy.

As it is mentioned there is also some news that can be a sign for Russia to find tactical partners in the international arena. It seems possible to examine some of the news from Sputnik to make this concrete. According to one news on February 11, Russia and Turkey conducted military training together in Idlib (“Rusya ve Türkiye askerleri”, 2021). There is also another news that Maksim Suslov, Press Attaché of the Russian Embassy in Tehran, said that the Russian and Iranian armies started joint exercises in the north

Türkiye'ye S-400 satıyorlar ve ayrıca Rusya'nın da Türk yönetiminin bu uçaklara ihtiyacı olduğundan Türkiye'ye savaş uçağı satmak istediğine dair haberler var. Bu habere bakıldığında, Rusya'nın bazı bölgelerde politikaları birbirinden farklı olsa da yeni ittifaklar veya taktik ortaklar edinmek istediği iddia edebilir. Benim bakış açım göre, Rusya'nın yeni ortaklar arayışı uzay konusunu da kapsıyor çünkü ABD ile her konuda rekabet etmek istiyorlar. Yukarıda Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın uzaya bir Türk göndereceğine dair açıklamalarının ardından da ifade edildiği gibi, ABD nezdinde ortaklık ve yardım teklif ediyorlar ve bu da ABD'nin müttefiki-Türkiye ile ilişkilerinin dinamiklerini değiştirip rahatsız edebilir. ABD ve Rusya da hala kimin ordusunun daha güçlü olduğu konusunda duyurular yapıyor ve olası saldırılara karşı planlar yapıyor. Sputnik'te bunu kanıtlayabilecek bazı haberler var. 9 Şubat'ta, Rus askeri bilim adamlarının Rus Havacılık ve Uzay Kuvvetlerinin olası bir NATO operasyonuna karşı garantili koruma sağlayacağı alternatif bir plan önerdiği yeni bir gelişme yaşandı ("Rus askeri bilim insanları", 2021). 14 Şubat'ta Diplomat dergisine göre donanmanın modern tesislerinin Rusya'nın genel askeri potansiyelinin son derece gelişmiş olduğunu ve NATO ülkelerini endişelendirmesi gerektiğini gösteren bir haber var ("The Diplomat dergisi", 2021). Bu habere bakıldığında iki ülkenin açıklamalarının ve planlarının birbirlerine olan güvensizliklerini kanıtladığı söylenebilir. Ancak bunun, aralarında uyumlu bir şekilde ilerleyebilecek ortamı bozacağı ve avantajlarına fayda sağlayacağı tahmin edilebilir. Bu tür ifadelerin, bir güvenlik ikilemi yaratabileceği için ülkelerin güvenliğini tehlikeye atma olasılığının daha yüksek olduğu unutulmamalıdır.

Sonuç olarak, benim açımdan Rusya'nın askeri, savunma politikalarını ve harcamalarını realizm üzerinden okumak mümkündür. Bu nedenle savunma sektörüne hem yeni silahlar kazandırmak hem de ABD'ye karşı yeni müttefikler bulmak

of the Indian Ocean on 15 February ("Rusya'nın Tahran Büyükelçiliği'nin Basın Ataşesi", 2021). In addition to this news, Russia announced that they are willing to sell SU-57s and S-400s to India ("Rusya devlet silah ihracat şirketi", 2021). They already sold S-400s to Turkey and there is also some news that Russia also wants to sell fighter planes to Turkey whenever the Turkish administration needs those planes. Looking at this news, it can be claimed that Russia desires to gain new alliances or tactical partners even if the policies differ from each other in some regions with those countries. From my point of view, Russia's search for new partners also extends to the space subject because they want to compete with the U.S in all subjects. As it is mentioned above, after president Erdoğan's announcements about sending one Turkish to space, they offer partnership and help before the U.S. and this can change the dynamics and discomfort the U.S. relations with its ally-Turkey. The U.S. and Russia also still make announcements about whose military is stronger and make plans against possible attacks. There is some news that can prove this in Sputnik. On 9th February, according to the news that Russian military scientists have proposed a conflicting alternative in which the Russian Aerospace Forces will provide guaranteed protection against a possible NATO operation ("Rus askeri bilim insanları", 2021). There is also one news on 14 February stating that according to the Diplomat magazine, the modern facilities of the navy show that Russia's overall military potential is highly developed and should worry NATO countries ("The Diplomat dergisi", 2021). Looking at these news, it can be said that the statements and plans of the two countries prove their distrust towards each other. However, it can be predicted that this will disrupt the environment that may be going harmonious between them and benefit their advantage. It should be noted that such statements are more likely to endanger the security of countries since these can create a security dilemma.

için bu kadar çok önem verdiklerine inanıyorum. Bu tür haberler sayesinde Rus silahlanma oranının uluslararası anlaşmalara rağmen düşmediğini gözlemleyebiliriz. 2021 yılının başında büyük bir heyecanla imzalanan START-3 anlaşmasına rağmen hem ABD hem de Rusya, kapasite artışı ile ülkelerinin güvenliğini tehlikeye atmaya ve uluslararası arenada güvensizliğe neden olmaya devam ediyor.

To conclude, from my point of view, it is possible to read the military and defense policies and expenditures of Russia through realism. For this reason, I believe that they have entered the defense industry both to issue new weapons and to find allies that are originally partners with the U.S. Thanks to such news, I would like to state that I claim, Russian armament rate did not decrease despite international agreements. Despite the START-3 agreement, which was signed with great enthusiasm at the beginning of 2021, both the USA and Russia endangered the security of their countries with capacity increase and caused insecurity in the international arena.

References:

- Sputnik (2021). Dünyanın en çok kullanılan tüfeklerinden AK-47'nin yaratıcısı Kalaşnikof şirketinin yetkilileri, telefonlar ile senkronize edilebilen bir 'akıllı tüfek' geliştirdiklerini açıkladı. (2021, 9 Şubat). Sputnik Türkiye. <https://sptnkne.ws/FqUg>
- Sputnik (2021). Kalaşnikov, piyade tüfeği AK-19'u ilk kez yurt dışında tanıtacak. (2021, 15 Şubat). Sputnik Türkiye. <https://sptnkne.ws/Fut>
- Sputnik (2021). Putin, START-3'ü beş yıllığına uzatan yasayı imzaladı. (2021, 29 Ocak). Sputnik Türkiye. sptnkne.ws/FhwB
- Sputnik (2021). Roscosmos: Türkiyeden uzay işbirliği konusunda somut teklifler bekliyoruz. (2021, 11 Şubat). Sputnik Türkiye. <https://sptnkne.ws/Frw4>
- Sputnik (2021). Rus askeri bilim insanları, olası bir NATO operasyonuna karşı Rus Hava-Uzay Kuvvetleri'nin garantili koruma sağlayacak olan bir çatışma alternatifi önerdi. (2021, 9 Şubat). Sputnik Türkiye. <https://sptnkne.ws/Fq2b>
- Sputnik (2021). Rusya devlet silah ihracat şirketi Rosoboroneksport, beşinci nesil savaş uçağı Su-57'nin Rusya'nın stratejik ortaklarına ihracatının mümkün olduğunu belirtti. (2021, 5 Şubat). Sputnik Türkiye. <https://sptnkne.ws/FnfN>
- Rusya Savunma Bakanlığı, füze saldırısı erken uyarı sisteminin çalışmasını gösterdi. (2021, 16 Şubat). Sputnik Türkiye. <https://sptnkne.ws/Fu4b>
- Sputnik (2021). Rusya'nın Tahran Büyükelçiliği'nin Basın Ataşesi Maksim Suslov, Rusya ile İran ordularının bugün Hint Okyanusu'nun kuzeyinde ortak tatbikata başladığını söyledi. (2021, 15 Şubat). Sputnik Türkiye. <https://sptnkne.ws/Fury>
- Sputnik (2021). Rusya ve Türkiye askerleri, İdlib'de ortak eğitim gerçekleştirdi. (2021, 11 Şubat). Sputnik Türkiye. <https://sptnkne.ws/FrW>
- Sputnik (2021). The Diplomat dergisi, donanmasının modern imkanlarının Rusya'nın genel askeri potansiyelinin oldukça geliştiğini gösterdiğini ve NATO ülkelerini endişelendirmesi gerektiğini yazdı. (2021, 14 Şubat). Sputnik Türkiye. <https://sptnkne.ws/Ftxj>

Pandemiden Otoriterliğe

From Pandemic to Authoritarianism

Doğa KINDIRA

İhsan Doğramacı Bilkent Üniversitesi Siyaset Bilimi ve
Kamu Yönetimi Bölümü

Giriş

Dünya ülkeleri, siyasi yapıları ve ekonomik yeterlilikleri doğrultusunda pandeminin yayılmasını kontrol altına almak ve geleceklerini korumak için çeşitli politika uygulamaları benimsediler. Rusya da pandemiyle savaşırken özellikle aşı gelişi mi konusunda gücünü arttırmak için kendi, özel kaynaklarını kullanan ülkeler arasındadır. Ayrıca, Covid-19 pandemisinin yansımaları, hükümetleri ve toplumları yaşamın neredeyse her alanında sayısız sorunla yüzleşmek zorunda bıraktı. Bütün bunlar göz önünde bulundurulduğunda özellikle pandeminin varlığıyla, uluslararası politikada önemli bir güç olan Rusya da özellikle ekonomik ve sosyal yaşam konusunda otoriterliği hem ulusal hem uluslararası düzeyde arttırabilecek bazı uygulamalar benimsedi. Bu açıdan bakıldığında pandemi koşullarının, birçok ülke gibi Rusya hükümetini de otoriterleşmeye ittiği göz ardı edilemez bir gelişmedir.

Ekonomik Yansımalar

Covid-19 ile mücadelede benimsenen ekonomik düzenlemeler incelenecek olursa, her ülke gibi Rusya'nın da gayrisafi milli hasıla ve iş gücü bakımından kan kaybettiği söylenebilir. Karantinalar sebebiyle, birçok şirket, işyeri ve organizasyon en azından 2020'nin ilk yarısında verimli çalışmayı durdurdu ve bu durum Rusya gibi birçok ülkenin devlet bütçesine güvenmek zorunda olmasına neden oldu. Pandeminin etkileri Rus ekonomisinin

Introduction

Regarding their political structures and economic competences, countries have embraced various policy applications to control the spread of Coronavirus and to protect the future. Russia, also used its own unique sources to fight against the pandemic, especially by improving its strength in vaccination processes. Also, the reflections of Covid-19 pandemic forces governments and societies to face with countless challenges in almost every area of life. Regarding this, especially through the existence of pandemic, Russia as a significant power in international politics, went for some authoritarian applications especially in terms of economy and social life, therefore, this brings out the possibility that Coronavirus is pushing Russia to embrace an authoritarian attitude in both national and international politics in the following years.

Economic Reflections

In terms of economy and its regulations to face with Covid-19, like every other country, Russia also lost some blood in terms of GDP and labor forces. Because of lockdowns, many firms, workplaces and organizations stopped working for at least in the first half of 2020 which means that many countries as well as Russia, needed to trust on government budget. The influences of pandemic have been seen in different areas of Russian economy: in October 2020, the rate of unemploy-

çeşitli alanlarında görüldü: Ekim 2020'de işsizlik oranı sekiz yılın en yüksek seviyesi olan yüzde 6,3'e yükseldi, 2020 ve 2019'un ikinci çeyreği arasında imalat, inşaat ve perakende ve konaklama hizmetleri olmak üzere üç büyük sektörün her birinde yaklaşık yarım milyon iş kaybedildi (The World Bank, 2020). Bunun yanı sıra, Rusya'da tarım ve gıda tedarik mekanizması da Covid-19 kapsamında getirilen kısıtlamalar yüzünden sektöre uğradı, bu da ekonomiyi doğrudan zayıflattı (The World Bank, 2020).

Ekonomide oluşan boşlukları doldurmak amacıyla, Rusya hükümetinin otoriter bir siyasi uygulama olarak ulusal ve uluslararası alanda vergi arttırmalarına ve yeni vergi alanları oluşturma uygulamalarına başvurduğu söylenebilir. Bunun önemli bir örneği, Rusya hükümetinin tahıl ürünlerinin ihracatında vergilendirmeyi artırma planıdır (Bloomberg, 2021). Benimsenen bu yeni politika, Rusya'nın yeni vergilendirme alanları yaratmasının önemli bir işareti ve bu durum eninde sonunda ülkenin ekonomik bir güç elde etmesini sağlayacaktır. Vergilendirme uygulamaları artan otoriterleşme eğilimini yansıtır, bunun sebebi hükümetlerin siyasi güç kullanması ve hem yabancı ülkeler hem de ulusal toplumlar üzerinde kriz fırsatçılığı uygulamasıdır.

Pandemiyle yüzleşme aşamasında, otoriterlik artışının göstergesi olarak sayılabilecek bir diğer önemli ekonomik politika ise Rusya vatandaşlarının çalışma saatleriyle ilişkilidir. Moscow Times haberine göre, Mayıs 2020'de, sağlık çalışanlarının sayısındaki yetersizlik nedeniyle, Rusya hükümeti tıp okuyan öğrencilerin pandemi hastanelerinde çalışmasıyla ilgili bir uygulama başlattı (Latypova, 2020). Ancak, Moscow Times'ın röportaj yaptığı bazı öğrenciler akademik baskılar yüzünden çalıştıklarını ve söz verilenden daha az maaş aldıklarını dile getirmişlerdir (Latypova, 2020). Otoriterleşme eğilimi yöneticilerin kontrolü ve sınırsız gücüyle ilişkilidir ve genellikle temel hak ve öz-

ment has rapidly increased to 6.3 percent which is the highest in the last 8 years and between 2020 and 2019's second quarter, half million jobs were lost in three major sectors as manufacturing, construction and retail and hospitality services (The World Bank, 2020). Moreover, Russian agriculture and food supply mechanism has been affected negatively due to Covid-19 restrictions, which directly weakened to the economy (The World Bank, 2020).

In order to fill in the blanks in economy, as an authoritarian political application Russia went for increasing taxes and even create new taxation areas both nationally and internationally. One important example of this situation is related with the Russian government's plan to increase taxes on grain products export (Bloomberg, 2021). This new policy is a sign of Russia's regulations on creating new taxation areas which eventually provides the country with economic gain. Taxation applications reflects the increase in authoritarianism since governments practice political power and crisis opportunism on both outside countries and national societies.

Another significant economic policy embraced to face with the pandemic and may lead to an increasing authoritarianism in Russian government is about work hours for citizens. According to Moscow Times news, on May, 2020 medical staff shortages in the hospitals pushed Russian government to order for medical students to work in pandemic hospitals (Latypova, 2020). However, some students interviewed by Moscow Times expressed that they work due to academic pressure and they get less salaries than it was promised (Latypova, 2020). Authoritarianism is based on the control and unlimited power of the executive, and do not value fundamental rights and freedoms. According to that, Russian government's regulation on ordering medical students to work in the hospital and not paying their salary as it was promised is

gürlüklerin değer görmediği bir düzene dayanır. Bu durumda, Rusya hükümetinin tıp öğrencilerini hastanelerde çalıştırıp, söz verilen maaşları sağlamamasıyla ilgili haber, vatandaşların temel haklarına aykırı bir eylem olduğundan, otoriterleşme hareketine bir örnek niteliğindedir.

Toplumsal Yansımalar

Pandemi koşulları toplumsal etkilerini de Rusya üzerinde göstermiştir. Ülke genelinde, artan vaka sayılarının önüne geçmek amacıyla yurtdışı ve sokağa çıkma yasakları ve uzaktan eğitim başta olmak üzere birçok politik uygulamanın benimsendiği görülmektedir. Bütün bunların, artan vaka sayılarının önüne geçmek için yeterli olmadığı söylenebilir. Golikova, enfekte kişilerin %80-85'inin maske takmayı ihmal etmesi ve büyük toplantılara katılması nedeniyle büyümenin ana nedeninin güvenlik önlemlerinin ihlali olduğunu belirtmektedir. (Teslova, 2020). Pandemi sürecinde benimsenen tüm bu düzenlemelerin Rusya'yı toplumsal alanda bir takım otoriter adımlar atmaya ittiği gözlemlenmektedir. Rusya'nın Covid-19 sebebiyle benimseyebilecek olduğu, muhtemel

an authoritarianism action since it is against some fundamental rights for citizens.

Social Reflections

Pandemic conditions have shown its social effects on Russia, as well. Across the country, in order to prevent increasing number of cases, overseas bans, lockdowns and distant education were applied as well as many other regulations. Yet, it was not enough to stop increasing coronavirus cases. Golikova tells that 80-85 per cent of infected citizens did not wear masks and attended crowded meetings and this proves that the first reason of spread is due to breach of security measures (Teslova, 2020). All of these regulations and conditions pushed Russian government to take some authoritarian steps affecting social life. Regarding social perspective of possible authoritarianism process of Russia due to Covid-19, the first issue to be examined is about vaccination. Russia was the first country to record the vaccine of coronavirus called Gam-COVID-Vac or Sputnik V as the commercial name (Teslova, 2020). Also, since Russia now is the only country with three vacci-

otoriterleşme sürecine sosyal alan açısından bakıldığında incelenecek ilk konu aşılama süreciyle ilgilidir. Rusya, Sputnik V ticari adıyla Gam-COVID-Vac isimli bir koronavirüs aşısını kullanmak üzere dünyada ilk kez kaydettiren ülke oldu (Teslova, 2020). Bunun yanı sıra, hali hazırda üç adet aşıya sahip olan tek ülke olmasının ve Sputnik V aşısının diğer ülkeler tarafından hızla onaylanmasının Rusya'ya bu alanda hem yumuşak hem sert siyasi güç kazandırdığını söylemek mümkündür (Sputnik, 2021). Rusya Devlet Başkanı Putin'in aşı konusunda Rusya'nın başarısıyla ilgili birçok açıklama yapmış olması, aşı konusunda ülkeye bir meşruiyet kazandırmış ve aşının daha fazla farklı ülkede onaylanmasını kolaylaştırmıştır. Bu durum, uluslararası bir siyasi aktör olarak Rusya'ya siyasi prestij ve ekonomik güç sağlamış, bununla birlikte diğer ülkelerin aşı konusunda Rusya'ya olan bağımlılıklarını arttırmış ve Rusya'nın uluslararası politikada artan otoritesine katkı sağ-

nation and the improvement of Sputnik V vaccine increases all around the world, Russia has gained both hard and soft power in international politics (Sputnik, 2021). Russian President Putin has made several announcements on describing Russia's success on vaccination and this increases the legitimacy of using the vaccine in the eyes of other governments as it is approved in more places. As an international political actor, this situation provides Russia, political prestige and economic power which brings a dependency for other countries in terms of vaccination and eventually leads to an increasing Russian authority in world politics. Related with Russia's success on vaccination, as an authoritarian action, Russian governments has the possibility of accepting foreigners vaccinated by Russian firms. In an international level, this, restricts people's freedom to go abroad for vacation, working and having education as a social dimension. Another authoritarian action

lamıştır. Rusya'nın aşı konusundaki başarısının etkileri incelenmeye devam edilecek olursa, otoriterleşme örneği bir hamle olarak Rusya hükümeti pandemi sonrası süreçte sadece Rusya firmaları tarafından aşılana yabancı vatandaşların ülkeye giriş çıkışına onay verebilir. Uluslararası bazda incelendiğinde bu durum sosyal boyutta, bireylerin yurtdışında seyahat, çalışma ve eğitim alma özgürlüklerini kısıtlar.

şıyla ilgili bir diğer otoriterleşme eğilimi örneği ise Rus vatandaşlarının bu konuda hükümetlerine güvenmek ve Rusya hükümeti tarafından onaylanan aşıları kullanmak zorunda olmalarıdır. Bu durum, vatandaşların olacakları aşığı seçme şansını kısıtlar niteliktedir. Sosyal yaşam açısından bakıldığında aşı dışında Rusya'nın otoriterleşme eğiliminde olduğunu gösteren bir diğer konu ise, pandemi koşullarının bir kriz fırsatçılığına dönüştürülerek bir temel hak ve özgürlük olarak kabul edilen protesto hakkına engel olmasıdır. Rusya'da, muhalif gazeteci Navalny'ın çağrısı üzerine ülkenin birçok kentinde gerçekleştirilen protestolara karşı Rusya hükümeti sert müdahalelerde bulunup, gözaltına alma uygulamaları gerçekleştirmektedir (Sputnik, 2021). Protestolara karşı gerçekleştirilen polis müdahalelerinin sebebinin izinsiz protesto eylemlerinin yapılmasıyla ve sokağa çıkma yasağıyla ilişkilendirildiği görülmektedir (DW, 2021). Protestoların engellenmesi için devletin, pandemi koşullarını ve sokağa çıkma yasağını kullanarak polis müdahalesine meşruiyet sağlamaya çalışması, protesto özgürlüğünün kısıtlanmasının ve bu alanda ulusal boyutta otoriterleşme eğilimi olduğunun bir kanıtıdır. Bütün bu olaylar ışığında, sosyal alanda Rusya'nın otoriterleşmesine sebep olarak gösterilebilecek bir başka siyasi eylem, pandemi süreci boyunca benimsenen kısıtlamaların kullanılarak, hükümetin, toplum düzenini etkileyeceği gerekçesiyle, toplu eylemlerin ve girişimlerin önüne geçmeye çalışacak olmasıdır.

related with vaccination is the fact that Russian citizens need to trust their governments without questioning and need to use the vaccine that is approved by Russian government. This situation limits citizens' chance to choose which vaccine they will let get inside of their bodies.

From the perspective of social life, another event that shows Russia's tendency of authoritarian policies other than vaccination is related with the crisis opportunism in terms of restricting the right to protest. Through the call of opposing journalist Navalny, there have been continuing protests and Russian government has been applying detentions and harsh interventions (Sputnik, 2021). The underlying reason of harsh police interventions against the ongoing protests, were associated with unauthorized protesting applications and the existence of curfew of pandemic (DW, 2021). In order to prevent Navalny protests, government's attempt to provide legitimacy for interventions through using pandemic conditions and curfews can be regarded as the proof of Russia's tendency on authoritarianism from a national dimension. In the light of all of these events, another reason to be stated to prove Russia's authoritarian attempts in terms of social life, is the fact that Russian government tries to prevent collective actions and initiatives through the restrictions of pandemic.

Conclusion

Although democratization and democracy tools are generally accepted and used as political maps, authoritarianism finds itself a place even in the most democratic countries since democracy somehow needs an opposite power to bring balance. Russia, as a strong power in international politics is only one of those countries which applies some restrictions and regulations as a signal of increasing authoritarianism, especially in terms of economy through taxation, work hours and

Sonuç

Demokratikleşme ve demokrasi araçları genel anlamda kabul görmüş ve siyasi haritalar olarak kullanılıyor olsa da otoriterleşme eğilimleri, en demokratik ülkelerde bile kendine yer bulur ve bunun sebebi demokrasinin dengeyi sağlamak için kendi içinde bir karşıtlığa ihtiyaç duymasındır. Rusya, uluslararası politikada önemli bir güç olarak, otoriterliğin artışının simgesi sayılabilecek, özellikle ekonomide vergilendirme ve çalışma saatleriyle, sosyal yaşamda ise aşılama süreciyle ilgili uygulama ve kısıtlamaları benimseyen ülkelerden sadece biridir. Tüm bunlar göz önüne alındığında farklı hükümetler tarafından benimsenen, otoriter, politik eylemlerin artması durumu hem ulusal hem uluslararası düzende pandeminin önemli sonuçlarından ve Rusya'daki etkisi de göz ardı edilmemelidir.

salary balances and in terms of social life through the process of vaccination. Regarding all of these, the situation of increasing authoritarian, political actions embraced by different governments is one of Covid-19 pandemic's considerable results and its effects on Russia should not be ignored.

References:

- Aa. (n.d.). NATO'dan Rusya'ya Navalniy çağrısı. Retrieved February 26, 2021, from <https://www.hurriyet.com.tr/dunya/natodan-rusyaya-navalniy-cagrisi-41736603>
- COVID-19 (coronavirus) policy response in support of agriculture and food security in Russia. (n.d.). Retrieved February 26, 2021, from <https://www.worldbank.org/en/country/russia/brief/covid19-response-agriculture-food-security-russia>
- Latypova, L. (2021, February 23). Russia's response to THE Coronavirus: The 2020 Timeline. Retrieved February 26, 2021, from <https://www.themoscowtimes.com/2020/12/21/russiasresponse-to-the-coronavirus-the-2020-timeline-a72420>
- Navalni'ye destek gösterilerine polis müdahalesi. (2021, January 31). DW. Retrieved February 26, 2021, from <https://www.dw.com/tr/navalniye-destek-g%C3%B6sterilerine-polism%C3%BCdahalesi/a-56395710>
- Putin: Rusya, kendisine ait üç koronavirüs aşısı bulunan tek ülke. (2021, February 8). Sputnik Türkiye. Retrieved February 26, 2021, from <https://tr.sputniknews.com/rusya/202102081043758089-putinrusya-kendisine-ait-uc-koronavirus-asisi-bulunan-tek-ulke/>
- Russia's Economy Loses Momentum Amid COVID-19 Resurgence, Says New World Bank Report. (2020, February 16). The World Bank. Retrieved February 26, 2021, from <https://www.worldbank.org/en/news/press-release/2020/12/16/russias-economy-loses-momentum-amid-covid-19-resurgencesays-new-world-bank-report>
- Rusyada Navalniy protestoları: Çok sayıda gözaltı var. (2021, January 31). Sputnik Türkiye. Retrieved February 26, 2021, from <https://tr.sputniknews.com/rusya/202101311043698227moskovada-navalniy-destekcilerinin-duzenledigi-gosterilerdegozaltilar-basladi/>
- Rusya, tahıl ürünleri ihracatında vergileri artırıyor. (2021, January 18). Bloomberg. Retrieved February 26, 2021, from <https://www.bloomberght.com/rusya-tahil-urunleri-ihracatindavergileri-artiriyor-2272741>
- Teslova, E. Pandemic situation gets worse in Russia. (2020, September 30). Anadolu Agency. Retrieved February 26, 2021, from <https://www.aa.com.tr/en/latest-on-coronavirus-outbreak/pandemic-situation-gets-worse-in-russia/1990876>
- Türkiye, M. (2021, January 22). RDIF, Sputnik V aşısının Türkiye'de üretilmesi için Türk ilaç şirketiyle anlaşma imzaladı. Retrieved February 26, 2021, from <https://tr.sputniknews.com/rusya/202101221043635525-rdif-sputnik-v-asisinin-turkiye-deuretilmesi-icin-turk-ilac-sirketiyle-anlasma-imzaladi/>

Uygurlar Üzerine Çin ve Batı Dünyası

China and the Western World on Uighurs

Ecem Bengü ATAKUL

İhsan Doğramacı Bilkent Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü

Uygurlar, Orta ve Doğu Asya'dan kültürel olarak ilham alan bir Türki bölgesel azınlıktır. Çin hükümeti tarafından resmen tanınırlar. 1884 yılında Sincan Uygur Özerk Bölgesi'nin kurulmasıyla, Çin'in kuzeybatısındaki bölge Uygurların memleketi olarak biliniyor. Ancak hâkim Çin yönetiminin toprakları altında yaşayan bu azınlık, 1930'da bir bağımsızlık hareketi başlattı ve 1933'te Doğu Türkistan İslam Cumhuriyeti kuruldu. Ancak cumhuriyet Çin tarafından ele geçirildi. Daha sonra, 1944'te İkinci Doğu Türkistan Cumhuriyeti kuruldu ve yine Çin Halk Kurtuluş Ordusu tarafından ele geçirildi. O zamandan beri Uygurlar Çin hükümetinden bağımsızlıklarını talep ediyorlar ve dünya kamuoyunda protesto ediyorlar. Tüm bu protestolar ve Çin hükümetlerinin bunları önlemek için yaptığı önlemler, dünya çapında hala güncel bir sorundur. Bu yazıda öncelikle Çin hükümetinin Uygurlara bakış açısına ve davranışlarının arkasındaki nedenlere bakacağım. İkinci olarak, Batı dünyasının Uygurlara yönelik soykırım iddialarına ve konu hakkındaki görüşlerine bakacağım.

Çin'in gözünden davranışlarının nedeni tarihsel geçmişlerine ve son deneyimlerine dayanmaktadır. 1960'lı yıllarda Çin hükümeti Uygurlar ile etnik çatışmalarla boğuştu. Ayrıca geçmişte bağımsızlıklarını ilan etmek isteyen Doğu Türkistan'dan birçok Müslüman aktivist vardı ve Tibet'in ayrılıkçı talepleri de Çin hükümetinin uluslararası İslami terörü olarak görülüyordu (Chung, 2002:8-

Uighurs are a Turkic regional minority originating from and culturally inspired by Central and East Asia. They are officially recognized by the Chinese government. With the establishment of the Xinjiang Uyghur Autonomous Region in 1884, the Region in northwestern China is known as the hometown of the Uighurs. However, this living under the lands of the dominant Chinese administration initiated an independence movement in 1930, and the Islamic Republic of East Turkistan was established in 1933. However, the republic was captured by China. Afterward, the Second East Turkistan Republic established in 1944 and again captured by the People's Liberation Army of China. Since that time, Uighurs are demanding their independence from the Chinese government and they are protesting in the world public. All of these protests and the Chinese governments' measurements to prevent them are still a current problem around the globe. In this article, firstly I will look at the perspectives of the Chinese government's to the Uighurs' and the explanation of their behaviors. Secondly, the Western world's claims of genocide against Uighurs, and opinions.

From the eyes of China, the roots of their behaviors are based on their historical background and latest experiences. In the year of 1960s Chinese government has struggled with ethical conflicts with Uighurs. Also, in the past, there were many Islamic activists from East Turkistan who

12). Sincan bölgesi çoğunlukla Müslüman inancın yoğunlukta olduğu bir toplum olduğundan dolayı Çin hükümeti için tehlike yüksek. Hükümetin raporlarına göre, 1990 ile 2001 yılları arasında Çin 240 saldırı yaşadı ve bunların 128'i Sincan bölgesinde gerçekleşti. Uygurlar 450 kişi olmak üzere yaklaşık 200 kişiyi öldürdü. Bu saldırılar arasında otobüs ve tren istasyonlarının bombalanması, bıçaklı saldırı, güvenlik güçlerine bombalı saldırı, polis karakolunun ele geçirilmesi, rehin alınması ve devlet görevlilerinin öldürülmesi yer alıyor. Bu sayılar ve saldırıların önemi nedeniyle, Uygur Özerk bölgesi potansiyel radikal İslam destekçilerini barındırıyor ve bu da onların içişlerini tehlikeye atıyor. Bu nedenle hükümet, geçmişte benzer sorunlardan muzdarip oldukları ve masum hayatları kurtarmak istedikleri için topluma yönelik olası saldırıları önlemeye çalışmaktadır. Ancak, potansiyel tehditleri insanlık dışı işkence yolları ile önlemeye çalışmak, uzun vadeli bir çözüm değil, yalnızca kısa vadeli çözümler getirecektir.

Çin, Uygurlar için siyasi eğitim kampları inşa etti ve bunları Uygurların Çin ekonomisine katılımı için güçlendirici bir program olarak meşrulaş-

wanted to declare their independence and Tibetan separatist demands are also considered as international Islamic terror from the government of China (Chung, 2002: 8-12). Since the Xinjiang region is mostly concentrated on Muslim beliefs, the danger for the Chinese government is high. According to the government's reports, between the years 1990 and 2001, China experienced 240 attacks and 128 of them happened in the Xinjiang region. Uighurs killed almost 200 people including 450 people. These attacks include the buses and train stations bombing, knife attack, bomb attack against security forces, capturing the police station, taking hostage, and the assassination of state officials. Due to these numbers and the significance of the attacks, the Uighur Autonomous region includes potential radical Islam supporters and this dangers their domestic. That's why the government tries to avoid the possible attacks on society with though precautions because they suffered from similar issues in the past and they want to save innocent lives. However, the inhuman torture ways to prevent potential threats are not the best long-term solution for the threats, it will bring only shortterm solutions.

tırdı. Ancak bu kampların cezaevleri ve benzeri cezalarla benzerlikleri olduğu kanıtlanmıştır. Uygurlar, cezaların yanı sıra, Çin hükümetinin belirlediği ulusal bir Çin marşını söylemek gibi kuralları bütün gün uygulamak zorunda kalıyorlar. Bu eylem modern çağda beyin yıkama olarak adlandırılır. Batı dünyasının gözünden Çin hükümeti bir etnik grubu yok etmeye çalışarak insanlığa karşı suç işlemektedir. İlk olarak, Trump yönetimi Çin'i Sincan'daki Uygur Müslümanlarını bastırarak soykırım yapmakla suçladı (Buckley ve Wong, 2021). Bu iddianın kaynağı hala yeterince açık değil. Çin'in küresel imajını kötülemenin ve ekonomik güç için girdikleri yarışta Çin'e karşı üstünlük sağlamanın bir yolu olabilir veya ellerinde bazı kanıtlar olabilir. Daha fazla kanıt paylaşmadıkları için Çin'in küresel bakış açısına zarar verdiğini söylemek mümkün. BM kaynaklarına göre soykırım, (<https://www.un.org>, 1951) insanlığa karşı işlenen en ciddi dört uluslararası suçtan biridir. Bir azınlık grubunu tehlikeye atmak veya bir grubun sonunu getirmek gibi topluluklar üzerinde uzun vadeli etkileri olduğu için, bir suçtan daha fazlasıdır. Farklı gruplar için sonsuz bir tehdittir.

Soykırım tanımları, grubun üyelerini öldürmeyi, bir gruba bedensel veya zihinsel zarar vermeyi, doğumları önlemek için sınırlar koymayı veya bir grubu başka bir gruba geçmeye zorlamayı içerir. Bugün bu kamplar, belirli bir gruba zihinsel zarar verdiği ve bu grup insanlık dışı koşullardan muzdarip olduğu için soykırım kampı olarak sayılabilir. Ayrıca, bu kampların tanıkları travmatik deneyimlerini çeşitli işkenceler ve sistematik tecavüz de dahil ederek anlattılar. Soykırım iddiaları hala Çin hükümetine karşı gizemini koruyor; Siyasi bütünlüğün merkezi olan Belçika gibi bazı Avrupa ülkeleri de Çin'in soykırım suçu işlediğini kabul etti. Başka bir bakış açısıyla, Çin hükümeti bu etnik grubu yok etmek isterse, bunu yapmanın korona hastalığını yaymak veya ölüm cezası gibi daha kolay yolları var. Çin'de ölüm cezası yasal ol-

China built political re-education camps for the Uighurs and justified them as an empowering program for Uighurs' participation in China's economy. However, it is proven that these camps have similarities with prisons, and similar punishments. In addition to punishments, Uighurs are forced to apply the rules that the Chinese government determined such as singing a national Chinese march all day. The modern name for this action is called brainwashing. From the eyes of the Western Worlds, the Chinese government is committing crimes against humanity by trying to destroy an ethnic group. Firstly, the Trump administration accused China of claiming China has committed genocide by suppressing Uighur Muslims in Xinjiang (Buckley and Wong, 2021). The origin of this claim is still not clear enough. It might be a way to denigrate China's global image and have superiority against China in the race that they are in for economic power or they might have some pieces of evidence. Since they did not share more evidence, it is possible to say it damaged China's view in the global aspect. According to UN sources, (<https://www.un.org>, 1951) genocide is one of the four most serious international crimes against humanity. Since it has long-term effects on the communities such as endangering a minority group or causing the end of a group, it is more than a crime. It is an infinite threat for different groups.

The definitions of genocide include killing members of the group, causing bodily or mental harm to a group, imposing borders to prevent births, or forcing a group to transfer to another group. Today these camps can count as genocide camps because they leave mental harm to a specific group and this group suffers from inhuman conditions. Also, the witnesses of these camps also told their traumatic experiences by including several tortures and systematic rape. The genocide claims are still protected its mystery from the Chinese government, however; some of the European coun-

duğu için bu etnik grubu yok etmek kolay olacaktır. Uygur soykırımının bir başka yolu da korona hastalığını yaymak olabilir, (Arabnews, 2021), ancak Sincan'ın mevcut verilerine baktığımızda sayılar sadece 14'tür. Çin'in bu etnik grup için insan haklarını ihlal ederek suç işlediği yadsınamaz bir gerçek.

Özetle, eğitim kampları Batı Dünyası ile Çin arasındaki gerilimi tırmandıran, devam eden bir sorun. Çin'in katı bir komünist ideoloji temelli yönetişimi olduğundan, kanıtlar hükümetin göstermek istediği şeyle sınırlıdır. Dahası, Sincan bölgesi için sınırlamaları daha da zor. Ancak Batı dünyasında kampların varlığı bile Uygurların insan haklarının ihlalidir ve durması gerekir. Konunun diğer tarafında, Çin kampları Çin ekonomisini güçlendirmenin bir yolu ve Uygurların katılımını artırıyor. Dolayısıyla konuyla ilgili farklı görüşler ve kanıtlanmamış iddialar var ancak Uygurların temel insan haklarından yoksun oldukları ve bu kamplardan muzdarip oldukları kanıtlanmış bir gerçek.

tries like Belgium which is the center for political integrity also agreed that China is committing the genocide crime. From another perspective, if the Chinese government would want to destroy this ethnic group, there are easier ways to do this such as spreading corona disease or the death penalty. Since the death penalty is legal in China, it would be easy to destroy this ethnic group. Another way of the genocide of Uighurs would be spreading corona disease (Arabnews, 2021), but when we look at the available data of Xinjiang, numbers are just 14. Therefore, genocide claims are still not so much proven and it is not clear enough for some, but this is an undeniable fact that China is committing crimes by violating human rights for this ethnic group.

To sum up, the education camps are still an ongoing issue that escalates the tensions between the Western World and China. Since China has a strict communist ideology-based governance, evidences are limited by what the government wants to show. Moreover, for the Xinjiang region, their limitations are even tougher. However, from the Western World, even the existence of camps is a violation of the human rights of Uighurs and it has to stop. From the other side of the issue for China camps are a way to empower the Chinese economy and it will increase the participation of Uighurs. So there are different opinions and some unproven claims about the issue however, there is a proven fact that Uighurs are suffering from these camps by lacking their basic human rights.

References:

- Chung, C. P. (2002). China's "war on terror": September 11 and Uighur separatism. *Foreign affairs*, 8-12.
- Clarke, M. (2010). China, Xinjiang and the internationalisation of the Uyghur issue. *Global Change, Peace & Security*, 22(2), 213-229.
- Convention on the Prevention and Punishment of the Crime of Genocide, 12 January 1951, https://www.un.org/en/genocideprevention/documents/atrocities-crimes/Doc.1_Convention%20on%20the%20Prevention%20and%20Punishment%20of%20the%20Crime%20of%20Genocide.pdf
- Davis, E. V. W. (2008). Uyghur muslim ethnic separatism in Xinjiang, China. *Asian Affairs: An American Review*, 35(1), 15-30.
- Edward Wong and Chris Buckley, "U.S. Says China's Repression of Uighurs Is 'Genocide'", *New York Times*, 19 January 2021.
- Fallon, J. E. (2019). China's crime against Uyghurs is a form of genocide. *Fourth World Journal*, 18(1), 76-88.
- Finnegan, C. (2020). The Uyghur Minority in China: A Case Study of Cultural Genocide, Minority Rights and the Insufficiency of the International Legal Framework in Preventing State-Imposed Extinction. *Laws*, 9(1), 1.
- Gupta, M. (2020). China's Genocide on Uyghurs: Ethnicity in danger. *SAMRIDDHI: A Journal of Physical Sciences, Engineering and Technology*, 12(02), 98-105.
- UN Human Rights Office of High Commissioner (2018) China Meeting of the UN Committee Against Racism. (13 August 2018) <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=23452&LangID=E> (Access 01.06.2019)

Amerika'nın Karanlık Yüzü

The Dark Side of America

Fatmanur PARLAK

İstanbul Sabahattin Zaim Üniversitesi Siyaset Bilimi ve
Uluslararası İlişkiler Bölümü

2020 yılı Covid-19 salgınının yanında dünyada ses getiren protestolarla da dolu bir yıl oldu. Amerika Birleşik Devletleri'nde meydana gelen ırkçılık karşıtı eylemler küresel boyutlara taşındı ve birçok ülkeye yayıldı. Esasında, ABD yapısal olarak kökeninde ırkçılığı uzun süredir barındırıyordu ancak son dönemlerde sarsıcı protestoların oluşmasını tetikleyen asıl olay Minneapolis eyaletinde George Floyd isimli siyahi bir vatandaşın polis tarafından öldürülmesi oldu. Bu olayı sarsıcı yapan ve tüm dünyaya yayılmasını sağlayan etken ise ölümünün anbean kameraya yansımaysıydı. Floyd için yapılan protestolar hem sınıfsal ayrımlardan bıkkınlık sebebi ile hem de eşitlik ve adalet isteği ile büyük yankı yaptı (Öncan, 2020). Sonrasında Siyahların Hayatları Değerlidir hareketi ile de birleşen protestolar ülke sınırlarını aşır birçok yerde destek buldu. Peki modern Amerika'da bile etkisini yitirmeyen bu ırkçılık sorununun sebebi ne? Polis şiddetinin temelindeki tarihsel arka plan nasıl oluştu? Bu yazıda sizlere ABD'de son dönemde Floyd protestoları ile yükselen ırkçılık karşıtı eylemler; yapısal ırkçılık sorununun kökenleri, toplumdaki ırk bağlamındaki sosyal eşitsizlikler ve toplumsal hareketlerdeki medya unsuru incelenerek açıklanacaktır.

İrkçılık en temel manası ile bir grubun sahip olduğu üstünlüktür ve diğer grup için kültürel, ekonomik ya da sosyal alanlarda eşitsizlikleri barındırır (Grosfoguel, 2016). Bu durum belirli bir

In addition to the Covid-19 pandemic, 2020 become a year full of protests that brought a voice around the world. Anti-racist actions within the USA reached global dimensions and spread to many countries. Basically, the US has racism for a long time in its root, but the real event that triggered shocking protests was the murder of a black citizen named George Floyd in Minneapolis by police. The factor that made this event shocking and spread the world was the reflection of his death on the camera. The protests for Floyd resonated greatly, both because of the weariness of class distinctions and by the desire for equality and justice (Öncan, 2020). Protests combined with the BlackLivesMatter movement, and crossed the country's borders, and found support in many places. So, what is the cause of racism problem, which has not lost its influence even in modern America? How was the historical background underlying police violence formed? This article will explain anti-racism actions in Floyd protests by interrogating the origins of the structural racism problem, the social inequalities in the context of race, and the media element in social movements.

Basically, racism is the superiority of a group and contains inequalities in cultural, economic, or social areas for the other group (Grosfoguel, 2016). This situation may provide a low status for a particular race or may include prejudices against a particular religion like in the Islamophobia ex-

ırkın statü olarak düşüklüğünü sağlayabileceği gibi İslamafobi örneğinde görüldüğü üzere belli bir dine karşı yöneltilen önyargıları da içerebilir. ABD’de bu kavram kuruluşundan beri uzun yıllardır toplum içindedir ve nefret ile birleşerek toplumsal bölünmelere sebebiyet vermiştir. Günümüz ABD’sinde siyahiler toplumdan dışlandıkları için eğitimsel ve finansal alanlardan geri kalıyorlar ve bu sebeple suça yönelme oranlarında ön plana çıkıyor. Kıtanın keşfinden sonra on beşinci yüzyıl itibarıyla Afrika’dan getirilen köleler bölgedeki ilk siyahilerin statülerini açıkça gösteriyor. Koloni döneminde siyahilerin çalışan olarak kullanılması; sonrasında da kölelikle devam eden bu süreç, günümüze dek süren siyah-beyaz çatışmalarının ana sebebidir. Hatta ülkede kölelik kaldırılrsa dahi etnik ayrımcılık devam ederek kayıtlara bu durumla savaşılan unutulmaz kişiliklerin geçmesini sağlamıştır (Tatlısu, 2017). Örneğin, geçmişte Rosa Park otobüste kendi yerini sırf beyaz bir vatandaşa vermeyi reddetmesi ve tutuklanması ile bir yıl boyunca yürütülen eylemlerin öncüsü olmuştur. Park ve destekçileri bu direnişleriyle otobüslerdeki ırksal hiyerarşiyi durdurmayı başarmıştır.

Görüldüğü üzere, ABD uzun yıllardır ırkçılık kavramının toplumdaki etkilerine ve bunla mücadele eden öncülere sahip; fakat polis şiddetinin siyahilere karşı tehlikeli boyutu hala sürüyor. Siyahiler toplumda buldukları statü sebebi ile kolayca tehlikeli olarak etiketlenilip polisin dikkatini çekerek haksız şiddete uğruyorlar. Tıpkı Floyd olayındaki gibi birçok siyahi insanın geçmişte polis şiddetine maruz kalarak öldürüldüğünü görüyoruz. Örneğin, 1960’lı yıllarda, Jimily Jackson isimli Afro-Amerikan bir vatandaşın, oy hakkı kazanabilmek için yapılan gösterilere katılması ve polis şiddetiyle öldürülmesi tarihte bulunan ırksal eşitsizliklere en büyük kanıtlardan. Yaşanan olaylar, dönemlerinde yankı bıraksa ve değişimlere öncü olsa da Floyd olayları gibi gözler önüne serilemedi. Bunun en etkili nedeni günümüz şart-

ample. In the USA, this concept existed in society since its establishment and combined with hatred and caused social divisions. In today’s USA, since blacks are excluded from society, they fall behind in educational and financial fields, and that is why, the rate of committing a crime is increasing for them. Slaves who come from Africa in the fifteenth century after the discovery of the continent clearly show the status of the first blacks in the region. The use of black people as workers during the colonial period which continued with slavery, is the main reason for the black-and-white conflicts that continue until today. Even if slavery was abolished, ethnic discrimination continued, and many unforgettable personalities fought with this situation (Tatlısu, 2017). For example, Rosa Park was the pioneer of the actions carried out for a year, with her refusal to give her place on the bus to a white citizen and her arrest. With this resistance, Park and its supporters achieved to stop the racial hierarchy in buses.

As seen, the USA has effects of racism and the pioneers struggling with it for many years; but the dangerous dimension of police violence against blacks continues. Because of their status in society, blacks can easily label as dangerous and attract the police’s attention and suffer unjust violence. We see many black people killed by police violence in the past, like Floyd. For instance, in 1960s, the participation of an African American citizen named Jimily Jackson in demonstrations to gain voting rights and the murder by police violence is one of the greatest examples of racial inequality in history. Although all events had an echo in their period and led to changes, they could not be revealed like Floyd’s protests. The most effective reason for this is that in today’s conditions, activists now can increase their supports with their social media power.

News published in the media has many guiding dimensions and can shape social perception.

larında eylemcilerin sahip olduğu sosyal medya gücü ile desteklerini arttırabilmeleridir.

Medya organlarında yayınlanan haberler aslında birçok yönlendirici boyut taşıyor ve toplumsal algıyı şekillendirebiliyor. Örneğin, Floyd için gazetelerde basılan birçok haberde ismi yerine bir siyahi diye başlık atıldı ya da protestolar amacından çok polis karşıtı muhaliflerin bir planı olarak algılandı. Bu da olayın manşetlerde itibarsızlaşmasına ve ırkçılık sorununa odaklanılmamasına sebep oldu (Tosun, 2020). Fakat günümüzde, gazetedeki haberlerin yönlendirilmesi dışında, toplumsal etkinin büyümesinde etkili olan sosyal medya araçları da var. Modern protestoların birçoğunda bu araçlar kullanıldı. Floyd protestoları kapsamında özellikle “Black Lives Matter” etiketi ile Twitter gibi birçok platformda paylaşım yapıldı. Bu paylaşımlar protestocuların amaçlarının eşitlik isteği ve ırkçılık ile mücadele olduğunu tüm dünyaya yaydı ve belki de bu yüzden eylemler birçok ülkeden hızlıca destek kazandı. Protestolara artan desteğin boyutu sosyal medyanın etkisi ile hala devam eden reformların yolunu açtı. Örneğin Floyd’un öldürüldüğü Minneapolis’te artan polis şiddetine önlemek amacıyla polislerin gövde kameralarını kapatmaları yasaklanarak polis ve

For example, in many newspapers for Floyd, the headline was called a black instead of his name, or the protests were perceived as a plan of anti-police dissidents rather than their purpose. This led to a lack of focus on the racism problem. (Tosun, 2020) However nowadays, apart from directing media tools, there are also social media that are effective in growing social influence. These tools were actively used in many modern protests. The Floyd protests were shared on many platforms, notably Twitter with the tag “BlackLivesMatter”. These shares spread around the world that the protesters ‘ goals were the desire for equality and the fight against racism, and perhaps that is why they quickly won support from many countries. The size of the increasing support for the protests grown day by day with social media and caused ongoing reforms. For example, in Minneapolis, where Floyd was killed, an attempt was made to increase the relationship of trust between police and citizens by banning officers from turning off body cameras (Hutchinson, 2021).

It is an undeniable fact that inequalities can trigger social movements. In today’s modern age, people can easily use social media to react. Like the Arab Spring, social media had an important dimension

vatandaş arasındaki güven ilişkisi arttırılmaya çalışılıyor (Hutchinson, 2021).

Toplumda yaşanan eşitsizliklerin toplumsal hareketleri tetiklediği reddedilemez bir gerçek. Günümüz modern çağında insanlar artık tepki göstermek için sosyal medyayı kolaylıkla kullanabiliyor. Arap Baharı'ndaki gibi sosyal medya eylemlerin kitlelere yayılmasında önemli bir boyut taşıyor. Floyd olayları da aslında sosyal medyadaki destek ile dünya çapında etkili olabildi. Ayrıca, protestoların her anının fotoğraflanması ve canlı bir şekilde sosyal medya sitelerinde paylaşılması eylemlerin önemini arttırdı. Her ne kadar Noam Chomsky'nin görüşüne göre medya ideoloji aşılama aracı olarak anılsa da günümüz şartlarında var olan sosyal medya bu kalıbı kırabilmeyi başardı (Chomsky, 2010). Her türlü görüşün yansıtıldığı bu alanlar, bence toplumsal hareketlerinde modern çağdaki öncüsüdür. ABD'de bulunan yapısal ırkçılık ülkenin kurtulamadığı bir hastalık olarak uzun yıllardır var olsa da bunu çözebilecek tek yöntem yine toplumsal istek ve birlik. Şu an ülkedeki siyahiler toplumda fakir kısmın çoğunluğunu oluşturuyor. Hatta Covid19'la mücadele için yapılan aşılmalarda bile aşıya en az erişebilenlerin arasında yine siyahiler var. Bu toplumsal kalıp tarihsel arka plan ile en derinde bulunuyor. Fakat bu süreç yine toplumsal öğretilerle düzeltilebilir. Bu öğretilerin oluşmasında da protestolarda halkın içindeki her kesiminden insanın bir araya gelmesi büyük önem taşıyor. Floyd eylemlerine katılanlar sadece siyahiler değildi, her ırktan insan birlik mesajı ile meydanlardaydı. Hatta polis şiddetine karşı başlayan eylemler, polisin desteğini de kazandı. Yaşanan bu unutulmaz anlar zamanla yeniden Amerika'nın tarihi olacak ve başta eğitim süreçlerinin desteği ile toplumdaki ırksal eşitsizlikler çözülebilecek duruma gelebilecek.

Sonuç olarak, ABD tarihi ırkçılık kavramının kökeni olarak sayılan birçok olay barındırıyor. Topluma işleyen beyaz ırkın üstünlüğü sesli bir

in spreading the protests to the masses. Floyd events become effective worldwide with support on social media. Additionally, photographing every moment of protests and sharing them on social media increased the importance. Although, in Noam Chomsky's view, the media is referred to as a tool for instilling ideology, in today's conditions, social media can break this situation (Chomsky, 2010). These social areas, I think, are the pioneers of social movements in the modern age. Although structural racism in the USA existed for many years as a disease that the country cannot get rid of, the only method that can solve this is again social desire and unity. Currently, blacks in the country were the majority of the poor people. Even in vaccines to combat Covid19, there are also blacks among those who have the least access to the vaccine. This social status is deeply committed to historical background. However, this process can be corrected again with social teachings. People of all races were in the squares with unity, not just black people. Even the protests against police violence gained the support of the police. These unforgettable moments will be the history of America again, and racial inequalities will be able to be resolved with the support of educational processes. To conclude, US history contains many events that count as the origin of racism. Even if the white race superiority is not voiced, it can be observed by socio-economic status between different races. Even politically, as can be seen from Trump's racist view of the pandemic with saying Chinese virus, we see that even politicians can easily make racist rhetoric. Since this problem in the USA reflects on social life, it causes police violence to focus especially on blacks because they are seen as risky about the crime rate in society. Floyd is not the first person in US history to be killed by police brutality, nor is it the first time in the country to protest for rights. Certainly, the problem cannot be solved in near future, but with educational support, this distinction from history can change. We have an opportunity like social

şekilde söylenmese dahi farklı ırklar arasındaki sosyo-ekonomik değişimlerle gözlemlenebiliyor. Hatta siyasi manada, Trump'ın Çin virüsü diyerek pandemiye ırkçı bir bakış açısı getirmesinde görüldüğü gibi, politikacıların bile rahatlıkla ırkçı söylemlerde bulunabildiğini görüyoruz. ABD içindeki bu sorun toplumsal hayata yansıdığı için özellikle polis şiddetinin siyahiler üzerine odaklanmasına sebep oluyor, çünkü siyahiler toplumda suç işleme oranı bakımından riskliymiş gibi görülüyor. Floyd ABD tarihinde polis şiddeti ile öldürülen ilk kişi değil, ya da ülkede hak arayışı için düzenlenen protestolar ilk kez gerçekleşmiyor. Sorunun yakın bir süreçte çözülemeyeceği kesin fakat eğitimsel destek ile bu tarihsel ayırım değişebilir. Hele ki sosyal medya gibi bir fırsata sahip olduğumuz şu dönemde, insanlar doğru kaynak kullanımı ile olayların gerçek yüzünü anlayarak sosyal hayatlarında bilinçlenmeye devam edebilir. Bu sayede de ABD'nin karanlık yüzü olan ırkçılık sorunu çözüme ulaşabilir.

media, people can continue to become conscious in their social lives by understanding the real face of events with the right use of sources. In this way, the problem of racism, which is the dark side of the USA, can solve.

References:

- Chomsky, N. (2010). Manufacturing consent Random House.
- Hutchinson, B. (2021) New Minneapolis police body camera policy. Abcnews.
- Öncan, E. (2020) George Floyd eylemleri: Gösteriler ne anlama geliyor, bundan sonra ne olacak? Sputnik.
- Tan, S. (2021). Structural Racism and COVID-19 in the USA
- Journal of racial and ethnic health disparities, 1-11. Thelwall, M. (2021). Twitter during COVID-19: George Floyd Opening a Space to Address Systematic and Institutionalized Racism?
- Tosun, Ç. Irkçılık ve Nefret Söylemi Bağlamında George Floyd'un Ölümü Haberlerinin Analizi. OPUS, 16(32), 51115152.
- Tatlısu, İ. (2017) Amerikan milliyetçiliği ile ırkçılık arasındaki ilişki Gazi Üniversitesi, 5(12), 34-41.

Güney Çin Denizi'nin Bitmeyen Sorunu

The Permanent Problem of the South China Sea

Hande Berknur UÇGUN

İzmir Katip Çelebi Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü

Güney Çin Denizi komşu ülkelerin egemenlik iddiaları nedeniyle çatışma yaşanabilmesi mümkün olan en önemli bölgelerden biridir. Çin, 2 bin yıllık tarihine dayanarak bölgenin kendine ait olduğunu de öyle kalmaya devam etmesi gerektiğini iddia etmektedir. Buna ek olarak 17.yy'dan bu yana Vietnam kendi haklarının da olduğu tezini ortaya atmaktadır. Çin ve Vietnam arasında 1974'te 70'ten fazla Vietnamlı askerin Çin tarafından öldürülmesi ve sonrasında 1979 yılında Kamboçya'nın Vietnam tarafından tamamen işgal edilmesi ile ikili ilişkiler kopma noktasına gelmiştir (Güven, 2017). Filipinler, Tayvan, Malezya, Brunei ve Endonezya sahip oldukları konumlarıyla doğal bir hak iddia etmektedir. Güney Çin Denizi ve bölgedeki kaynakların eşit ve adaletli bir şekilde paylaşımı esas olmasına rağmen şimdiye kadar mümkün olamamıştır. Çin bölgedeki askeri etkinliğini giderek arttırmaktadır. Bölge ülkeleri Çin'in tavizsiz bir şekilde askeri kuvvet kullanması konusunda endişelenmektedir. Bölgedeki anlaşmazlıklar ve zaman zaman artan gerilim dünya barışı için tehdit oluşturmaktadır.

Güney Çin Denizi'ne dair veriler

Güney Çin Denizi, yaklaşık 3,5 milyon km²'lik bir alandır ve dünyanın en dinamik ekonomilere sahip devletlerinin kıyılarını içerir. Dünya deniz ticaretinin 3'te 1'i bu sulara meydana gelmektedir (Review of Maritime Transport, 2016'dan aktaran

Security Issue in the South China Sea

The South China Sea is one of the most important regions where conflicts are possible due to the sovereignty claims of neighboring countries. Based on its 2,000-year history, China claims that the region belongs to itself and should continue to remain so. In addition, since the 17th century, Vietnam has put forward the thesis that it also has its own rights. Bilateral relations between China and Vietnam came to the point of breaking with the killing of more than 70 Vietnamese soldiers by China in 1974 and then the complete invasion of Cambodia by Vietnam in 1979 (Güven, 2017). The Philippines, Taiwan, Malaysia, Brunei and Indonesia make a natural claim with their positions. Although it is essential that the resources in the South China Sea and the region are shared equally and equitably, it has not been possible until now. China is increasing its military effectiveness in the region. Countries in the region are worried about China's uncompromising use of military force. Conflicts in the region and increasing tension from time to time pose a threat to world peace.

Data on the South China Sea

The South China Sea is an area of approximately 3.5 million km² and includes the coasts of the world's most dynamic economies. 1/3 of the world maritime trade occurs in these waters

Yılmaz, 2020) ki enerji ihtiyaçlarını yaklaşık olarak %80 oranında ithalat yoluyla karşılayan Çin Halk Cumhuriyeti ve Japonya'nın enerji ithalatı buna dâhildir. Bu bölgedeki deniz yatağı altında 50 milyar ton ham petrol ve 20 trilyon metre küp doğalgaz barındırmaktadır (Pich, 2015'ten aktaran Yılmaz, 2020). Bunun yanında bölge yüzlerce ada, adacık ve kayalık sahiptir, bu önemli bir biyolojik çeşitlilik alanı oluşturmakta ve balıkçılık faaliyetleri sağlamaktadır. Tüm bu olanaklar hak iddia eden aktörlerin iştahını arttırmakta ve Güney Çin Denizi'nin önemini artıran siyasi ve stratejik etkenlerin varlığı sağlamaktadır. Güney Çin Denizi'nin sahip olduğu başlıca iki takımada vardır. Paracel adaları üzerinde Çin Halk Cumhuriyeti, Tayvan ve Vietnam; Spratly adaları üzerinde ise Çin Halk Cumhuriyeti, Tayvan, Vietnam, Filipinler, Malezya ve Brunei hak iddia etmektedir.

“Yükselen Çin” ve “Çin Rüyası”

Yükselen Çin, 1980'lerden bu yana Çin Halk Cumhuriyeti'nin sistematik dönüşümü ve ekonomik atılımını ifade ediyor (Yılmaz, 2020). 2010

(Review of Maritime Transport, 2016 as cited in Yılmaz, 2020), including the energy imports of the People's Republic of China and Japan, which meet approximately 80% of their energy needs through imports. The seabed in this region contains 50 billion tons of crude oil and 20 trillion cubic meters of natural gas (Pich, 2015 as cited in Yılmaz, 2020). Besides, the region has hundreds of islands, islets and reefs, this creates an important biodiversity area and provides fishing activities. All these possibilities increase the appetite of claiming actors and provide the existence of political and strategic factors that increase the importance of the South China Sea. There are two main archipelagos owned by the South China Sea. People's Republic of China, Taiwan and Vietnam on the Paracel Islands; The People's Republic of China, Taiwan, Vietnam, the Philippines, Malaysia and Brunei claim rights on the Spratly Islands.

“Rising China” and “Chinese Dream”

Rising China represents the systematic transformation and economic breakthrough of the Peo-

yılından bu yana dünyadaki en büyük ikinci ekonomi haline gelen Çin Halk Cumhuriyeti, halen en büyük ekonomi olan ABD'yi tahttan indirme potansiyeline sahiptir. Yükselen Çin'in ekonomik açıdan artan hacimde hammaddelere ihtiyacı olduğu ve bunların başında petrol ve doğalgaz gibi hammaddelerin geldiği unutulmamalıdır. Ekonomik atılımını askeri alana taşıma niyetinin “Barışçıl Yükseliş” retoriğiyle gerçekleştirildiği görülüyor (a.g.e.). Bölgesel aktörler ve ABD aynı görüşü paylaşmasa da Çin Halk Cumhuriyeti, kalkınma sürecinin dünya barışına katkı sağlayacağını ve askeri büyümesinin savunma amaçlı olduğunu vurguluyor. Bölgesel aktörler, ABD bu durum karşısında kendini güvensiz hissediyor.

Çin rüyası genel anlamda gücün yükseltilmesine dayalı yeni bir ideal ortamı simgelemektedir. 2012'de Komünist Parti Genel Sekreteri, 2013'te ise devlet başkanı olan Xi Jinping ile geliştirilen bu söylemin içeriğinde, reform ve yenilikle milliyetçiliğin bütünleştirilmesi öngörülmüştür. Jinping ile daha baskın bir dış politika yürütüldüğü görülüyor. Bu bağlamda 2013 yılından itibaren Mischief Resifi dahil olmak üzere adalarda askeri üslerin kurulduğu, üs kurulması mümkün olmayan resif ve kayaların yapay adalara dönüştüğü ve aynı sürece tabi tutulduğu görülmektedir. Spratly bölgesinde 13 km²'lik yapay bir ada yapıldığı kaydedilmektedir (Almond, 2018'den aktaran, Yılmaz, 2020). Bu anlamda Pekin'in bölgede kararlı ve sert bir dış politika yürüttüğü yönündeki yorumları sıklıkla karşımıza çıkıyor. Çin Halk Cumhuriyeti Deniz Kuvvetlerinin devriyelerinin sıkılaştırıldığı ve hatta balıkçı teknesi şeklinde askeri faaliyetlerde bulunduğu biliniyor. Öte yandan, uluslararası petrol şirketlerine kendi bilgisi olmadan bölgede faaliyet göstermemeleri için baskı yaptığı, diğer devletleri balıkçılıktan alıkoyduğu görülmektedir.

Yükselen Çin'i tehdit olarak kabul eden ABD, Güney Çin Denizi'nde çevreleme politikası yürütmektedir. Realist kuram içinde kendine yer bulan

ple's Republic of China since the 1980s (Yılmaz, 2020). The People's Republic of China, which has become the second largest economy in the world since 2010, still has the potential to dethrone the USA, the largest economy. It should not be forgotten that the rising China needs raw materials with increasing volumes economically, and raw materials such as petroleum and natural gas are the leading ones. It seems that the intention to carry its economic breakthrough to the military field was realized with the “Peaceful Rise” rhetoric (Ibid). Although regional actors and the United States do not share the same opinion, the People's Republic of China emphasizes that the development process will contribute to world peace and its military growth is defensive. Regional actors and the US feel insecure in this situation.

The Chinese dream, on the other hand, depicts a new ideal environment based on raising power in general. It is observed that the content of this discourse, which was developed with Xi Jinping, who was the General Secretary of the Communist Party in 2012 and the president in 2013, is foreseen to integrate reform and innovation with nationalism. It seems that a more dominant foreign policy is being carried out with Jinping. In this context, it is seen that since 2013, military bases have been established on islands, including the Mischief Reef, and the reefs and rocks, which cannot be established, turned into artificial islands and are subjected to the same process. It is recorded that an artificial island of 13 km² was built in the Spratly area (Almond, 2018 as cited in Yılmaz, 2020). In this sense, we often come across with Beijing's comments that it is pursuing a determined and tough foreign policy in the region. It is known that the patrols of the Navy of the People's Republic of China were tightened and even engaged in military activities in the form of fishing boats. On the other hand, it is seen that he pressured international oil companies not to operate in the region without his knowledge, pre-

çevreleme politikasının bu bağlamda Yükselen Çin'e karşı koyma ve hegemonya mücadelesi sürdürme gibi anlamları da söz konusudur. Obama yönetimi ile ABD dış politikasının odağını Asya'ya çevirmesi gerektiğine dair bir düşünce vardır (Manyin vd, 2012'den aktaran Yılmaz, 2020). Buna göre Çin Halk Cumhuriyeti'nin yükselişinin bölgesel ve küresel etkilerinin olacağı ve ABD'nin de bu etkilerden payını alacağı yönünde bir bilincin varlığından söz edilebilir. Bununla birlikte ABD gücünü hissettirmeyi ve bölgeye liderlik etmeyi hedeflemektedir.

9 Kesik Çizgi

Çin, 1948'te çizdiği 'dokuz kesik çizgili' harita ile denizin %90'ına denk gelen kısımda, egemenlik iddia etmektedir (Yılmaz, 2020). Vietnam başta olmak üzere Filipinler, Malezya, Tayvan'ın ihtilafa düştüğü adalar ABD'nin koruma şemsiyesi altında karıştığı ülkeler arasında yer almaktadır. Çin'in "9 kesik çizgili ada" deniz sınırı haritasına dayanarak hâkimiyet kurmak istediği ada üzerinde Filipinler'inde hak iddia etmesi üzerine 2013

vented other states from fishing, and established administrative units in Paracel and Spratly regions.

Considering the rising China as a threat, the USA carries out a containment policy in the South China Sea. In this context, the containment policy, which has a place in the realist theory, has meanings such as opposing the Rising China and continuing the struggle for hegemony. With the Obama administration, there is an idea that US foreign policy should turn its focus to Asia (Manyin et al., 2012 as cited in Yılmaz, 2020). Accordingly, it can be mentioned that there is a consciousness that the rise of the People's Republic of China will have regional and global effects and the USA will take its share from these effects. However, the USA aimed to make its power felt and to lead the region.

9 Dash Line

With the 'nine dash line' map drawn by China in 1948, it is seen that it claimed sovereignty over

yılında ortaya çıkan Çin ve Filipinler arasındaki gerginlik Filipinler'in müttefiki olan ABD'yi de etkilemektedir. Buna bağlı olarak Çin, ABD'nin kendi iç işlerine karıştığını iddia ederek ABD'yi bölgeden uzaklaştırma yoluna gitmiştir. ABD Tayvan'ı olabilecek çatışmalara ve tartışmalara karşı savunma yönelimindedir. ABD ve Çin'in bu rekabeti Güney Çin Denizinin zenginliğinden kaynaklanmaktadır.

Güney Çin Denizi Sorunu 1956 yılından bu yana devam eden işgaller ile uluslararası ilişkiler disiplinine konu olmuştur. Bölge ülkelerinin hak iddiaları ve adalardaki işgaller, yapay adalar inşa edilmesi gibi olaylar ile gerginleşen ve bir çatışma bölgesi haline gelen Güney Çin Denizi'nin bölge ülkeleri de kıyası olmayan ülkeler de sorunun artık sonuçlanmasını istemişler ancak hiçbir ülke somut olarak bir şey yapmamıştır.

Artık dünyanın ekonomi merkezinin Doğu tarafına doğru kaydığını ve Çin'in kendi ekonomik ve siyasi gereksinimlerine uygun yeni ve farklı bir küreselleşmeye gittiğini fark eden ABD, Asya bölgesinin üzerinde kurduğu hegemonyasını azaldığını hissedip "Asya'ya Dönüş" olarak adlandırdıkları stratejik hareket ile Asya Pasifik'e olan ilgilerini artırmaktadır. ABD de Çin de sürekli olarak birbirlerini tehdit olarak görmediklerini söylemektedirler çünkü olabilecek bir savaşta ikisi de zararlı çıkacaktır. Öte yandan iki ülke ilişkilerinde kazan-kazan politikası takip ettiklerinden birbirlerine karşı temkinlidirler. ABD'nin korktuğu diğer bir konu ise Çin'in bir süper güç haline gelip dünya üzerinde kendi etkisini azaltmasıdır.

Çin Halk Cumhuriyeti'nin Güney Çin Denizi'nde yapay ada ve askeri faaliyetleri, bu faaliyetlerin uluslararası hukuka aykırı bulunması kararını sürekli ve şiddetli bir biçimde reddetmesi ve bu karara rağmen faaliyetlerini sürdürmesi sonucunda iddialı bir dış politika yürüttüğü tespitlerini haklı çıkarır bir pozisyonadadır. Bu kapsamda, diğer ak-

90% of the sea (Yılmaz, 2020). Vietnam, the Philippines, Malaysia, and the islands where Taiwan is in dispute are among the countries that the United States intervenes under the umbrella of protection. The tension between China and the Philippines that emerged in 2013 after China claimed rights in the Philippines on the island, which it wanted to dominate based on the "9 dash line islands" maritime border map, affects the United States, which is an ally of the Philippines. Accordingly, China has taken the path of removing the USA from the region by claiming that the USA is involved in its internal affairs. The USA tends to defend Taiwan against possible conflicts and disputes. This competition of the USA and China stems from the wealth of the South China Sea.

The South China Sea Problem has been the subject of international relations discipline with the occupations that have been going on since 1956. The countries in the region of the South China Sea, which has become a conflict zone with events such as the claims of the countries in the region and the occupations in the islands, the construction of artificial islands, and the countries that do not have the coast, have now wanted the problem to be resolved, but no country has done anything concretely.

Realizing that the economic center of the world is now shifting towards the East and that China is going to a new and different globalization in line with its own economic and political needs, the USA felt that the hegemony established on the Asian region has decreased and with the strategic move that they call "Return to Asia". increases their interest. Both the USA and China are constantly saying that they do not see each other as a threat because they will both be harmful in any war. On the other hand, since the two countries follow a win-win policy in their relations, they are cautious towards each other. Another issue

törlerce Barışçıl Yükseliş gibi söylemlere şüphe ile yaklaşmaktadır. Kendini koruma kapsamında değerlendirdiği, ana karasına 600 mil uzakta, diğer bölgesel aktörün kıyılarına ise 50 mil uzaklıkta (a.g.e.) olan kara parçalarında güç kullanmak suretiyle egemenlik tesis etmesinin kendi değerlendirdiği biçime uygun olduğu konusu gerçeğe uygun olmamaktadır.

Güney Çin Denizi'nde meydana gelen egemenliğin temin edilebilmesine yönelik faaliyetlerin meşru olduğuna ilişkin somut ifadelerin altı çizilerek, bölge politikasında özü bakımından bir değişiklik görülmemektedir. Güney Çin Denizi'nde güvenlik açısından, karaya göre korunması kolay olmayan deniz alanlarında mutlak hakimiyetin mümkün olmayacağı düşünülmektedir. Bu bakımdan, Güney Çin Denizi'nin potansiyel bir çatışma kaynağı olma niteliğinin sürekliliğine işaret etmek gerekmektedir.

that the USA is afraid of is that China becomes a superpower and decreases its influence on the world.

The artificial island and military activities of the People's Republic of China in the South China Sea are in a position to justify their determination that it has carried out an ambitious foreign policy as a result of its persistent and violent rejection of the decision to find these activities against international law and to continue its activities despite this decision. In this context, discourses such as Peaceful Rise are approached with suspicion by other actors. The fact that he sees it within the scope of self-protection, establishing sovereignty by using force on land parts 600 miles away from the mainland and 50 miles from the shores of another regional actor is not true (Ibid).

By underlining the concrete statements about the legitimacy of the activities aimed at ensuring the sovereignty in the South China Sea, there is no change in the regional policy in terms of its essence. In terms of security in the South China Sea, it is thought that absolute dominance will not be possible in the sea areas that are not easy to protect compared to the land. In this respect, it is necessary to point out the continuity of the South China Sea's nature as a potential source of conflict.

References:

- Aydinoğlu, M. (2019). Yeni İpek Yolu Perspektifinde Türkiye-Çin İlişkileri. <https://www.mbbgenclik.com/detay-1350guney-cin-denizi-sorunu>(Erişim: 07.03.2021).
- Güven, M. (2017). Çin 'in Bitmeyen Sorunu: Güney Çin Denizi. https://www.ilmvemedenyet.com/cinin-bitmeyen-sorunuguney-cin-denizi.html#_ftn1 (Erişim: 07.03.2021).
- Yılmaz, C. (2020). Güneydoğu Asya'nın Potansiyel Çatışma Kaynağı Olarak Güney Çin Denizi. *Doğu Asya Araştırmaları Dergisi*, 3(6), 95-114.

Koronavirüs Salgınının Dış Politika Yapımına Etkileri

The Impacts of the Coronavirus Pandemic on Foreign Policy Making

İlayda KARKAYA

Ege Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü

Dünya daha önce birçok pandemi ile karşı karşıya kaldı. Bu pandemiler geçmişte dünya düzenini etkilemiş ve değiştirmiştir. Bunlardan en ünlüsü ise Kara Vebaydı. 1346-1353 yılları arasında gerçekleşen Kara Veba, insanlık tarihinde kaydedilen en ölümlü pandemiydi . Avrasya ve Kuzey Afrika'da 75 milyondan 200 milyona varan insanın ölümüyle sonuçlandı ve 1347'den 1351'e kadar Avrupa'da zirve yaptı (Howard, 2020). Buradan da anlaşılacağı üzere pandemiler savaşlardan çok daha büyük felaketlere neden olmaktadır. Şu anda etkili olan COVID-19, dünya çapında yaklaşık 116.000.000 vaka ve yaklaşık 2.600.000 ölümlü ciddi bir küresel bulaşıcı hastalık salgınıdır. İlk olarak 2019'un sonunda Çin'de, 11 milyon nüfuslu Wuhan kentinde ortaya çıktı. Salgının ne zaman ve nasıl sonuçlanacağına ilişkin belirsizlik de ekonominin seyrini olumsuz etkilemiş, yatırım kararlarının ertelenmesine, üretimin durmasına ve tüketimin azalmasına yol açmıştır. Bu salgının diğer salgınlarda olduğu gibi dünya düzenini ve dış politika yapısını değiştireceği düşünülüyor.

Her şeyden önce, virüsün Çin'de ortaya çıkması ve hızla yayılması, Çin'in bu sorunun kaynağı olarak algılanmasına neden oldu. Buna dayanarak, Çin'in virüsü bir tehdit olarak anlama, analiz etme ve tanımlamadaki hızı ve bu bilgileri dünyayla paylaşmadaki şeffaflığı, şu anda olduğu gibi pan-

The world has faced many pandemics before. They have affected and changed world orders in the past. The most famous one was The Black Death. The Black Death, which is between 1346 and 1353, was the most mortal pandemic recorded in human history, resulting in the deaths of up to 75–200 million people in Eurasia and North Africa, peaking in Europe from 1347 to 1351 (Howard, 2020). As it can be understood from here, pandemics cause much bigger disasters than wars. COVID-19, which is currently effective, is a serious global contagious disease outbreak with almost 116.000.000 cases and about 2.600.000 deaths worldwide. It first emerged in China at the end of 2019, in the city of Wuhan, which has 11 million residents. The uncertainty of when and how the pandemic will result also negatively affected the course of the economy, leading to the postponement of investment decisions, stopping production, and reduced consumption. This outbreak is thought to change the world order and foreign policy structure, as in other outbreaks.

First of all, the emergence of the virus in China and its rapid spread has led China to be perceived as the source of this problem. Based on this, China's speed in understanding, analyzing, and identifying the virus as a threat and its transparency in sharing this information with the world will be

demi ortadan kaldırıldıktan sonra sorgulanacaktır. Çin, salgını dünyayla geç paylaştığı suçlamalarıyla karşı karşıya ve bu durum ABD gibi devletler tarafından Çin'e karşı kullanılmaya başlandı. Ancak daha sonraki zamanlarda, Çin ülkelere tıbbi malzeme ve doktor gönderdi ve sorumlu ve güvenilir bir ortak olduğu mesajını verdi. Çin'in içinde bulunduğu nokta, bu ülkenin sağlık sisteminin ne kadar iyi olduğunu göstermiş ve "insani yönelimli devlet" karakterini ortaya koyarak ülke imajına da olumlu katkı sağlamıştır. Ekonomik açıdan bakıldığında Çin, önde gelen Avrupa ülkelerinin büyük ölçekli üretim potansiyelinin azalması nedeniyle bu pazarlardaki boşluğu ucuz iş gücüyle doldurabilir (Yılmaz, 2020). Aynı zamanda "Tek Kuşak Tek Yol Projesi" Çin ekonomisi için çok karlı ve prestijli bir yatırım gibi görünüyor. Bu nedenle, Çin'de insan gücüne ve hizmet altyapısına olan ihtiyaç salgın sonrasında artacaktır.

Bu salgın Avrupa'yı da birçok yönden etkilemiş ve Avrupa Birliği'ndeki sorunları daha görünür hale getirmiştir. AB'nin ortak bir sağlık politikası yoktur. Kriz karşıtı bir mekanizma var. Ancak bu mekanizma da yeterince hızlı ve yeterli değildir. Avrupa Birliği başlangıçta salgına karşı mücadele edemeyecek kadar zayıftı. Virüsün ciddiyetinin farkında değillerdi. Üye ülkeler çok taraflı iş birliği yapmak yerine ulusal çıkarlarına yönelik adımlar attı. İtalya kurucu üye olmasına rağmen yalnız bırakıldı. Sosyal medyada AB bayraklarının yakıldığı İtalya'da bir protesto formunun yayılması, yeni "exit" senaryolarının işaretlerini gösterdi (Adler, 2020). Ayrıca, koronavirüs nedeniyle bazı Avrupa ülkelerinin sınırlarının kapatılması, Avrupa Birliği'nin temelini oluşturan ve serbest dolaşım sağlayan Schengen Anlaşması'nı tehdit etti. Birlik ruhuna karşı adımlar atmak AB'ye karşı hayal kırıklığına ve güvensizliğe neden oldu. Ek olarak, Avrupa Çin'e bağımlı bir tedarik zinciri gördü. Buradan yola çıkarak yeni dünya düzeninde AB'nin kendini toparlamaya çalışacağını söyleyebiliriz.

questioned after the pandemic is eliminated, as it is now. China faces accusations that it shared the pandemic with the world late, and this began to be used against China by states like the USA. But in later times, China sent medical supplies and doctors to countries and gave the message that it is a responsible and reliable partner. The current point of China has shown how good this country's health system is and has also contributed positively to the image of the country by revealing its "humanitarian-oriented state" character. From an economic point of view, China can fill the gap in these markets with cheap workforce due to the decrease in the large-scale production potential of leading European countries (Yılmaz, 2020). At the same time, "One Belt One Road Project" seems to be a very profitable and prestigious investment for the Chinese economy. Therefore, the need for manpower and service infrastructure in China will increase after the pandemic.

This pandemic has also influenced Europe in many ways and made the problems in the European Union (EU) more visible. The EU does not have a common health policy. There is an anti-crisis mechanism. But this mechanism is not fast and capable enough either. The European Union was initially too weak to fight against the pandemic. They did not realize the seriousness of the virus. Member states took steps towards their national interests, rather than cooperating multilaterally. Although Italy was a founding member, it was left alone. The spread of a protest form in Italy, where the EU flags were burned on social media, showed the signs of new "exit" scenarios (Adler, 2020). Additionally, closing the borders of some European countries due to the coronavirus threatened the Schengen Agreement, which forms the basis of the European Union and provides free movement. Taking steps against the spirit of unity caused disappointment and distrust towards the EU. Additionally, Europe has seen a supply chain dependent on China. In the new world order, the EU will try to recover itself.

Almanya, AB’de bu süreci en iyi yöneten ülkedir. Almanya, şirketlerini desteklemek için en az 550 milyar avroluk bir ekonomik paket (İkinci Dünya Savaşı’ndan bu yana en büyüğü) başlattı. Bu miktar, 2008 Ekonomik Krizi’ndeki 500 milyar avroluk paketten daha büyük (Nuray, 2020). Bu kapsamda işyerlerini ayakta tutmak için “sınırsız” kredi imkânı yaratılıyor. Ancak, birçok hükümetin Covid-19 salgınıyla mücadelede klasik ulus-devlet refleksi sergilediğinin ve devletler arası ilişkilerde tek taraflı eğilimlerin güçlendiğinin altını çizmek gerekir. Son yıllarda çok taraflılık fikrinin zayıflamasının, devletlerin sorunlarını ikili müzakerelerle ve hatta tek taraflı güç kullanarak çözme eğilimini artıracaklarını öngörebiliriz.

Bu, Almanya’nın dünya siyasetindeki rolünü balatalayacaktır, çünkü Almanya’nın dünya siyasetinde yeni roller arayışının merkezinde çok taraflılık kavramı yatmaktadır. Çok taraflılık arayışı sadece normatif bir temele değil, aynı zamanda Almanya’nın dünya siyasetindeki manevra alanını genişletme hedefine de dayanmaktadır.

Bu süreç, kapitalizmin önde gelen uygulayıcısı ve küresel finans piyasalarına yön veren öncü aktör olan ABD’nin hem iç hem de dış ekonomisinde büyük kayıplara yol açmış, üretim azalmış, on-

Germany is the country that best managed this process in EU. Germany has launched an economic package (the largest since World War II) of at least 550 billion euros to support its companies (Nuray, 2020). This amount is larger than the 500-billion-euro package in the 2008 Economic Crisis. In this context, “unlimited” credit opportunities are created to sustain the workplaces. But, It should be underlined that many governments demonstrate classic nation-state reflexes in the fight against the Covid-19 outbreak, and that unilateral trends are strengthened in interstate relations. We can predict that the weakening of the idea of multilateralism in recent years will increase the tendency of the states to solve their problems through bilateral negotiations and even with the use of unilateral force.

This will undermine Germany’s role in world politics because the concept of multilateralism lies at the core of Germany’s search for new roles in world politics. The quest for multilateralism is not only based on a normative basis, but also on Germany’s goal of expanding its maneuvering area in world politics.

This process has caused great losses in both the domestic and foreign economy of the USA, which

larca çok uluslu şirket iflasın eşiğine gelmiş ve bu şirketlerin CEO'ları istifa etmiştir. ABD kendi gündemine bu kadar odaklanmışken, ABD'nin mevcut küresel sorunla mücadeleye öncülük etmesi gerektiği fikri gerçekçi görünmüyor. "Önce Amerika" mottosuyla hareket eden Trump'ın hiç böyle bir vizyona sahip olmadığı da unutulmamalıdır (Sarı, 2020). Buna ek olarak, koronavirüs süreci ABD'de gerçek bir halk sağlığı sisteminin yokluğunu da ortaya koydu. ABD'deki sağlık sistemi özel sektör tarafından "karlılık ilkesine" göre yönetiliyor ve hükümet bu alandaki kontrolü serbest piyasalara aktarıyor. Bu eksiklikler, ABD'nin zamanında sağlık sektörüne yeterince önem vermediğini ve silah, füze ve teknoloji yatırımlarına öncelik verdiğini doğruluyor.

Salgının yarattığı kriz devleti güçlendirecek ve milliyetçiliği artıracaktır. Tarihte birçok kez, ekonominin kötüye gittiği ve insanların fakirleştiği zamanlarda, halk kötü ve zalim liderlerin peşinden gidiyordu. Örneğin, 1929'daki Büyük Buhran, yıkıcı ve faşist hükümetlerin ne kadar hızlı ortaya çıktığını ve bu hükümetlerin neden olduğu sonuçları gösterdi. (Gumede, 2020)Devletler son yıllarda sınırlarını güçlendirmeye başladı ve içe döndü. Covid-19 krizinin dünyayı bambaşka bir yörengeye oturtacağı yerine zaten var olan eğilimleri yoğunlaştıracağı öngörüsü daha gerçekçi görünüyor. Yaşadığımız salgın daha az açık ve daha az özgür bir dünya yaratacaktır (Yılmaz, 2020). Sonuç olarak, koronavirüs krizi ulusal ekonomiler, hükümet yönetimleri ve sosyal yapılar üzerinde yıkıcı bir etkiye sahiptir. Bu etkilerin boyutunu hesaplamak için krizin sona ermesini beklemek gerekecektir. Ancak bu kriz, küreselleşmenin tüm söylemlerine rağmen, ana siyasi ve ekonomik birimlerin hala ulus devletler olduğunu açıkça göstermiştir. Buna göre, milliyetçi hareketlerin yakında güç kazanacağını öngörmek zor değil. Ayrıca bu dönemde küreselleşmenin fayda ve maliyetlerinin yeniden değerlendirilmesi hızlanacak. Avrupa devletleri güvenlik amacıyla

is the leading implementer of capitalism and the leading actor that directs the global financial markets, production has decreased, dozens of multinational companies have come to the brink of bankruptcy, and the CEOs of these companies have resigned. While the USA is so focused on its own agenda, the idea that the US should lead the fight against the current global problem does not seem realistic. It should also be noted that Trump, acting with the motto "America First", never had such a vision (Sarı, 2020). In addition, the coronavirus process also revealed the absence of a real public health system in the USA. The health system in the USA is managed by the private sector according to the "profitability principle", and the government transfers control in this area to free markets. These shortcomings confirm the theses that the USA does not attach enough importance to the health sector in time and that it prioritizes investments in arms, missiles, and technology.

The crisis created by the outbreak will strengthen the state and increase nationalism. Many times, in history, when the economy was deteriorated and people became poor, the people were going after the bad and cruel leaders. For example, The Great Depression in 1929 showed how disruptive and fascist governments emerged quickly and the consequences these governments caused (Gumede, 2020). States have begun to strengthen their borders and turned inward in recent years. The prediction that the Covid-19 crisis will intensify already existing trends instead of putting the world in a completely different orbit seems more realistic. The outbreak we are experiencing will create a less open and less free world (Yılmaz, 2020). As a result, the coronavirus crisis has a devastating effect on national economies, government administrations and social structures. To calculate the extent of these effects, it will be necessary to wait for the crisis to end. However, this crisis clearly showed that despite all the discourses of globalization, the main political and economic units are

sınırlarını kontrol etmenin gerekliliğini yeniden kavramış, ulus devlet duvarları giderek artmış, milliyetçilik akımları artmış, birçok Avrupa ülkesi bağlı oldukları uluslarüstü ve uluslararası kurumlardan bağımsız olarak kendi imkanlarıyla hareket etme kapasitesi kazanmıştır. Liberal düzenin sürdürülebilir bir tarafı olmadığı açıkça anlaşılmış, yerli üretim başlamış, devlet kontrolündeki bir ekonomik düzene geçilmiştir. Ekonomik küreselleşmenin bazı yönleri kısıtlanacak olsa da birçok alan hız kesmeden devam edecektir. (Günel & Kocamaz, 2020) Bu süreçte ABD ve Avrupa Birliği gibi aktörlerin dünyanın süper güçleri olmadığı, özellikle AB'ye olan güvenin azaldığı ve AB üyeleri arasındaki dayanışma duygularının zayıfladığı anlaşılmıştır. Görünen o ki gelecekte yeni dünya düzeninin yeni aktörleri küresel arenadaki yerini alırken, eski süper güçler bir süreliğine emekli olacak.

still nation states. Accordingly, it is not difficult to foresee that nationalist movements will gain power soon. Also, the re-evaluation of the benefits and costs of globalization will accelerate in this period. European states have re-grasped the necessity of controlling their borders for security purposes, the nation state walls have increased gradually, nationalism currents have increased, many European countries have gained the capacity to act with their own means independent from the supranational and international institutions they are affiliated with. It has been clearly understood that the liberal order has no sustainable side, and domestic production has begun, and a state-controlled economic order has been started. Although some aspects of economic globalization will be restricted, many areas will continue without slowing down (Günel & Kocamaz, 2020). In this process, it was understood that actors such as the USA and the European Union were not superpowers of the world, especially confidence in the EU decreased and feelings of solidarity among EU members weakened. It seems that in the future, new actors of the new world order will take their place in the global arena, while old superpowers will retire for a while.

References:

- Bandow, D. (March 16, 2020) Will Coronavirus Kill the European Union? Retrieved from: <https://nationalinterest.org/blog/skeptics/will-coronavirus-kill-europeanunion-133432>
- Adler, K. (April 3, 2020) Coronavirus outbreak eats into EU unity Retrieved from: <https://www.bbc.com/news/world-europe-52135816>
- (April 24, 2020) The post-Coronavirus world is here already... Retrieved from: https://eeas.europa.eu/headquarters/headquarters-homepage/78098/postcoronavirus-world-here-already_en
- Gumede, W. (May 3, 2020) The impact of coronavirus could compare to the Great Depression Retrieved from: <https://www.aljazeera.com/indepth/opinion/impact-coronavirus-compare-great-depression-200420070542882.html>
- Yılmaz, E. (May 4, 2020) Koronavirüs (Covid-19) Sonrası Yeni Dünya Düzeni: Ulus Devlet Duvarları Yükseliyor Mu? Retrieved from: <http://politikaakademisi.org/2020/05/04/koronavirus-covid-19-sonrasi-yeni-dunya-duzeni-ulusdevlet-duvarlari-yukseliyor-mu/>
- Karadağ, H., Günel, A., Kocamaz, S., Mercan, S. Dünya Güncesi-Uluslararası İlişkiler Gündemi Üzerine Sohbetler: AB ve COVID 19 Retrieved from: <https://www.youtube.com/watch?v=4htqnQSLBC8&t=5s>
- Sarı, E. (April 22, 2020) ABD'nin Küresel Liderlik Rolü ve Yeni Dünya Düzeni Tartışmaları Retrieved from : <https://iramcenter.org/abd-nin-kuresel-liderlik-rolu-ve-yenidunya-duzeni-tartismalari/>

Brexit

Meltem AKIN

**İhsan Doğramacı Bilkent Üniversitesi Siyaset Bilimi ve
Kamu Yönetimi Bölümü**

Brexit Çekilme Anlaşması ile İngiltere, AB'den çıkma kararı aldığını duyurdu. Bu karar, uluslararası ilişkilerini bir gecede değiştirmede ve bir süreç gerektirdi. Bu süreçte belli ülkeleri etkileyen bazı sorunlar yaşandı. İngiltere'nin kararı sadece kendisini değil diğer ülkeleri de etkiledi. Boris Johnson Muhafazakâr Parti liderliğinde 3 yıllık süreç sona erdi ve referandumla birlikte halkın çoğunluğu Brexite olumlu oy verdi. Bu makalede Avrupa Birliği'nin temelinde yer alan dört temel uluslararası anlaşma, Brexit ile ortaya çıkan sınır ve balıkçılık sorunları, son olarak uluslararası hukukun eksiklikleri ele alınacaktır.

Birleşik Krallık, 31 Ocak 2020'de resmi olarak AB'den çıktıktan sonra, İrlanda Cumhuriyeti ve Birleşik Krallık sınırları ile nasıl ilişki kurulacağına ve Birleşik Krallık'ın açık denizinde balık tutmaya ilişkin sorunlar su yüzüne çıktı. Sınır sorunu hassas bir konudur çünkü İngiltere ile İrlanda Cumhuriyeti arasında anlaşmazlıklar zaten vardı. Sınır meselesi çok önemli çünkü Güney İrlanda Birleşik Krallık'a dahil değil ama AB üyesi. Brexit'ten önce, her ikisi de AB üyesi olduğu için bu iki ülke arasında seyahat etmek kolaydı. Brexit, diğer tüm sonuçlarla birlikte bunu da değiştirdi. Birleşik Krallık resmi olarak AB'den ayrıldığından beri ticaret ve seyahatle ilgili çeşitli endişeler var.

Bir diğer sorun da "İngiltere sularında kimlerin balık tutmasına izin verilecek?" sorusu. Balıkçılık hem İngiltere hem de AB ülkelerinin ekonomisinde küçük bir rol oynasa da çok fazla siyasi

With Brexit Withdrawal Agreement, the UK has announced that it has decided to exit the EU. This decision did not change their relationship overnight and required a process. During this process, there were some problems affecting certain countries. UK's decision affected not only itself but also other countries. Under the leadership of Boris Johnson's Conservative Party, the 3 year process has come to an end. With the referendum, the majority of the people voted favourably for Brexit. In this article, the four main international agreements underlying the European Union, the border and fishery problems that emerged with Brexit, and finally the shortcomings of international law will be discussed.

After UK has officially exited EU on January 31 2020, problems have surfaced regarding how to relate to the borders of the Republic of Ireland and the UK, and fishing in the UK's offshore. The border issue is delicate because there were conflicts between UK and Republic of Ireland. Border issue is such a big deal because Southern Ireland is not included in the UK but it is a member of EU (Berberi, 2017, p. 16). Before Brexit, travelling was easy between these two states because they were both EU members. Brexit has changed this along with all other consequences. There are several concerns about trade and travelling since UK officially left the EU.

Another problem is that the question of "Who will be allowed to fish in the UK waters?" Even

ağırlık taşıyor. Zira sular da egemenlik alametidir ve bu konuya dâhil olan tüm ülkeler egemenliklerini korumak istemektedir. Birleşik Krallık, 2020'nin sonuna kadar hâlâ AB kurallarına bağlıydı ve buna Ortak Balıkçılık Politikası (CFP) da dâhildi. Bu yıldan sonra İngiltere, AB kurallarına bağlı kalmayacak ve bağımsız bir kıyı devleti olarak, münhasır ekonomik bölge ile sularını kontrol etme hakkına sahip olacak. Ancak EEC, 200 deniz milini kapsadığı için diğer ülkeleri de etkilemektedir. İngiltere AB'den çıkmaya karar vermeseydi, tüm AB ülkeleri ortak bölgedeki suyu kullanmaya devam edeceklerdi ancak Brexit ile alınan karar her şeyi değiştirdi. Bu değişikliklerin sadece İngiltere'yi değil, aynı zamanda AB içindeki diğer ülkeleri de etkileyecek olması özellikle bir önem taşımaktadır.

AB'nin kuruluşunda dört farklı anlaşma büyük bir yer tutar: Roma Anlaşması, Tek Avrupa Senedi, Maastricht Anlaşması ve Lizbon Anlaşması. 1957'de birkaç ülke Roma Antlaşması'nı imzaladı. Bu antlaşma aynı zamanda Avrupa Ekonomik Topluluğu'nu (AET) kurmuştur. Bu anlaşma gelecekteki Avrupa Birliği'nin başlangıcıydı. Bu ülkelerin birbirleriyle ticaret yapmaları durumunda 2. Dünya Savaşı gibi savaşların olmayacağına dair bir inanç vardı. Bana göre bu anlaşma sınırlayıcı bir anlaşmadır. Sınırlayıcıydı çünkü bu ülkeler bu antlaşmaya bağlıydılar, ileride çatışmalar diye birbirleriyle bağ kuruyorlardı. İngiltere bu antlaşmayı 1973'te imzaladı ve anlaşmaya katıldı. Tek Avrupa Senedi ile 1986 Roma Antlaşması'nda önemli değişiklikler oldu. Ortak pazar, serbest ticaret ve kurumsal değişiklikler üzerinde büyük etkileri oldu. Ayrıca Avrupa'nın siyasi bütünleşmesini geliştirdi. Bunlar sadece ekonomik değil, aynı zamanda politik adımlardır. Daha sonra 1992'de bu ülkeler Maastricht Antlaşması'nı imzaladılar ve Avrupa Birliği adını aldılar. Bu antlaşma ile ekonomik ortaklıkların ötesine geçtiler. O zaman bile, İngiltere bu anlaşmaya pek sıcak bakmadı. Ancak hepsi ortak bir güvenlik ve sa-

though fishing carries a little part in the economy of both the UK and the EU countries, it carries a lot of political weight. Waters are also sign of sovereignty and all the countries, included in this issue, want to protect their sovereignties. UK is still bounded with EU rules until the end of 2020 and this also includes Common Fisheries Policy (CFP) (Kama, 2021, p. 170). After this year, UK will not be bound by the EU rules and as an independent coastal state, it will have rights to control its waters with exclusive economic zone. However, since EEC covers 200 nautical miles, it has also effects on the other countries. If UK did not decide to exit the EU, all EU countries would continue to use waters together but the decision with Brexit, everything will start to change. These changes will not only have effects on the UK, but also on the other countries within the EU.

Four different agreements occupy a great place in EU's establishment: the Rome Agreement, the Single European Act, the Maastricht Agreement and the Lisbon Agreement. In 1957, several countries signed the Treaty of Rome. This treaty has also established European Economic Community (EEC) (Pruitt, 2017, p. 3). It was the beginning of the future European Union. There was this belief that if these countries trade with each other, there would be no more wars like World War II. I regard this as a bounding agreement in many ways. It was bounding because these countries were bound by this treaty, also they were creating a bound with each other so that they will not get into conflict in the future. UK signed this treaty in 1973 and joined the agreement. With the Single European Act there were significant changes on the Treaty of Rome in 1986. It had major effects on common market, free trade, and institutional changes. Also, it developed the political integration of Europe. These the steps were not only economic but also political. Then, in 1992 these countries signed Maastricht Treaty and took the name the European Union. With this treaty they

vunma politikası sistemi oluşturdu. Maastricht Antlaşması'nın birçok olumsuz sonucu olsa da bu ülkeler için bir mihenk taşı olarak birlik ve istikrar duygusu sağladı. Son olarak, Lizbon Antlaşması 2009'da imzalanmış ve Roma Antlaşması ile Maastricht Antlaşması'nda değişiklik yapılmıştır. Bu anlaşma çoğunlukla AB Anayasasını korudu ama küçük değişiklikler de oldu. İngiltere'nin bu birlik hakkında o zamandan beri endişeleri olduğu için Brexit diğer ülkeleri şaşırtmadı. Margaret Thatcher, İngiltere başbakanıyken bu birlikten ayrılmak istiyordu çünkü İngiltere bütçesine diğer ülkelerden daha fazla para getiriyordu. İngiltere her zaman ekonomisinin AB olmadan daha iyi olacağına inanmıştı.

Bu süreçte uluslararası hukukun bazı eksiklikleri gündeme geldi. Örneğin ticarete olası eşitsizlikleri önleyememe ve ortaya çıkan sorunlara radikal çözümler bulamama gibi sorunlar ve eksiklikler. Uluslararası hukukun bu eksikliklerine bazı önerilerde bulunulabilir. Örneğin, bu süreci 3 yıldan daha uzun bir süreye uzatmak, işleri hem Birleşik Krallık hem de AB için çok daha kolay hâle getirecektir. İngiltere'nin AB'den çıkışının yarattığı

went beyond economic partnerships. Even then, the UK was not very friendly to this deal. However, they all created a common security and defence policy system. Even though there were several negative consequences of Maastricht Treaty, it provided a sense of unity and stability for these countries as a cornerstone. Lastly, Lisbon Treaty was signed in 2009 and it amended the Treaty of Rome and Maastricht Treaty. It mostly protected the EU Constitution but there were little changes. Since UK had already had second thoughts about this unity, Brexit did not surprise the other countries. Margaret Thatcher, when she was the prime minister of UK, she wanted to split from this unity because UK was bringing more money to its budget than the other countries. UK had always believed that its economy would be better off without the EU.

In this process, certain deficiencies of international law came to the fore. For example, the inability to prevent possible inequalities in trade and to find radical solutions to the problems that arise. Some suggestions can be made to these shortcomings of international law. For example, extending this

sorunlar, uluslararası hukukta doldurulması gereken boşluklar ve eksiklikler olduğunu gösteriyor. AB'den ayrılmak üye ülkelerin bir hakkı ama aynı zamanda çok zor bir süreci de beraberinde getiriyor. AB'deki bürokratik prosedürlere gelince, Brexit'ten etkilenen sadece İngiltere olmadı. Sınırlar ve ticaretle ilgili sorunlar da Brexit ile su yüzüne çıktı. Bu konudaki kişisel önerim, bu zorlu sürecin 3 yıldan fazla sürmesi olacaktır. Bu hâlde sürecin zahmetli olması engellenemezdi ama sorunlar zamana yayılırdı. Sorunların etkilerini görmek daha uzun sürer ve belki de İngiltere ve AB ülkeleri uluslararası çözüm bulmak için daha fazla zamana sahip olurlardı.

Sonuç olarak, Brexit davasını sonuçlandırmak için İngiltere'nin bu kararından etkilenen birden fazla konu vardır. Üstelik bu karara İrlanda Cumhuriyeti sınırları ve sularda avlanma alanı gibi sorunlar da dâhildir. Dört temel anlaşma vardır ve bu dört anlaşma AB'nin bugünkü şeklini almasını sağlamıştır. İngiltere'nin de tarihin bazı dönemlerinde AB'den ayrılma düşünceleri vardı, ancak bunun gerçekleşmesi 2020 yılını buldu. Uluslararası hukukta sorun yaratan boşluklara çeşitli çözümler getirilebilir. Önerim Brexit konusunda geriye dönük olsa da gelecekte benzer süreçler ortaya çıktığında kullanılabilir.

process over a period of longer than 3 years would make things much easier for both the UK and the EU. The problems posed by the UK's exit from the EU show that there are gaps and deficiencies in international law that need to be filled. Leaving the EU is a right of member countries but it also brings along a very difficult process. With regard to bureaucratic procedures in the EU, it is not the UK that affected from Brexit. Problems related to borders and trade also surfaced with Brexit. My personal suggestion on this matter would be that this difficult process should take more than 3 years. It could not be prevented from being a troublesome process, but the problems would spread over time. The effects of the problems would take longer to see and perhaps the UK and EU countries would have had more time to find solutions internationally.

To conclude the case of Brexit, there are several subjects who are affected from this decision of the UK. Moreover, there are problems arising with this decision such as borders with the Republic of Ireland and fishing area in waters. There are four basic treaties and these four agreements enabled the EU to take its current form. The UK also had thoughts of leaving the EU before, but it took 2020 to happen. The UK will still adhere to EU rules until the end of this year. Various solutions can be brought to the gaps in international law that cause problems. Although my suggestion is retrospective on Brexit, it can be used when similar processes occur in the future.

References:

- Carine Berberi. (2017). Northern Ireland: Is Brexit a Threat to the Peace Process and the Soft Irish Border? *Revue Française de Civilisation Britannique*, 22(2). <https://doi.org/10.4000/rfcb.1370>
- Saraha Pruitt. (2017). The History Behind Brexit. *History*. <https://www.history.com/news/the-historybehind-brexite>.
- SEZEN KAMA. (2021). Parlamenter Hükümet Sistemi Olarak "Westminster Modeli" Britanya Örneği Üzerine Bir Deneme. *Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Hukuk Araştırmaları Dergisi*, 22(2), 161– 201.

Yükselen Popülizm Karşısında Batı Avrupa'daki Sosyal Demokratlar Neden Gerilemekte?

Why Social Democrats of Western Europe in Decline Vis A Vis Rising Populism?

Mert Can UZUNOĞLU

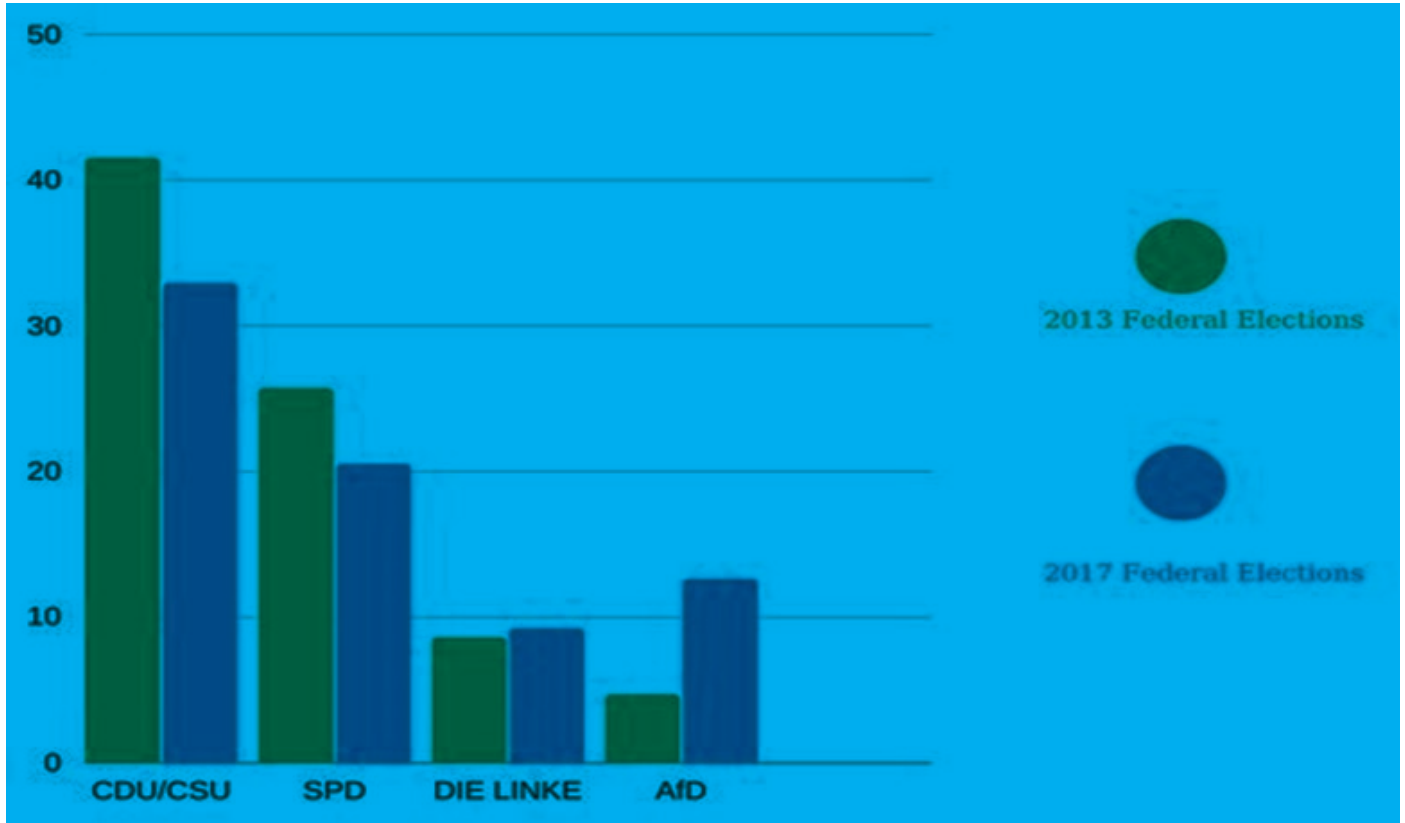
İzmir Ekonomi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve
Uluslararası İlişkiler Bölümü

Giriş

Sosyal demokrasi, yüksek düzeyde bireysel gelir sağlama, eğitim ve sağlık hizmetlerine erişim ve bireylere daha iyi yaşam standartları sunma gibi hedefleriyle, İkinci Dünya Savaşı'nın sonundan bu yana Avrupa siyasetinde en etkili ideolojilerden biri olmuştur. Ek olarak sosyal demokrasi, ekonomik alanda Keynesçi bir anlayışa sahip olduğundan, toplumda sosyal adaletin sağlanması adına, devletin ekonomik hayata müdahalesini savunur. Avrupa Birliği'nin dördüncü genişlemesine rastlayan 1995 senesine baktığımızda, Avrupa Birliği'nin on beş üyesi bulunmaktaydı ve 1995 ve 2000 arası dönemde, önemli bir siyasi başarıyla, sosyal demokratlar veya sosyalistler, bu on beş devletin on tanesinde iktidar partisi veya koalisyon ortağı konumundaydı (Sweeney, 2018). Ancak Batı Avrupa'da yapılan son seçimleri göz önünde bulundurursak, sosyal demokratların popülist partiler karşısında gerilemesini gösteren örnekler olduğunu görebiliriz. Fransa örneğine baktığımızda, 2012 senesinde yapılan cumhurbaşkanlığı seçiminde Sosyalist Parti'nin adayları olan François Hollande, oyların %51.6'sını alarak seçimleri birinci sırada

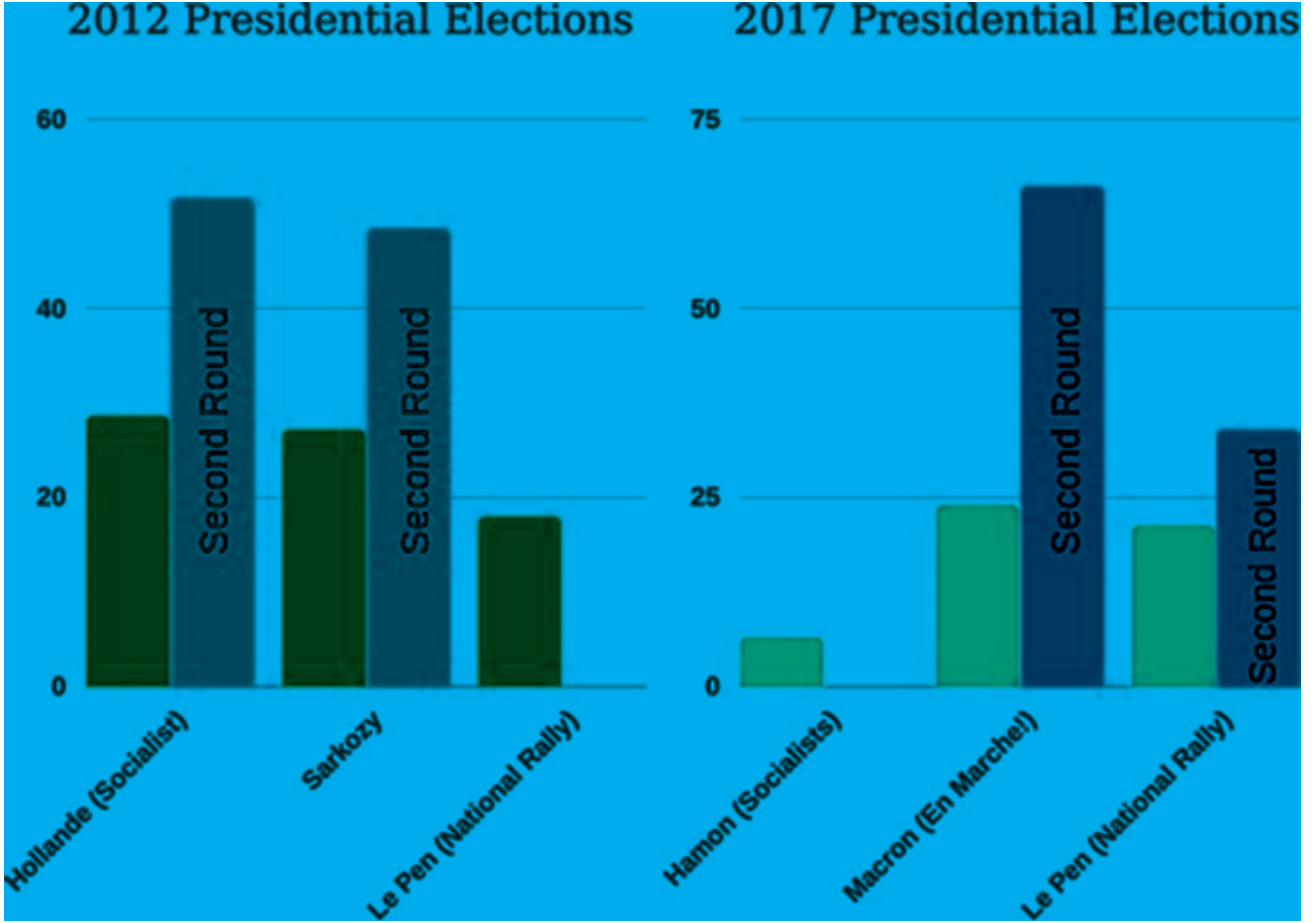
Introduction

Social democracy has been one of the most influential ideologies of European politics since the end of the Second World War, with offering a high-level of individual incomes, access to education and healthcare services, and better standards for living. Moreover, social democracy, having Keynesian understanding of economics, advocates state-intervened economy in order to provide social justice. When we look at the period between 1995 (fourth enlargement of the European Union) and 2000, there were fifteen member states within the European Union, and with a great political performance, social democrats and socialists were either the ruling party or part of a coalition government in ten of these fifteen member states (Sweeney, 2018). However, if we take recent elections in Western Europe into consideration, there are several examples that proves the electoral debacle of social democrats vis a vis populist parties. In France, although the candidate of Socialist Party, François Hollande, was elected as president with receiving 51.6% of votes in 2012, the candidate of the Socialist Party, Benoit Ham-

tamamlamıştı. Ancak 2017 cumhurbaşkanlığı seçiminde Sosyalist Parti'nin adayı olan Benoit Hamon, oyların yalnızca %6.3'ünü alırken, Sosyalist Parti de seçimleri beşinci sırada tamamlamıştı. Sosyalist Parti'nin oyları bu denli gerilerken, aşırı sağcı popülist bir parti olan Ulusal Cephe'nin adayı olarak seçimlere giren Marine Le Pen, oyların %33.9'unu almıştı. Buna ek olarak, yaklaşan Fransa cumhurbaşkanlığı seçimi için yapılan kamuoyu yoklamalarının sonuçlarına bakıldığında, 2022'de yapılacak olan seçimlerde, Le Pen'in tekrardan Başkan Macron'un en büyük rakibi olacağı tahmin edilirken, Sosyalist Parti'deki gerilemenin devam edeceği öngörülmekte (Sollety, 2021). Almanya örneğinde ise, 2013 federal seçim sonuçlarına baktığımızda, Hristiyan demokratlar ve sosyal demokratlar toplamda oyların %67.2'sini alırken, bu iki partinin toplam oyu 2017 senesindeki seçimlerde %53.4'e gerilemiş ve buna karşılık aşırı sağcı popülist bir parti olan AfD, oyların %12.6'sını almıştı. Dahası, Almanya'da bu sene gerçekleştirilecek olan seçimler için yapılan kamuoyu yoklamalarına bakıldığında, her ne kadar Hristiyan demokratların kovid-19 pandemisi sü-

on, could only receive 6.3% (fifth place) in 2017, plus the candidate of the far-right populist party, called National Rally, Marine Le Pen received 33.9% of votes. In addition to that, according to the results of several opinion polls for upcoming French presidential elections, Le Pen could be the most important challenger of President Macron in 2022 again, while the Socialist Party is estimated to remain weak (Sollety, 2021). In the German case, when we look at the results of the 2013 federal elections, Christian democrats and social democrats received 67.2% of votes, however their total votes fell to 53.4% in 2017, while AfD, which is a far-right populist party, received 12.6%. Moreover, the continuation of the decline of social democrats is estimated with reference to the recent opinion polls that were conducted in Germany, although the Christian democrats gaining their electoral support back thanks to their successful government policies during covid-19 pandemic (Escritt, 2021). Apart from France and Germany, with reference to the classification of the United Nations Statistics Division, Austria, Belgium, Liechtenstein, Luxembourg, Monaco,

recindeki başarılı hükümet politikaları sayesinde oylarını arttıracığı öngörülse de, sosyal demokratların oy kaybetmeye devam edeceği belirtilmekte (Escritt, 2021). Birleşmiş Milletler İstatistik Bölümü'nün yaptığı sınıflandırmayı esas alırsak, Fransa ve Almanya haricinde, Avusturya, Belçika, Lihtenştayn, Lüksemburg, Monako, Hollanda ve İsviçre, diğer Batı Avrupa devletleridir. İsviçre Halk Partisi, Vlaams Belang (Belçika), ve Özgürlük Partisi (Hollanda) gibi aşırı sağcı popülist veya Avrupa Birliği karşıtı partiler hâlâ Batı Avrupada güçlü konumlarını korurken, sosyal demokratların gerilemesi devam etmekte ve Batı Avrupada yaklaşan seçimler için yapılan kamuoyu yoklamalarının sonuçlarına bakıldığında, yakın bir gelecekte bu coğrafyada sosyal demokratların iktidar partisi olabilmesi mümkün görünmüyor. Sosyal demokratların yaşadığı bu gerilemenin ardında belirli nedenler bulunmakta ve bu nedenler, “ekonomik”, “kültürel” ve “ideolojik” olarak üç temel başlık altında incelenebilir.

the Netherlands, and Switzerland are other states in Western Europe. Although right-wing populist or Eurosceptic parties are still powerful in the region, such as “Swiss People’s Party”, “Vlaams Belang” in Belgium and “Party for Freedom” in the Netherlands, the constant decline of social democrats continues and any possibility for seeing social democrats as a leading party in Western Europe, is not feasible if we look at the opinion polls that were conducted for upcoming elections. There are several reasons to explain the decline of social democrats, and these reasons can be divided into three as: “economic”, “cultural” and “ideological.”

Economic Reasons

The most significant fact showing the economic reasons behind the decline of social democrats was the 2008 Economic Crisis. In that era, the 2008 Economic Crisis was interpreted as a chance

Ekonomik Nedenler

Sosyal demokratların gerilemesini ekonomik nedenler başlığı altında değerlendirdiğimizde, değinilmesi gereken en önemli olay, 2008 Ekonomik Krizidir. Aslında 2008’de yaşanan ekonomik kriz, sosyal demokratların yeniden güç kazanması açısından önemli bir fırsat olarak yorumlanmıştı, çünkü birçok otorite tarafından, krizin çıkış sebepleri olarak “hiper-küreselleşme” ve “düzensiz liberal piyasalar” gösterilmişti ve nihayetinde ekonomik krizin aşılması hususunda en önemli rolü devletler üstlenmişti. Sosyal demokratlar, “devlet müdahaleciliği” görüşünün destekçileri olarak o dönemde siyasi güçlerini arttırabilirlerdi, ancak sosyal demokratlardan ziyade, popülistler yaşanan ekonomik krizden fayda sağlayan taraf oldu (Benedetto, Hix & Mastrococco, 2020). Özellikle artmakta olan gelir eşitsizliğine bağlı olarak oluşan ekonomik güvensizlik nedeniyle, toplumdaki “düşük gelirli işçiler”, “işsiz gruplar” ve “gelecek kaygısı yaşayan gençler”, daha önceden destekledikleri ana akım partilerin artık sorunlarını çözemeyeceğine karar verdiler ve yeni bir alternatif olarak popülist partilere yöneldiler.

Kültürel Nedenler

Sosyal demokratların popülizm karşısında gerilemesinin kültürel nedenleri, temelde küreselleşmenin getirmiş olduğu çokkültürlülüğün ve kozmopolitliğin sebep olduğu kültürel değişime karşı tepki olarak ortaya çıktı. Özellikle “muhafazakâr görüşe sahip yaşlı gruplar”, kendi toplumlarında sahip oldukları statü ve ayrıcalıklarının korunması ve erozyona uğramaması için, gelişen bu kozmopolitliğe tepki gösterdiler (Buti, 2017:9). İşte bu tepkiler, mülteci krizi ile zirveye ulaştı ve aşırı sağcı popülist partiler de bu durumu bir fırsata çevirerek, ulusal seçimlerde, göçmen karşıtı ve Avrupa Birliği karşıtı söylemleriyle bu krizden faydalandı.

for social democrats as a new revival because many authorities agreed that, causes of that crisis were “the negative impact of hyper-globalization” and “unregulated liberal markets”, and basically states were the main actors that had become saviors of economic life. As being the supporters of “a state-intervened type of economy”, social democrats could increase their popularity; however, rather than social democrats, populist parties have increased their support over the electorate (Benedetto, Hix & Mastrococco, 2020). Especially because of increasing income inequality together with economic insecurity, “low-waged workers”, “unemployed”, and “relatively younger people who lost their hope about their future”, have shifted their support from mainstream parties towards more radical populist parties. They believed that mainstream parties could not solve their problem anymore, and new alternatives are necessary.

Cultural Reasons

Cultural reasons behind the decline of social democrats vis a vis populism basically emerged as a reaction against the cultural shift towards multicultural cosmopolitan values that evolve together with globalization. Especially, “conservative elder groups” reacted that cosmopolitanism for the protection of status and privileges within their society (Buti, 2017: 9). The reaction coming from these groups reached its peak with the refugee crisis, and far-right populist parties benefited from that crisis with their anti-immigrant and Eurosceptic rhetoric, during legislative elections.

Ideological Reasons

Apart from economic and cultural reasons, the social democratic ideology itself is another reason for the decline. Since the rise of globalization and neoliberalism, the validity of original princi-

İdeolojik Nedenler

Ekonomik ve kültürel nedenlerin yanı sıra, sosyal demokrasinin gerilemesinin nedenlerinden biri de bizzat sosyal demokrat ideolojinin kendisidir. Küreselleşme ve neoliberalizmin yükselişinden bu yana, sosyal demokratların özgün ilkeleri, küreselleşen dünyanın gerekliliklerine cevap veremez duruma gelmiştir. Bu sorunun üstesinden gelmek adına sosyal demokratlar, neoliberal ideolojinin ilkelerini kendi görüşleriyle birleştirerek, siyasi cetveldeki pozisyonlarını daha merkez görüşe doğru kaydırma yoluna gitmişlerdi. Özellikle İngiltere'deki "Third Way" ve Almanya'daki "Die Neue Mitte" yaklaşımları ile sosyal demokratlar, piyasa yanlısı bir tutum içerisine girerek, kendi politikalarını küreselleşmeye uyarlamaya çalışırken, sosyal demokrasinin orijinal ilkelerinin yitirilmesine neden oldular. Örneğin Blair, kendi ülkesinde kamu hizmetlerinin özelleştirilmesini savunurken, Schröder de yürüttüğü politikalarla işçi haklarının ihmal edilmesine neden oldu (Downes & Chan, 2018). Dolayısıyla sosyal demokratlar, devletin ekonomik hayata düzenlemeler yapmak suretiyle müdahalesini desteklemek yerine, küreselleşen piyasanın bir parçası olmayı tercih ettiler ve bunun sonucunda kendi orijinal ilkelerini yitirmiş oldular. Sosyal demokratların yaşadığı bu "kimlik krizine" ek olarak, 2008'deki ekonomik kriz ve ilerleyen süreçte yaşanan mülteci krizi de sosyal demokratlar için hâlihazırda var olan kötü durumu bir felakete dönüştürdü.

Sonuç

Batı Avrupa'da yapılan son seçimlerin sonuçlarından ve kamuoyu yoklamalarından görebileceğimiz üzere, sosyal demokratların yaşadığı gerileme, artık siyasi bir gerçek hâline gelmiş durumda. Dahası, Almanya'da SPD, Fransa'da Sosyalist Parti, Hollanda'da PvdA ve İsviçre'de Sosyal Demokrat Parti ciddi güç kaybederken, Avrupa'nın popülist partileri, sosyal demokratlara kıyasla daha iyi so-

ples of social democrats has expired, because of not being able to answer the necessities of a globalized world. To overcome that problem, social democrats shifted their position from center-left to center, with basically borrowing ideology from neoliberals. Especially with the "Third Way" of Blair (UK) and "Die Neue Mitte" of Schröder (GER), social democrats mostly lost their original principles, to adapt themselves to globalization with being "pro-market". For example, While Blair was supporting the marketisation of public services and Schröder also neglected rights of working class (Downes & Chan, 2018). Therefore, social democrats wanted to be a part of a globalized market rather than supporting state intervention to the economic life via regulations, and while trying to interpret the globalization process, lost their original principles. In addition to that "identity crisis", the 2008 economic crisis and refugee crisis had become catastrophic for social democrats.

Conclusion and Implications

The decline of social democrats has become an obvious fact that can be seen via the results of last national elections and conducted opinion polls, in Western Europe. Moreover, while social democratic parties, such as SPD (Germany), Socialist Party (France), PvdA (the Netherlands), and Social Democrats of Switzerland are losing ground, populist parties of Europe are performing better. Although several populist parties, such as, AfD in Germany, are estimated to lose some of their votes to center-right parties, the decline of social democrats continues. The reasons behind the decline of social democrats can be listed as, economic, cultural, and ideological. Especially 2008 Economic Crisis and the refugee crisis were two facts that explain economic and cultural reasons for decline. Ideological reasons are more about the principles of social democracy. Collectivist policies are not valid in the era of globalization, therefore, a neces-

nuçlar almaktalar. Bazı popülist partilerin (örnek: Af D) gelecek seçimlerde kazanmış oldukları oyların bir kısmını merkez-sağ partilere kaybedeceği tahmin edilse de sosyal demokratların gerilemesinin devam edeceği öngörülmekte. Sosyal demokratların gerilemesinin ardındaki nedenler ekonomik, kültürel ve ideolojik olarak üç başlık altında incelenebilir. Özellikle 2008 Ekonomik Krizi ve mülteci krizi, gerilemenin ekonomik ve kültürel nedenlerini açıklayan iki önemli örnek konumundayken, ideolojik nedenler ise daha çok sosyal demokratların kendi ilkeleri ile ilişkilendirilebilir. Küreselleşme ile, kolektivist politikalar geçerliliğini yitirmeye başlarken, sosyal demokratlar için de ideolojik ilkelerini yeniden yorumlama ihtiyacı doğmuştu. Ancak, bu yeniden yorumlama açısından yapılan “Third Way” ve “Die Neue Mitte” yaklaşımları, neoliberal ilkeleri sosyal demokratların ajandasına ekleyerek, bir nevi sosyal demokrasinin orijinal ilkelerini yitirmesine neden oldu ve sonuç olarak da sosyal demokratların gerilemesine neden olan tüm bu olaylardan popülist partiler yararlandı. Oluşan bu durumu kendi lehlerine çevirmek adına, sosyal demokratların neoliberal ilkeleri ajandalarına eklemek yerine, “kendi orijinal ilkelerini”, modern dünyanın gereksinimlerine uygun hâle getirerek, savundukları politikaları çağdaştırmaları gerekmektedir.

sity emerged for social democrats to re-formulate their principles. However, the Third Way and Die Neue Mitte approaches for re-formulation caused the loss of original principles of social democracy, as borrowing ideology from neoliberals. At the end, populist parties benefitted from all these reasons and events that caused the decline of social democrats. For reversing the situation, as an implication, social democrats should adapt their “own original principles” to the modern world by modernizing their policies, rather than borrowing ideology from neoliberals.

References:

- Benedetto, G., Hix, S., & Mastrococco, N. (2020). The rise and fall of social democracy, 1918–2017. *American Political Science Review*, 114(3), 928-939.
- Berman, S., & Snegovaya, M. (2019). Populism and the Decline of Social Democracy. *Journal of Democracy*, (3), 5-19.
- Buti, M. (2017). Is More Europe or Less Europe the Response to Populism. Retrieved from [https:// ec.europa.eu/info/sites/info/files/20170424-164710_us_populism_final_no_notes_-_042417.pptx_.pdf](https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/20170424-164710_us_populism_final_no_notes_-_042417.pptx_.pdf)
- Downes, J.F., & Chen, E. (2018). Explaining the electoral debacle of social democratic parties in Europe. Retrieved from <https://blogs.lse.ac.uk/europpblog/2018/06/21/explaining-the-electoral-debacle-ofsocial-democratic-parties-in-europe/>
- Escritt, T. (2021). Divided CDU pick Laschet to lead party into post-Merkel era. Retrieved from [https:// www.reuters.com/article/us-germany-politics-idUSKBN29K2QQ](https://www.reuters.com/article/us-germany-politics-idUSKBN29K2QQ)
- Sollety, M. (2021). Who's who: Macron's top challengers for 2022. Retrieved from <https://www.politico.eu/article/emmanuel-macron-top-challengers-opposition-france-presidential-election-2022/>
- Sweeney, P. (2018). The Collapse of European Social Democracy Part One. Retrieved from [https:// www.socialeurope.eu/the-collapse-of-european-social-democracy-part-1](https://www.socialeurope.eu/the-collapse-of-european-social-democracy-part-1)

Siber Gelişmelerin Rusya'nın Dış Politikasına Olan Etkisi

The Effects of Cyber Developments on Russia's Foreign Policy

Meryem ALPAR

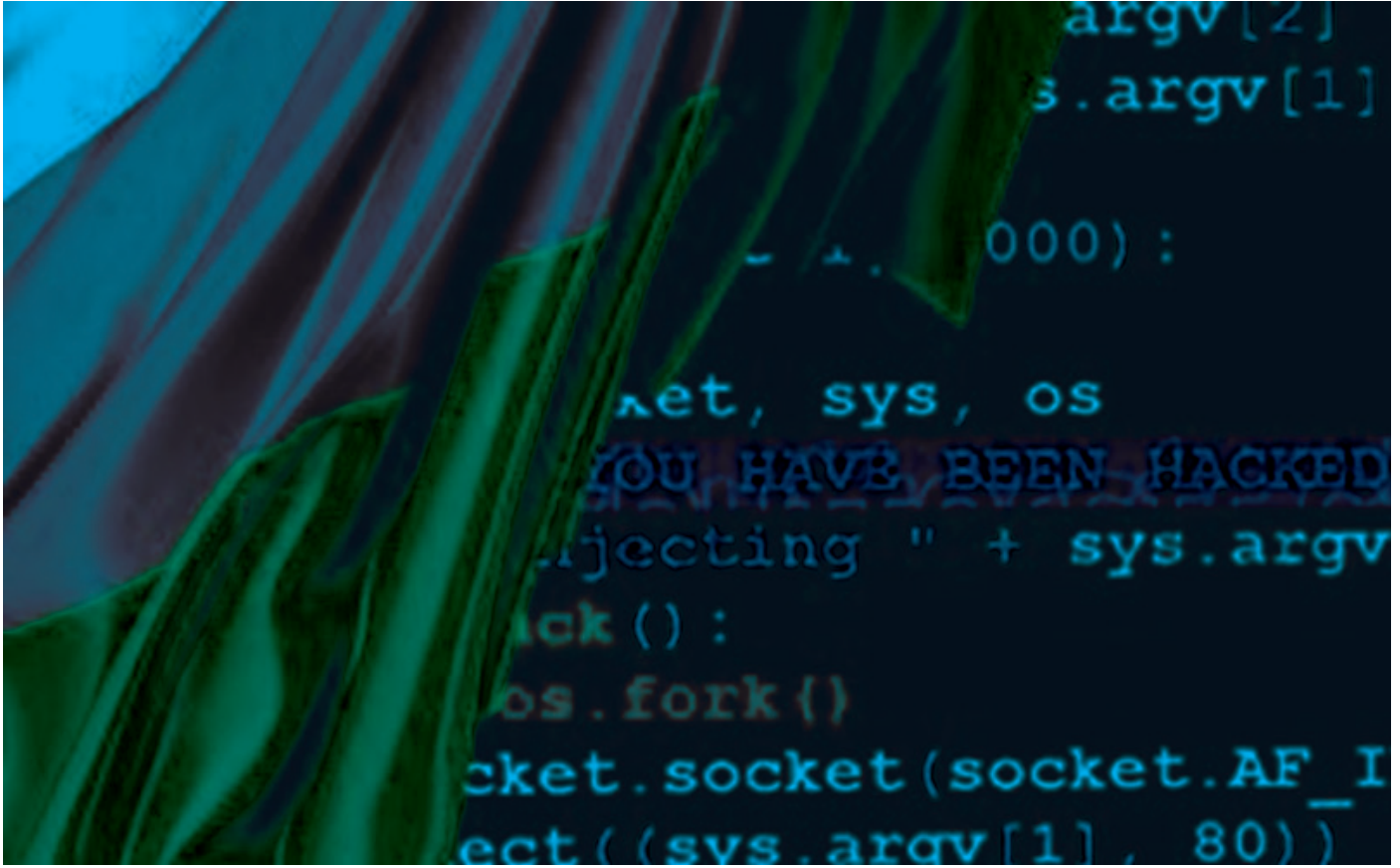
İstanbul Arel Üniversitesi Uluslararası İlişkiler (İngilizce) Bölümü

Teknolojinin gelişmesi, internet ağının küreselleşmesi ve yapay zekanın gelişmesiyle uluslararası ilişkilerde dijital bir ortam olarak siber uzay ortaya çıkmıştır. Özellikle devletler güvenliğini sağlamak için karada, havada, denizde ve uzayda yürüttüğü faaliyetleri güncel olarak siber uzayda da gerçekleştirmektedir. Dünyada ABD, Çin ve Rusya'nın da aralarında bulunduğu bazı ülkeler siber alanda faaliyet göstererek kapasitelerini güçlendirmektedirler. Rusya ise siber uzaydaki faaliyetleriyle ve siber alandaki kapasitesini güçlendirmesiyle özellikle dış politikada kendinden çok fazla söz ettirmiştir. Rusya gerek siber güvenlik doktrinlerini yayımlayarak gerek Çin gibi yapay zekada ve siber alanda güçlü bir devletle iş birliği yaparak hem iç politikasında hem de dış politikasında ilerlemeler kaydetmiştir. Bu makalede, Rusya'nın siber güvenlik stratejilerinin dış politikasında manevra alanını arttırmasından bahsedeceğim.

Siber güvenlik, genel olarak devletleri siber saldırılarla tehdit ederek, kişisel ve kamusal bilgi güvenlik sistemlerine girerek önemli bilgileri çalmak, değiştirmek, ifşalamak, dezenformasyona neden olmak ve siber espionaj amacıyla hareket eden hackerlara karşı alınan bir önlemdir. Siber saldırıların devletlerin altyapı sistemlerine saldırarak enerji, iletişim, ulaşım ve askeri alanlarında faaliyet göstermesi tehlike arz etmektedir. Realist bakış açısına göre devletler kişisel çıkarlarını ve

Cyberspace has emerged as a digital environment in international relations with the development of technology, the globalization of the internet network and the development of artificial intelligence. In particular, states to ensure their security, the activities they carry out on land, air, sea and space are also currently performing in cyberspace. Some countries in the world, including the USA, China, and Russia are strengthening their capacities by operating in the cyber field. Russia has made a lot of mention of itself, especially in foreign policy, with its activities in cyberspace and strengthening its capacity in cyberspace. Russia has made progress in both its domestic and foreign policy by publishing its cyber security doctrines and by operating with a strong state in artificial intelligence and cyberspace like China. In this article, I will talk about Russia's cybersecurity strategies increasing the room for maneuver in its foreign policy.

Cyber security is prevention against hackers whose acting to steal, modify, disclose, cause disinformation and cyber espionage by threatening government with cyber attack, entering personal and public information security systems. Attacking the state's infrastructure systems by cyber attacks poses a danger to the state, operating in the fields of energy, communication, transportation, and military. From a realist point of view, states

güvenliklerini sağlamak için rekabet ve mücadele ederler (Ersoy, 2014, s.167). Realist bakış açısıyla yaklaşacak olursak, teknolojik gelişmelere bağlı olarak siber uzay ortamının ortaya çıkması ise devletleri güvenlik açığı konusunda alarma geçirmiştir. Bu yüzden siber alanda kapasitelerini güçlendirmenin yanında güvenliklerini de sağlayabilmek için bu alanda birçok strateji geliştirmişlerdir.

Rusya'nın siber güvenlik politikalarını inceleyecek olursak Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin (SSCB) teknolojik alanlardaki birikimine sahip olması hem uzay teknolojilerinde hem de askeri teknolojilerinde ilerlemesine ivme kazandırmıştır (Acar, 2020, s.89). Bu bilgi ışığında; SSCB'nin Rusya'ya teknoloji alanındaki mirası sonucunda siber güvenlik alanındaki kapasite artırımını bu gücü etkili bir şekilde kullanabilme imkânı sağladığı söylenebilir. Bu gelişmelerle beraber Rusya 2000'li yıllarda siber güvenlik alanının devlet politikası

compete and struggle to ensure their interests and security (Ersoy, 2014, p.167). If we approach from a realist point of view, the emergence of the cyberspace environment due to technological developments has alerted states to the security gap. Therefore, states have developed many strategies in this field to strengthen their capacity to ensure their security.

If we examine Russia's cyber security policies, the accumulation of the Union of Soviet Socialist Republics (USSR) in technological fields has enhanced its progress in both space technologies and military technologies (Acar, 2020, p.89). In the light of this information, it can be said that as a result of the legacies of the USSR to Russia in the field of cyber security provided the opportunity to use this power effectively. Along with these developments, Russia began to publish doctrines for cyber security to become state policy in the 2000s. Russia published the Russian Information

haline gelmesi için doktrinler yayımlamaya başlamıştır. Özellikle bilgi güvenliğinin önemine dikkat çeken Rusya, 2000 yılında Rusya Enformasyon Güvenliği Doktrini'ni Vladimir Putin döneminde yayımlamıştır ve 2016 yılında bu doktrin güncellenmiştir (Acar, 2020, s.90). Yayımlanan bu belgeler Rusya'nın genel anlamda siber güvenliğine verdiği önem dışında özellikle "bilgi güvenliğini" sağlamak için aksiyon almaya başladığını da belgelemektedir. Doktrinler dışında Rusya'nın devlet kurumlarında iletişim ve siber güvenliği sağlamak için faaliyet yürüten birimler de mevcuttur. İletişim alanında Federal İletişim, Bilgi Teknolojisi ve Kitle İletişim Hizmetleri Denetleme Servisi (Roskomnadzor), Rusya'nın telekomünikasyon, kitle iletişim, elektronik medya ve bilgi teknolojilerini denetlemekten sorumlu federal bir yürütme organıdır (The Russian Government). Rus Federal Güvenlik Servisi (FSB), Federal Koruma Servisi (FSO), İçişleri Bakanlığı, Savunma Bakanlığı, Dış İstihbarat Servisi (SVK) ve Rusya'nın en kapsamlı istihbarat servisi olan Ana İstihbarat Direktörlüğü (GRU) Rusya'nın siber güvenliğini sağlamaktadır (Acar, 2020, s.94). Belirtilen istihbarat servisleri devlet merkezlidir ve Rusya'nın siber bilgi güvenliğini sağlamak için merkeziyetçi bir strateji izlediği görülmektedir. Merkeziyetçilikten bahsedecek olursak özellikle küresel internet ağının ABD'nin elinde olması Rusya'yı internet kontrolü konusunda bağımsız olma isteğine itmiştir. Bu isteğin sonucunda ise Rusya 1 Kasım 2019 yılında Egemen İnternet Yasası'nı kabul ederek merkezi internet güvenliğini sağlamak için adım atmıştır (The Moscow Times, 2019). Bu bilgiler doğrultusunda, Rusya siber alanda çıkardığı kanunlarla düzenlemeler yapmıştır. Özellikle teknolojik alandaki birikimi sayesinde devletin altyapısına yapılan yatırımlarla internet ve ağ erişim sistemlerinde kapasite artırılarak güçlenme sağlanmıştır. Siber güvenlik alanındaki kapasite artırımının ise yayımlanan belgeler aracılığıyla yaptırım gücü olan birer kanun haline geldiği söylenebilir (Darıcılı, Özdal, 2017).

Security Doctrine in 2020 during the Vladimir Putin period and in 2016 this doctrine was updated (Acar, 2020, p.90). These published documents show that Russia has started to take action to ensure "information security" in addition to the importance it attaches to cyber security in a general sense. Apart from the doctrines, there are also units operating in Russia's state institutions to ensure communications by Roskomnadzor, Russia's federal executive body responsible for overseeing telecommunications, mass communications, electronic media, and information technology (The Russian Government). The Russian Federal Security Service, the Federal Protection Service, the Ministry of Internal Affairs, the Ministry of Defense, The Foreign Intelligence Service, and Russia's the most comprehensive intelligence service Main Intelligence Directorate ensure Russia's cyber security (Acar, 2020, p.94). The stated intelligence services are state-centric and Russia pursuing a decentralized strategy to ensure cyber information security. If we talk about decentralization, especially the fact that the global internet network is in the hands of the U.S. has pushed Russia to be independent about internet control. As a result of this request, ensure central internet security by adopting the Sovereign Internet Law on November 1, 2019 (The Moscow Times, 2019). According to this information, Russia has made arrangements with the laws in cyberspace. Especially thanks to its accumulation in the technological field, the capacity of internet and network access systems has been increased and strengthened with investments in the infrastructure of the state. Capacity building in the field of cyber security can be said to have become law with sanctioning power through published documents (Darıcılı, Özdal, 2017).

Activities are also carried out to central information in the publication of cyber security and information security. Information control generally prevents or ensures the use of captured or pro-

Siber güvenlik ve bilgi güvenliği sağlamanın yanında bilgi kontrolü amaçlı birtakım faaliyetler de yürütülmektedir. Bilgi kontrolü, genel olarak ele geçirilen ya da üretilen bilgilerin silah olarak kullanılmasını önlemekte ya da sağlamaktadır. Bilginin silah olarak kullanılmasına enformasyon savaşlarını örnek olarak verebiliriz. Bilinçli olarak üretilen yanlış bilgi, internet ağı yoluyla sosyal medyada paylaşım yapılarak toplumun manipüle edilmesine neden olmaktadır. Dezenformasyonla toplumu devlete karşı ayaklandırarak devletin toplumsal ve siyasal istikrarını bozmak için birtakım devletler ve kişiler tarafından bilgi silah olarak kullanılmaktadır. Rusya ise dış politikasındaki sorunları silahlı kuvvetleriyle konvansiyonel bir savaşla çözümenin yanında hibrit savaş yöntemi olarak siber saldırı enstrümanlarını da kullanmıştır. Bu duruma örnek olarak Rusya'nın 2014 yılında Ukrayna ile olan sıcak çatışmasından önce sosyal

duced as a weapon. Information wars as an example of using the information as a weapon. Consciously produced false informations causes the society to be manipulated. Information is used as a weapon by some states in order to disrupt the social and political stability of the state through disinformation. Russia has also used cyber attack instruments as a hybrid method of war for solving the problems of its foreign policy. For example, Russia's hot conflict before Ukraine in 2014, the society rebelled against the state through social media. Apart from the disinformation, there are also many cyber attacks that are claimed to have originated from Russia. The attack on Estonia in 2007, and on Georgia in 2008 can be given as examples. (Acar, 2019, p.99). Russia's cyber attacks on Estonia and Georgia aimed at establishing dominance in the former Soviet states due to its adoption of the region with the understand-

medya aracılığıyla toplumun devlete karşı ayaklandırıldığı söylenmektedir. Dezenformasyon yöntemi dışında Rusya kaynaklı olduğu iddia edilen birçok siber saldırı da mevcuttur. Estonya'ya 2007 yılında yapılan saldırı ve 2008 yılında ise Gürcistan'a yapılan saldırı buna örnek verilebilir (Acar, 2019, s.99). Rusya'nın "Avrasyacılık" anlayışıyla bölgeyi benimsemesinden kaynaklı olarak Estonya ve Gürcistan'a yönelik siber saldırılarında eski Sovyet devletlerinde hakimiyet kurma amacı taşıdığı söylenebilir. Bu açıdan bakılacak olursa Rusya'nın önceden gerçekleştirdiği siber saldırılar prestijini ve güvenilirliğini etkileyerek imaj kaybı yaşatmaktadır. Özellikle yapılan her siber saldırının genel anlamda Rusya'dan sorulması ise bu duruma kanıttır. Bu duruma örnek olarak Fransa Ulusal Siber Güvenlik Ajansı, siber saldırılarla ilgili olan raporunda Rusya'yı hedef göstererek açıklama yapmıştır (Sputnik, 2021). Rusya'nın iddia edilen siber saldırılarından dolayı imaj, prestij ve güven kaybı yaşaması Batı tarafından "tehdit söylemleriyle" şeytanlaştırıldığı analizi yapılabilir. Fakat Rusya her ne kadar dış politikada imaj kaybı yaşasa da bir devlete, kuruma ya da kişiye siber uzayda saldırarak ve belli doktrinlerle Rusya'nın kendi siber güvenliğini yani özellikle "bilgi güvenliğini" sağlayarak Rusya'nın dış politikada manevra alanını arttırabildiği söylenebilir. Rusya'nın bilgi güvenliği çerçevesinde siber güvenlik enstrümanlarını merkezileştirme ve millileştirme amacının Batılı devletlerin elinde olan internet ve teknoloji hakimiyetine güvenmediği olarak açıklanabilir. Bu gelişme bakımından Rusya'nın kendisi gibi düşündüğü Çin ile Çin-Rusya Siber Gelişim ve Güvenlik Forumu beraberinde siber alanda iş birliği yapmıştır (China.com, 2016). Bu gelişmenin analizi ise; Çin gibi otoriterleşme eğilimi gösteren Rusya'nın hem Batı devletlerine olan bağımlılıktan rahatsız olması hem de uluslararası iş birliği sayesinde dış politikasında manevra alanını genişleterek kapasitesini arttırdığı görülmektedir.

ing of "Euroasianism". Russia's previous cyber attacks affect its prestige and credibility, causing on image loss. In particular the question of every cyber attacks from Russia in general is evidence of this situation. For example, France's National Cyber Security Agency made a statement in its report on cyber security attacks, targeting Russia ("Sputnik", 2021). Russia's loss of image, prestige, and trust due to its alleged cyber attacks could be seen as being demonized by the West with "discourse of threat". However, although Russia has lost its image in foreign policy, it can be said that by attacking a state, institution or person in cyber space and by providing certain doctrines Russia's cyber security, that is, especially "information security", Russia can increase its room for maneuver in foreign policy. Russia's goal of centralizing and nationalizing cyber security instruments within the framework of information security can be explained as distrustful of the dominance of the internet and technology in the hands of Western states. In terms of development, China-Russia cyber development is that Russia, which tends to become authoritarian like China, is disturbed by its dependence on the Western state and has increased its capacity by its maneuvering area thanks to international cooperation.

Briefly, although Russia physically makes strategic moves especially in the Black Sea, the Eastern Mediterranean, and the Arctic Region, Putin's Russia has no boundaries, so it finds a place in cyberspace and maneuvering its foreign policy as an "invisible hand" with cyber developments. Especially the nationalization moves, cooperation with China, and even the discourse of threat statements made against the image, prestige, and credibility of the West as a result of cyber moves as a means of sanctions to solve Russia's foreign policy problems, Russia finds a place in the cyber field and it can be analyzed that it expands the room for maneuver.

Sonuç olarak Rusya, fiziksel olarak özellikle Karadeniz’de, Doğu Akdeniz’de, Arktik Bölgesi’nde çıkar amaçlı stratejik hamleler yapsa da Putin Rusya’sının bir sınırı olmadığı için siber uzayda da kendine yer bulup siber gelişmelerle dış politikasında manevra alanını “görünmez bir el” olarak arttırdığını görmekteyiz. Özellikle millileşme hamleleri, Çin ile iş birliği hatta Rusya’nın dış politikada sorunlarının çözümü adına siber alandaki hamlelerinin birer yaptırım aracı olarak kullanması sonucu Batı’nın imajı, prestiji ve güvenilirliğine karşı yaptığı tehdit söylemleri bile Rusya’nın aslında siber alanda kendine yer bularak dış politikada manevra alanını genişlettiği analizi yapılabilir.

References:

- Acar, H. (2020). Rusya’nın Siber Güvenlik Politikası. F. Köksoy (Ed.). Yeni Küresel Tehdit Siber Saldırıları Siber Güvenlik ve Politika Uygulamaları içinde. Ankara. Nobel Akademik Yayıncılık. (s. 87-107).
- Darıcı, A. B. & Özdal, B. (2017). Rusya Federasyonu’nun Siber Güvenlik Kapasitesini Oluşturan Enstrümanların Analizi. Bilig. Sayı 83. No. 121-146. <https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/636610>
- Ersoy, E. (2019). Realizm. R. Gözen (Derleyen), Uluslararası İlişkiler Teorileri (s. 165-196). İstanbul: İletişim Yayınları.
- Federal Service for Supervision of Communications, Information Technology and Mass Media. <http://government.ru/en/department/58/> adresinden edinilmiştir.
- Kremlin’den Fransız istihbaratının siber saldırılarla ilgili raporuna yorum. (2021, Şubat 16). Sputnik Türkiye. <https://tr.sputniknews.com/rusya/202102161043824511-kremlinden-fransizistihbaratinin-siber-saldirilarla-ilgili-raporuna-yorum/> adresinden edinilmiştir.
- Lindenau, J. (2019, Kasım 1). Russia’s Sovereign Internet Law Comes Into Force. The Moscow Times <https://www.themoscowtimes.com/2019/11/01/russias-sovereign-internet-law-comesinto-force-a68002> adresinden edinilmiştir.
- References of Pictures
- TechCrunch. (2019). Cyber threats from the US and Russia are now focusing on civilian infrastructure. (Fotoğraf). <https://techcrunch.com/2019/07/22/cyber-threatsfrom-the-u-s-and-russia-are-now-focusing-on-civilianinfrastructure/>
- The Cyber Research Databank. Does Russia Want a Cyber Agreement? Who’s Listening? (Fotoğraf). <https://www.cyberdb.co/russia-want-cyber-agreement/>

Dağlık Karabağ Çatışmasında Rusya'nın Rolü

Russia's Role in the Nagorno Karabakh Conflict

Mustafa Doğukan ÇETİN
Ege Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü

1991 yılında Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin dağılması uluslararası ilişkilerde önemli bir dönüm noktası olarak bilinmektedir. Özellikle de sistemin “bipolar” özelliğinin getirdiği stabilitten uzaklaşması bakımından (Waltz, 1964). Küresel anlamda istikrarın bozulması mevzusu, Rusya çevresindeki ülkelerde yaşanan krizler söz konusu olduğu zaman önem atfetmektedir. Devasa bir “sosyalist imparatorluk” un küllerinden doğan bir Rusya Federasyonu mevcuttur. Stratejik bakımdan halen pro-aktif politika izleyen bu ülkenin dış politikası incelendiğinde “yakın çevre” kavramı göze çarpmaktadır (Abushov, 2009). Güney Kafkasya bu kavramın karşıladığı coğrafyalardan biridir. Dağlık Karabağ bölgesi de Güney Kafkasya'da yer almaktadır. Azerbaycan toprakları içinde yer almasına karşın, Ermeni nüfusun çoğunlukta olduğu bir bölgedir. İlk değinilmesi gereken nokta şudur: Rusya'nın “arka bahçesi” diye adlandırılacak bir alanda çatışmaların patlak vermesi, süper-güç ülkeler tarafından göz yumulacak bir durum değildir (Sonnleitner, 2016). Spesifik anlamda da Rusya açısından. Dağlık Karabağ çatışmasının kökenleri Bolşevik Devrimi'nden kısa bir süre sonra Kemalistlere de “şirin gözükme” bağlamında o toprakların Azerbaycan denetimine bırakılmasına dayanmaktadır (Sudagezer, 2020).

O dönemlerde de söz konusu karardan memnun olmayan Ermeniler yıllar sonra, Sovyetlerin

The collapse of the USSR in 1991 is known as an important turning point in international relations. Especially in terms of getting away from the stability of the “bipolar” feature of the system (Waltz, 1964). The issue of global destabilization is important when there are crises in countries around Russia. There is a Russian Federation born from the ashes of a gigantic “socialist empire”. When the foreign policy of this country, which still pursues a pro-active policy strategically, is examined, the concept of “near abroad” stands out (Abushov, 2009). The South Caucasus is one of the geographies related to this concept. The Nagorno-Karabakh region is also located in the Southern Caucasus. Although it is within the territory of Azerbaijan, it is a region where the Armenian population is the majority. The first point that needs to be mentioned is the outbreak of conflicts in an area that can be called Russia's “backyard” is not a situation to be tolerated by superpower countries (Sonnleitner, 2016) especially for Russia.

The roots of the Nagorno-Karabakh conflict are based on the fact that shortly after the Bolshevik Revolution, those lands were left under the control of Azerbaijan in the context of “getting in good with” the Kemalists (Sudagezer, 2020). Armenians, who were not satisfied with the decision at that time, fell into the nationalism wave that came

“çatırdaması” ile gelen milliyetçilik dalgasına kapılmışlardır. Çatışma 1980’li yıllarda tekrar alevlenmiştir. Özerk bölge sovyetin Ermenistan’a bağlanmak istemesi ve Azerbaycan’ın bunu reddetmesi üzerine ülkede şiddet olayları baş göstermiştir. 1990’lı yıllarda artan bu huzursuzluğu SSCB Yüksek Sovyeti’nin Bakü’ye birlikleri göndermesi takip etmiştir (Rasizade, 2011). Hemen bir yıl sonra, referandumla Dağlık Karabağ Cumhuriyeti’nin bağımsızlığı ilan edilmiştir. Olaylar silsilesinin sonucunda, 1992’de tam anlamıyla bir savaş çıkmış ve 1994’te Moskova’da ateşkes imzalanmıştır (Caferov, 2016). Burada Rusya’nın, “arabulucu” rolünü üstlendiği görülmektedir. Ancak ateşkesin ardından gelen pek çok diplomatik görüşmeye rağmen, Dağlık Karabağ; “donmuş çatışma bölgesi” olarak Güney Kafkasya’da hayati bir yer teşkil etmeye devam etmiştir (Broers, 2015).

Rusya’nın çeşitli rolleri üstlenirken dikkat ettiği hususlardan bir tanesi de lider faktörüdür. Transkafkasya’da yaşanan lider değişikliklerine, Rusya’nın refleksi o yüzden farklı olmuştur. Örneğin Ebulfez Elçibey’in Türkiye yanlısı, İran ve Rusya karşıtı tutumu, “Avrasyacı” jeopolitik stratejiyi uygulamaya çalışan Rusya’nın politikalarını yönlendirmesinde etkili olmuştur. (Laruelle, 2008). O dönemler daha çok Ermeni tarafıyla ilişkileri sıkı tutmaya çalışan Rusya’nın, Haydar Aliyev döneminde de direksiyonu Azerbaycan’a kırdığı görülmektedir. Rusya’nın bölgede hakimiyet kurmak bakımından “ittifakların esnekliği” ilkesinden kaçınmadığı analizi yapılabilir. (Duncan, Siverson, 1982). Ancak “yapısal” faktörlerin de gözden kaçırılmaması gerekir. Determinist bir perspektiften; Rusya’nın tarihsel sürecinin de böyle bir rol izlemesinde lüzumlu olduğu söylenirse yanlış olmayacaktır. Çünkü halen günümüzde Azerbaycan ve Ermenistan arasında böyle bir denge gütmez ise diğer uluslararası aktörlerin bölgeye dahil olması söz konusu olabilir.

Günümüzdeki gelişmeleri kavramak için Dağlık Karabağ çevresinde, Ermenistan tarafından işgal

with the “dissolution process of the Soviets”. The conflict flared up again in the 1980s. When the soviet of the autonomous region wanted to join Armenia and Azerbaijan refused it, violence broke out in the country. This unrest, which increased in the 1990s, was followed by the USSR Supreme Soviet’s sending troops to Baku (Rasizade, 2011). Just one year later, the independence of the Nagorno-Karabakh Republic was declared with a referendum. As a result of the series of events, a war broke out in 1992 and a ceasefire was signed in Moscow in 1994 (Caferov, 2016). It is seen here that Russia poses as a “mediator”. However, despite many diplomatic negotiations that followed the ceasefire; Nagorno-Karabakh continued to be a vital place in the South Caucasus as a “frozen conflict zone” (Broers, 2015). One of the points that Russia pays attention to is the “leader factor”. That is why Russia’s reflex to the leader changes in Transcaucasia has been different. For example, Abulfaz Elchibey, pursued a policy of good relations with Turkey, but it was anti-Russian and anti-Iranian. That situation determined the policies of Russia trying to implement the “Eurasianist” geopolitical strategy (Laruelle, 2008). It can be analyzed that Russia, which tried to keep its relations tight with the Armenian side at that time, and with Azerbaijan at Haydar Aliyev era, did not avoid the principle of “flexibility of alliances” in terms of establishing dominance in the region (Duncan, Siverson, 1982). However, “structural” factors should not be overlooked. From a deterministic perspective, it will not be wrong if it is said that the historical process of Russia is also determinative to follow such a role. Because, if Russia did not implement policies with a balance of power between Azerbaijan and Armenia today, other international actors could have a say in the region.

In order to understand the current developments, it would be correct to talk about Azerbaijani lands around Nagorno-Karabakh, occupied by Armenia. This region was under occupation by the mil-

edilmiş Azerbaycan topraklarından bahsetmek doğru olacaktır. Bu topraklar Ermenilerle beraber “tanınmayan” “Dağlık Karabağ Cumhuriyeti” askeri kuvvetleri tarafından işgal altında idi. Donmuş çatışma bölgelerinin doğası gereği savaşın eşiğine gelinmiş ve 27 Eylül 2020 sabahı, kanlı bir geleceğin habercisi olmuştur. Çatışmalar yeniden başlamış fakat 10 Ekim’de ateşkes imzalanmıştır. Ateşkeste, Uluslararası Kızılhaç Örgütü gibi sivil toplum örgütlerinin desteğini de göz ardı etmemekte fayda var. Yine de başat güç Rusya’nın en aktif rolü üstlendiği de bir gerçek. Hem Ermenilerin hem de Azerilerin ateşkes kurallarına uymayıp yaralıların ve esirlerin takasını durdurması, savaşın devamını beraberinde getirmiştir. Neticesinde ise Rusya’nın “ulusal çıkarlarını” gözeterek hegemonyasını dayattığı görülecektir (Pashayeva, 2009).

Şiddetli çatışmalar yaşandıktan sonra Azerbaycan, stratejik konuma sahip olan Şuşa’yı ele geçirmiş, tepelik mevzilerden Ermeni güçleri hedef almayı kolaylaştırmıştı. Bu da Azerbaycan’ın zafere gidişinin bir göstergesiydi (İsmailov, 2020). Tür-

itary forces of the “Nagorno-Karabakh Republic”, which were not “recognized” also by Armenia. On September 27, 2020 conflicts began, but a ceasefire was signed on October 10. In the ceasefire, it is useful not to ignore the support of non-governmental organizations such as the International Red Cross Organization. Nevertheless, it is a fact that Russia plays the most active role. Both sides did not abide by the ceasefire rules and stopped the exchange of the wounded and prisoners then it brought the continuation of the war. As a result, it will be seen that Russia imposes its hegemony by considering “national interests” (Pashayeva, 2009).

After violent clashes, Azerbaijan captured Shusha, which had a strategic location, and made it easier to target Armenian forces from the hilly positions. This was a sign of Azerbaijan’s victory (İsmailov, 2020). Turkey had initially assumed the role of “playmaker” in the region with a variety of logistics support to Azerbaijan, but Russia did not intend to lose its ability to dominate the Caucasus like in the history. It stepped in and

kiye ise ilk başta çeşitli lojistik desteklerle bölgede oyun kurucu rolünü üstlenmişti fakat Rusya hiç de; tarihten gelen Kafkasları domine etme özelliğini kaybetmeye niyetli değildi, devreye girdi ve video konferans aracılığıyla barış anlaşmasına aracılık etti. Anlaşmaya göre taraflarca tekrar bir çatışma çıkma ihtimaline karşılık “Rusya Barış Güçleri” bölgeye ayak basacaktı. Yine anlaşmaya göre; “Türk-Rus ortak gözlem merkezi” kurulacaktı. Böylelikle yalnız Azerbaycan zafer kazanmış olmuyor; Rusya da nüfuz alanını genişletmiş oluyordu. Hem Türkiye ile taktiksel ortaklığı sürdürmesi açısından hem de” arka bahçe”ye Batı tarafından dayatılan “çevreleme politikasını” önleme bağlamında (Rad, Baei, Samira, 2014). Bölgedeki gerginlikleri azaltmak ve statükoyu sağlamak Rusya’nın çıkarına idi. Büyük güçler bazen manevra alanını genişletmek adına sistematığın değişmesi taraftarı da olsa çoğunlukla var olan statüko, onların böyle politik kararlar almasında etkilidir. Örneğin Paşinyan’ın iktidara gelişinde; Rusya’nın bu durumu, Batı-yanlısı darbe olarak nitelendirmesi, değişimden hoşlanmadığının bir göstergesidir (Yılmaz, 2020). Rusya, arabulucu rolünü üstlenmesine rağmen Paşinyan Ermenistanı, olaya geç müdahale edildiğini vurgulamaktan kaçınmamıştır. Güney Kafkasya ülkeleri özellikle Ermenistan, hiçbir zaman tam anlamıyla Batı’ya “bandwagoning” yapabilme cesareti gösteremese de Ermenistan; Putin Rusyası ile olan kötü ilişkisinin de getirdiği bir refleksle böyle bir açıklamada bulunmuş olabilir. Günün sonunda Bakü’de zafer kutlamaları yapılırken, Paşinyan’ın istifası için Erivanda çok şiddetli protestolar düzenlenmiştir.

Mülteci sorunundan bahsedilecek olursa; Dağlık-Karabağ çatışmasında binlerce insan yurdundan edilmiş iki taraf da katliamlar gerçekleştirmiştir. Katliamlarda insan canına kast edildiği için daha güvenlik odaklı bakılırken, göç etmeye zorlanan insanların acısı diğeri kadar sık paylaşılmaz. Ancak dünyanın pek çok yerinde olduğu gibi; mülteci sorunu, Transkafkasya’da da ihmal edilmeye-

mediated the peace agreement via videoconference. According to the agreement, the “Russian Peace Forces” would set foot in the region in case a conflict would break out again. According to the agreement, “Turkish-Russian Joint Observation Center” would be established. At the press conference held in November 2020; Russian Foreign Minister Sergei Lavrov confirmed this but stated that Turkish soldiers cannot enter the region and that control will be provided only by drones. Thus, Azerbaijan is not only victorious; Russia was also expanding its sphere of influence. In terms of maintaining tactical partnerships with Turkey and in the context of prevention of “containment policy” imposed by the West (Rad, Baei, Samira, 2014). Sometimes the great powers favor a systematic change in order to expand their “room for maneuver”, but generally to reduce tensions in the region and maintain the status quo is in their interest. Russia is such an example. For example, in Pashinyan coming to power; Russia’s characterization of this situation as a pro-Western coup is an indication that he does not like change (Yılmaz, 2020). Although Russia assumed the role of mediator, Pashinyan Armenia did not hesitate to emphasize the late intervention in the incident. Southern Caucasus countries, especially Armenia, never had the courage to perform completely “bandwagoning” to the West. Nevertheless, Armenia may have provided such an explanation with a reflex brought about by its bad relationship with Putin’s Russia. At the end of the day, while the victory celebrations were held in Baku, very violent protests were held in Yerevan for Pashinyan’s resignation.

If it is to be talked about the refugee problem; in the Nagorno-Karabakh conflict, thousands of people were displaced from their homes and both sides committed massacres. While human life is meant in massacres, it can be regarded as a more security-oriented issue but the “pain of people forced to migrate” is not shared as often as the

cek kadar önemlidir. Anlaşma çerçevesinde, ülke içinde yerinden edilmiş kişiler için Dağlık Karabağ topraklarına ve BM Mülteciler Yüksek Komiserliği'nin kontrolü altındaki komşu bölgelere geri döneceği kararı alındığını da eklemek gerekir.

Özetlemek gerekirse; SSCB'nin de dağılmasıyla çatışmalara sahne olan bir Güney Kafkasya bölgesi mevcut. Büyük güçlerin de çatışma çözümüne dahil olması incelenirse, bu konuda ortaya şöyle bir tablo çıkıyor: Dağlık Karabağ sorunu çözülmeye çalışılırken uluslararası örgütlerin insani konularda daha fazla inisiyatif aldığı görülüyor ancak Rusya gibi otokratik yönetimler, "arabulucu rolünü" üstlenirken bile kendi ulusal çıkarlarını ön planda tutuyor.

other. However, as in many parts of the world; the refugee problem is too important to be neglected also in Transcaucasia. It should be added that within the framework of the agreement, it was decided that internally displaced persons would return to the territory of Nagorno-Karabakh and neighboring regions under the control of the UN High Commissioner for Refugees.

To sum up; there is a South Caucasus region that has witnessed conflicts with the dissolution of the USSR. If the involvement of great powers in conflict resolution is examined, the following picture emerges on this issue: While trying to solve the Nagorno-Karabakh problem, it is seen that international organizations take more initiative in humanitarian matters, but autocratic governments such as Russia prioritize their national interests even while assuming the "mediator role".

References:

- Abushov, K. (2009). Policing the near abroad: Russian foreign policy in the South Caucasus. *Australian Journal of International Affairs*, 63(2), 187-212.
- Broers, L. (2015). From "frozen conflict" to enduring rivalry: reassessing the Nagorny Karabakh conflict. *Nationalities Papers*, 43(4), 556-576.
- Caferov, N., & ASLANLI, A. (2016). Karabağ Sorununda Ateşkes ve Rusya. *Ermeni Araştırmaları*, (53), 239-260.
- Duncan, G. T., & Siverson, R. M. (1982). Flexibility of alliance partner choice in a multipolar system: Models and tests. *International Studies Quarterly*, 26(4), 511-538.
- Ismailov, F., (2020, 11 Kasım) Dağlık Karabağ: Rusya'nın bölgeye barış gücü göndermesi ne anlama geliyor? BBC News. <https://www.bbc.com/turkce/haberler-dunya-54903568> adresinden edinilmiştir.
- Laruelle, M. (2008). Russian Eurasianism. Vügar Imanov, "Klasik Avrasyacılık: Rus Medeniyet Kimliği İnşası", *Akademik Araştırmalar Dergisi*, (35), 2007-2008.
- Pashayeva, G. (2009). The Nagorno Karabakh conflict in the aftermath of the Russia-Georgia war. *Turkish policy quarterly*, 8(4), 55-69.
- Rad, G. M., Baei, L. A., & Samira, T. (2014). The mutual containment policy of Russia and the United States in the Southern Caucasus: achievements and obstacles. *The Caucasus & Globalization*, 8(3-4).
- Rasizade, A. (2011). Azerbaijan's prospects in NagornoKarabakh. *Mediterranean Quarterly*, 22(3), 72-94.
- Sonnleitner, D. (2016). Russia's backyard-unresolved conflicts in the Caucasus. *Politics in Central Europe*, 12(1), 83-94.
- Sudagezer, E., (2020, 5 Ekim) Dağlık Karabağ sorunu gerçekten Stalin'in mirası mı? Sputnik. <https://tr.sputniknews.com/columnists/202010051042972222-daglik-karabagsorunu-gerçekten-stalinin-mirasi-mi/> adresinden edinilmiştir. Waltz, K. N. (1964). The stability of a bipolar world. *Daedalus*, 881-909.
- Yılmaz, S., (2020, 19 Ekim) Rusya'nın Dağlık Karabağ için çözüm planı ne? Fikir Turu. <https://fikirturu.com/jeo-strateji/rusyanin-daglik-karabag-icin-cozum-planı-ne/> adresinden edinilmiştir.

Siyasi Kültür Koronavirüs Pandemisini Nasıl Etkiler?

How Does Political Culture Affect Coronavirus Pandemic?

Nur Hilal ŞAHBAZ

İstanbul Bilgi Üniversitesi Uluslararası İlişkiler

Makale, yeni korona pandemisi ile farklı kültürlerde pandemiye karşı savaşmak için farklı önlemlerin önemi arasındaki ilişkiyi anlamayı amaçlamaktadır. Hükümetin pandemiyle mücadele politikaları açısından siyasi kültürün korona pandemisini nasıl etkilediğini araştırır.

Öncelikle siyasi kültür ile bu salgın arasındaki ilişkiyi bilmeliyiz. Dünyanın dört bir yanına ve krizin uzun vadeli sonuçlarına bakan herkes, koronavirüsün siyasi alanda kültürel olarak belirlendiğini, önemli siyasi seçimleri içerdiğini ve krizin her ülkenin siyaseti için belirleyici bir anı temsil ettiğini bilecektir.

2019 yılının aralık ayında Çin'in Wuhan kentinde yükselen korona salgını, insan vücudu için yeni bir virüstür. Bu virüsle ilgili sorun, yayılma oranının seviyesidir. Kısa vadede COVID-19 tüm dünyaya yayıldı. Tüm dünya için tahmin edilemez bir durumdu. Devletler bu salgınla hayatta kalmaya çalışıyor ve kendi ülkelerinde pandemi etkilerini en aza indirmek için farklı yollar deniyor. Bu yollar, devletin sağlık sistemi ve farklı siyasi kültür türleri ile ilgilidir. BBC'ye göre, çoğu ülkenin yeni tip koronavirüsün neden olduğu Covid-19 hastalığıyla mücadele yöntemi, sağlık sisteminin kapasitelerini aşmaması için vakaları kontrol altına almaktı.

The article aims to understand the relation between the new pandemic corona and the importance of different measures to fight against pandemic in different cultures. I want to research on how political culture affects corona pandemic in terms of the governmental policies to fight against pandemic.

Firstly, we should know the relationship between political culture and this pandemic. Anyone who looks around the world and things through the long-term consequences of the crisis will be aware that policy work is culturally determined coronavirus involves key political choices, and that the crisis represents a defining moment for every countries' politics.

The corona pandemic rises in Wuhan city of China in the December of 2019 and it is a new virus for the human bodies. The problem with this virus is the level of spread rate. In the short term, COVID-19 spread to whole the world. It was unpredictable for the whole world. The states have been trying to survive with this pandemic and they try different ways to minimize the effects of pandemic in their countries. These ways are relevant with state's health system and different type of political cultures. According to BBC, most countries' method of combating Covid-19

Politik kültür, politik bir sürece düzen ve anlam veren ve politik sistemdeki davranışı yöneten temel varsayımları ve kuralları sağlayan bir dizi tutum, inanç ve duygu anlamına gelir. Politik kültür, bir ulusun politik kişiliği olarak düşünülebilir. Bir toplumun karakteristiği olan köklü siyasi özellikleri kapsar. Siyasi kültür, bir toplumdaki insanların siyasi sistem hakkında sahip olduğu tutumları, değerleri ve inançları, hükümetin çalışma şekline ilişkin standart varsayımlar da dâhil olmak üzere hesaba katar. Korona salgını durumunda, siyasi kültür önlemlerin unsurlarından biridir. Farklı ülkelerdeki farklı siyasi kültürler, pandemiyle farklı önlemlere ve farklı mücadele yollarına götürür ve bu pandemide ülkelerin başarısını etkiler.

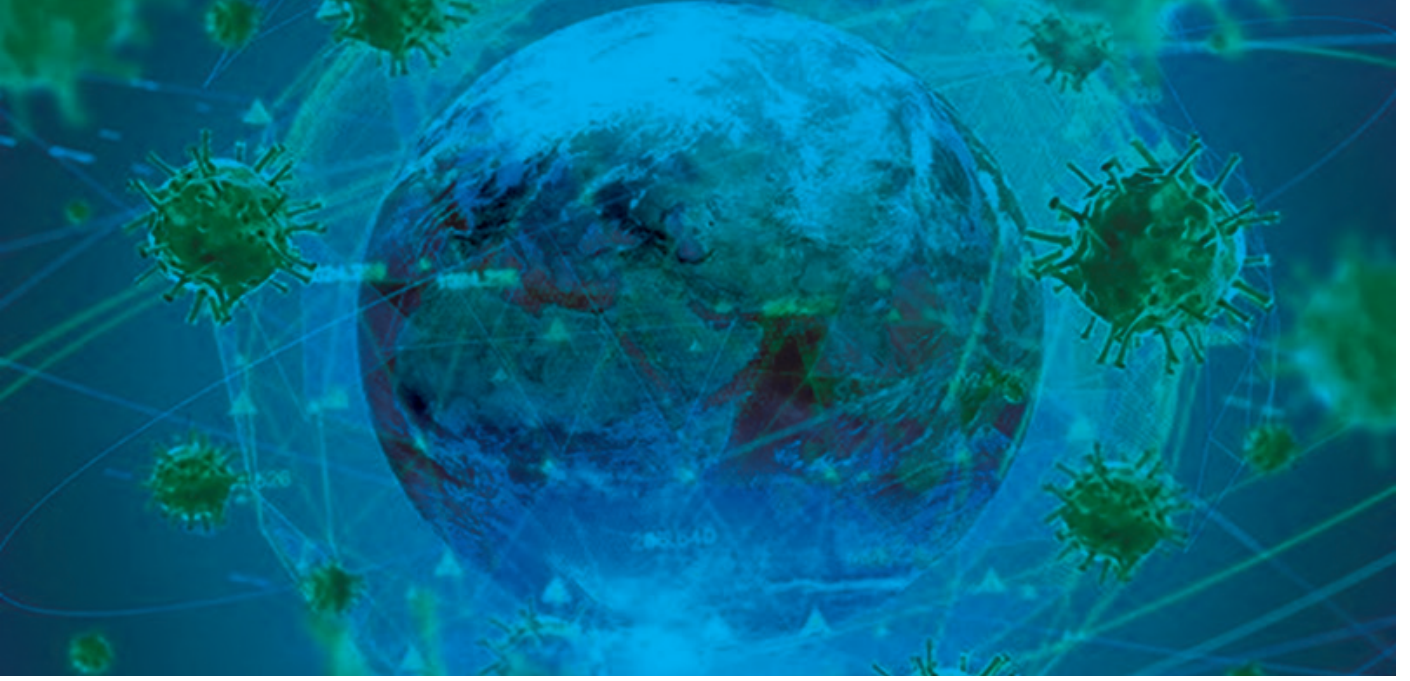
Siyasi güven, bu siyasi kültürün bir parçası olarak önemli bir yer tutmaktadır. Tianjian Shi, "Cultural Values and Political Trust" adlı yazısında, siyasi kültüre ana nokta olarak önem verildiği ve daha önemli siyasi görevleri yerine getirirken siyasi bir rejime manevra alanı sağlayan siyasi destek ve stratejilerin bir bileşeni olduğu için siyasi güvenin önemli olduğunu savunuyor. Politik güven, pandemi olarak öngörülemez durumlar için yararlıdır. Siyasi güven genellikle vatandaşların siyasi kurumlara güveni olarak tanımlanan, önemli bir göstergedir. Siyasi meşruiyet, bunların doğruluk inancı, siyasi kurumlar ve bu güvenin bir parçasıdır. Ülkeler COVID-19 ile mücadele edecek güçlü bir sağlık sistemine sahip olsalar bile, devletlere olan siyasi güven de COVID-19'un devletler üzerindeki etkilerini anlamak için önemli bir parçadır.

Bu salgına karşı devletlerin farklı yaklaşımları, böylesine büyük bir kaosla başa çıkmada ne kadar başarılı olduklarını anlamanın iyi bir yoludur. Ayrıca bazı ülkelerin bu salgına karşı neden ve nasıl farklı önlemler aldıklarını ve farklı politikalara sahip olduklarını anlamak önemlidir. Bir toplumun siyasi kültürü, kamuoyunun formülasyonu-

disease, caused by the new type of coronavirus, is to control cases so that the health system does not exceed their capacity.

Political culture means the set of attitudes, beliefs, and sentiments, which give order and meaning to a political process and which provide the underlying assumptions and rules that govern behavior in the political system. Political culture can be thought of as a nation's political personality. It encompasses the deep-rooted, well-established political traits that are characteristics of a society. Political culture takes into account the attitudes, values, and beliefs that people in a society have about the political system, including standard assumptions about the way that government works. In the situation of corona pandemic, political culture is one of the elements for measures. Different political cultures in different countries lead to different measures and different ways to struggle with pandemic and it affects countries' success with this pandemic.

The political trust takes important place as a part of this political culture. As I put importance to political culture as a main point, Tianjian Shi in "Cultural Values and Political Trust", argues that political trust is important because it is a component of political support and strategies that give a political regime room to maneuver when it encounters difficulties in performing its more immediate political tasks. Since political trust is helpful for unpredictable situations as pandemic. Political trust, generally defined as citizens' confidence in political institutions, is an important indicator of political legitimacy, the belief in the righteousness of these political institutions and the regime of which they are part. Even if the countries have strong health system to struggle with COVID-19, the political trust to states is also important part for understanding the impacts of COVID-19 on states.

nu etkileyebilecek önemli bir bileşendir. Bu nedenle tedbirler, toplum üzerindeki etkileri dikkate alınarak farklı siyasi kültürlerle şekillendirilebilir.

Dünya Sağlık Örgütü ve CDC'ye göre, sosyal mesafe şu anda COVID-19'un yayılmasını yavaşlatmanın en etkili yoludur. "Health System in Sweden" yazısında Anders Tegnel, İsveç'te insanların tavsiyelere uyduğunu ve İsveç'te yasaklar olmadan virüsle mücadele edildiğini iddia eder. Ayrıca Anders Tegnel, İsveç'te herhangi bir katı önlem veya kurula ihtiyaç duymadıklarını, çünkü vatandaşlarının zaten sosyal mesafe kültürüne sahip olduklarını vurgulamıştır. İsveç'ten farklı bir örnek olarak, Globe Smart'a göre, topluluğun çok önemli olduğu Hindistan gibi bir ülkede sosyal mesafeyi sağlamak biraz zordur. Bir tapınakta, camide veya kilisede ibadete gitmek, birçok Hintli için günlük yaşamın önemli bir parçasıdır. İbadet yerlerinin sosyal mesafe için kapatılması gerekirdi. Tam tersine, mevcut duruma tepki olarak insanlar onları daha da fazla doldurmaya başladılar. Bunun dışında, İsveç hükümetine güvenin en yüksek olduğu yerlerden (Mean trust in public institutions, European countries, 2013). Bu, siyasi kültürün bir parçası olarak güven seviyesinin, aşağıdaki kuralların

The different approaches to this pandemic by the states are a good way to understand how they are successful with coping with such a big chaos. Also, it is important for understanding why and how some countries took different measures and have different politics against this pandemic. A society's political culture is an important component that can affect the formulation of public opinion. Therefore, measures can be shaped with different political culture by considering their impact on society.

According to the World Health Organization and the CDC, social distancing is currently the most effective way to slow the spread of COVID-19. In the article of health system in Sweden, Anders Tegnel, claims that people are following the advices in Sweden and Sweden is fighting against virus without a ban. Also, Anders Tegnel emphasized that in Sweden they do not need any strict measures or rules because their citizens have already culture for social distance. As a different example from Sweden, according to Globe Smart, social distancing is somewhat difficult in a country like India, where the community is everything. Going to worship at a temple, mosque, or church is an

düzenli olarak büyük bir etkisi olduğu anlamına gelir. İsveç, korona konusunda farklı stratejileri nedeniyle AB'den çok eleştiri olsa da vatandaşlar hükümetlerinin verdiği tavsiyeleri takip ediyor. Bu argüman, siyasi kültürün farklı ülkelerdeki siyasi stratejileri nasıl şekillendirdiği konusundaki fikri destekliyor. Böylece siyasi kültürleri çerçevesinde önlem alma koşulları arasındaki farkı görebiliriz. Sonuç olarak, bu koşullar ve farklılıklar, siyasi kültürlerin pandemiye karşı etkilerini anlamamıza yardımcı olabilir.

Farklı siyasi kültürlerle ilgili diğer makalelerde (Monika Sie Dhian Ho, NRC Handelsblad, 20 Mart 2020), nüfusun çoğunluğunun hastalıktan bağışıklık kazanmış bir şekilde geçmesine izin vererek sürü bağışıklığı oluşturma anlatısının, İtalya gibi belirsizlikten kaçınan bir kültür için düşünülmez bir anlatı olacağı iddia edilmektedir. Ayrıca (BBC Travel ,28 Mart 2020), korona ve siyasi kültürle ilgili önceki makaleler, birçok yönden, bu küresel pandeminin farklı ülkeler ve bu ülkelerin karakterleri hakkında çok şey ortaya çıkardığını iddia ediyor. Farklı makalelerde de gördüğümüz gibi siyasal kültür, devletlerin aldığı önlemlerin bir parçası olarak tartışılıyor.

Kanımcıca, sadece bu pandemi için değil, siyasi kültür günlük stratejiler ve siyasi kararlar için önemlidir. COVID-19 aracılığıyla yeni türden önlemler ve yaklaşımlar göz önüne alındığında, politikacıların stratejilerinin nedenlerini ve motivasyonlarını anlayabiliriz. Bu makalenin sorusu olan "Siyasi kültür koronavirüs salgınını nasıl etkiler?" sorusu, kaotik bir durumda siyasal kültür çerçevesinde devletlerin ve siyasetin davranışını sosyal bilimlerle anlamak açısından önemlidir. Bu araştırmanın diğer amacı, COVID-19 ölçümlerinin siyasi kültür tarafından nasıl şekillendirildiğidir. Son aylarda, tüm dünya COVID-19'a karşı önlemleri ve stratejileri tartışıyor. Ayrıca insanlar salgın sonrasında farklı siyaset stratejilerinin önemli olacağına ve siyasi kültürün etkili olacağına

essential part of daily life for many Indians. All these places have had to be shut down. If not, people would have started crowding them even more in response to the current situation. Apart from that , Sweden has the highest confidence level for Swedish government (Mean trust in public institutions, European countries, 2013). It means that the confidence level as a part of political culture has a huge impact of the following rules regularly. Even if Sweden has a lot of criticism from EU for their different strategy in the case of corona, the citizens follow the advices given by their government. This argument supports my article in terms of how political culture shaped political strategies in different countries. Thus, we can see the difference between conditions to take measures with the framework of their political culture. As a result, these conditions and differences can help us to understand political cultures' impacts on pandemic

In other articles about different political cultures (Monika Sie Dhian Ho, NRC Handelsblad, 20 March 2020) , it is claimed that, a narrative of building up herd immunity, by allowing a majority of the population to go through the disease in a dosed manner, would be an unthinkable narrative for an uncertainty-averse culture such as Italy. Also (By BBC Travel, 28 March 2020) , the previous articles about corona and political culture claim that, in many ways, this global pandemic is laying bare what really matters to different nations, and in the process, revealing a lot about a country's character. As we have seen in the different articles, political culture is discussed as the part of the measures taken by the states.

In my opinion, political culture is important, not only for this pandemic, but also for the daily strategies and political decision-making. With new kinds of measures and approaches through COVID-19, we can understand the reasons and motivations for politician's strategies. The ques-

na inanıyorlar. Bu kaotik durum, kültür ve stratejiler arasındaki ilişki için yardımcı olabilir.

Bu sorunun benim için önemli olmasının nedeni, bu öngörülemez salgının tüm dünyayı etkilemesidir. Bu durumdan sadece sağlık sistemi değil eğitim sistemi ve siyasi sistem de etkilenmiştir. Demek ki tüm bu sistemlerin düzenlenmesi gerekiyor. Bu düzenlemelerden sonra hayatımız eskisi gibi olmayacak. Bu konu pandemiye karşı davranışlarımızı veya politik kültürümüzü nasıl değiştirmemiz gerektiğini anlamak açısından önemlidir.

tion of this article is “How does political culture affect the coronavirus pandemic?”. The question is important for social sciences in terms of understanding the behavior of states and politics with the frame of political culture in a chaotic situation. The other purpose of this research is to show how COVID-19 measures are shaped by political culture. In recent months, whole world has been discussing the measures and strategies against COVID-19. Also, people believe that these different politics strategies will be important after this pandemic and political culture will be effective after this pandemic.

This chaotic situation may be helpful for relation between culture and strategies. The reason why this question is important for me, this unpredictable pandemic affect the whole world. Not only health system but also education system and political system has been affected from these viruses. It means that all these systems should be regulated and after these regulations our lives will not be the same. It is important to understand how we should change our behaviors or political culture against this pandemic.

References:

- By BBC Travel, 20 March 2020, What Coronavirus reveals about the worlds culture
Monika Sie Dhian Ho, Clingendal, 21 March 2020, Culture and Politics Coronavirus
Staffan I Lindberg, Dn Devatt, 23 March 2020, Fighting Corona Threatens to Abolish Democracy
Özge Özdemir, BBC Türkçe, 27 Mart 2020, Koronavirüs Salgının Merkezi Haline Gelen Batı Ülkelerinin Sağlık Sistemleri Bu Krize Ne Kadar Hazırlıklı?
W. Lance Bennett, Public Opinion in American Politics (New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1980), 368
Sedef Turper, Social Indicators Research, Political Trust and Sophistication, 20 Nov 2015
Tianjian Shi, Comparative Politics, Vol. 33, No. 4 (Jul. 2001), pp. 401-419
Global Smart, Cultural Etiquette, and Social Distancing Around the World
Katrin Bennhold, Ny Times, A German Exception, 6 May 2020
Lucian W. Pye, Political Culture and Political Developments, 1969

Kadınların İnsan Hakları Sorunları ve Kadın Deneyimlerinin Uluslararası Hukuk Siteminin Dışında Bırakılması

Problems of Women's Human Rights and Exclusion of Women's Experience in International Law System

Selen GÜLÜMSER

Yaşar Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü

Kadınlar gelişmiş, gelişmemiş ülke bakılmaksızın her toplumda şiddet ve ayrımcılıkla karşı karşıyadır. Eşitlik en temel insan haklarından biridir. Uluslararası insan hakları hukuku tüm insanlara cinsiyet gözetilmeksizin eşit haklar ve özgürlükler vermektedir. Bu sebeple, cinsiyete göre ayrımcılık kabul edilemezdir. Ancak, kadınların insan hakları cinsiyet temelinde sistematik olarak ihlâl edilmiştir. Kadınların yaşam ve özgürlük hakkı eşlere dayak, tecavüz, kadın sünneti, kadın cinsel köleliği yoluyla ihlâl edilmektedir. Bu tarz suistimler her ülkede gözlemlenebilir. Birçok kadın, kadın olduğu için suistimallerle karşılaşmaktadır. Kadınlar cinsiyetlerinden dolayı dezavantajlar ve adaletsizlikler yaşamışlardır ve hâlâ yaşamaktadırlar. Cinsiyete dayalı normlar kadınların insan haklarını kullanmalarını engellemektedir. Bununla birlikte, erkek egemen sosyal düzen kadınları bastırmaktadır. Kadınların arka plana atılma-

Women face violence and discrimination in every society regardless of developed or backward country. Equality is the one of the most basic human rights. Universal human rights law gives equal rights and freedoms to all people regardless of gender. Therefore, discrimination on the basis of gender is unacceptable. However, human rights of women have been systemically violated on the basis of gender. Women's right to life and liberty are being violated through wife battery, rape, genital mutilation, female sexual slavery. These kinds of abuses can be observed in every country. Many women encounter abuses because they are female. Women have been and still experience disadvantages and injustices due to their gender. Gender-based norms prevent women from exercising their human rights. Besides, male dominated social order suppresses women. Subordination of women is being regarded as natural and inevitable

sı toplumların çoğunda doğal ve kaçınılmaz bir şey olarak kabul edilmektedir. Böylece, kadınların baskılanması göz ardı edilmektedir. Ayrıca, kalıplaşmış yargılar kadınları yaşamını birçok alanda önemsizleştirmektedir. Eğitim, sağlık, ekonomide oluşan sorunlar herkesi etkilemektedir fakat kadınlar bu sorunlardan daha çok etkilenmektedir (Bunch, 1990).

Kadın ve erkek yasa önünde eşit olmasına rağmen, kadınlar pratikte cinsiyete dayalı birçok ayrımcılıkla yüz yüze gelmektedir. Kadınların rolleri, kalıplaşmış yargılar ve kültürel normlar tarafından tanımlanmaktadır. Bu geleneksel normlar altında kadınlar, aile içinde sorumluluk sahibidir. Toplumların çoğunda kadınlar ev işlerinden ve çocuklara bakmaktan sorumlu olarak düşünülmektedir. Bu sosyal baskı, kadınların aile dışında aktif olmalarını engellerken, erkeklerin istedikleri fırsatı sürdürmelerini sağlamaktadır. Dünyanın şartları değiştiğinden beri kadınların eğitime katılımı artmıştır. Ancak geleneksel cinsiyet rolleri kadınların faaliyetlerini sınırlamaya devam etmektedir. Örneğin, kadınların siyasette temsil edilmesi hâlâ bir sorundur. Dünyadaki kadınların parlamentolara katılımı düşük kalmaktadır. Çoğu kadına siyasette yer almaları için şans verilmemektedir. Çünkü siyaset, toplumların çoğunda erkeğin görevi olarak kabul edilmektedir (Şenel, 2013). Bu bağlamda, belirtmek önemlidir ki kadınlar insan haklarından yararlanamamaktadır. Toplumun geleneksel algısı kadınların rollerini oldukça etkilemektedir. Buna ek olarak, insan hakları kadınların ihtiyaçlarına duyarlı değildir. Uluslararası insan hakları kadınların deneyimlerini yansıtmamaktadır ve kadın ihlallerine karşı yetersiz kalmaktadır. Örneğin, işkence İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nde yasaklanmıştır ancak kadına yönelik şiddet hakkında "işkence" olarak değerlendirilebilecek bir açıklama yoktur. Bu nedenle, kadınlar eşleri tarafından dövüldüğünde korunma altında değildir. Hatta, kadına yönelik aile içi şiddet 1990'lara kadar insan

thing in most of the society. Thus, suppression of women is being ignored. Additionally, stereotypes marginalize women in many areas of live. Troubles that are exist in education, health, economy affect everybody however, women are more likely to be affected by those. (Bunch, 1990)

Despite women and man are equal before the law, in practice women still face many discriminations based on their gender. Roles of women are defined by stereotypes and cultural norms. Under those traditional norms, women have responsibility in the family. In most of the society, women are considered to be responsible for domestic work and taking care of the children. This society pressure prevents women from being active outside of the family while enables man to pursue whichever opportunity they desire. Since the world's condition has changed, women's participation in education increased. However, traditional gender roles continue to limit women's activities. For example, representation of women in politics is still a problem. Participation of women in the parliaments in the world remains low. Most of women are still not given chance to take place in politics, because politics is considered as man's duty in most of the society. (Şenel, 2013) In this respect, it is crucial to state that women are not enjoying their human rights. Society's traditional perception highly affects the role of women. In addition to that, human rights are not responsive to the needs of women. International human rights do not reflect women's experiences and remain inadequate to women's rights violation. For example, torture is prohibited in Universal Declaration of Human Rights however, there is no statement about violence against women which can be considered as 'torture'. Therefore, women are not protected when they are beaten by their husbands. In fact, domestic violence against women was not considered as human right violation until 1990s. Rights of women are violated and not protected compared to man. Women are exposed to violence more and

hakları ihlâli olarak görülmemiştir. Kadın hakları, erkeklere kıyasla ihlâl edilmektedir ve korunmamaktadır. Böylece, kadınlar şiddete daha çok maruz kalmaktadır ve çoğu zaman kendilerine dayatılan toplumsal normlar yüzünden sessiz kalmaktadır (Chhibber, 2018). Tarih boyunca kadın hakları ihlâl edilmiştir ve bu nedenle kadınların insan hakları bir sorun hâline gelmiştir. Kadınlar 19. yüzyılda hakları için savaşmaya başlamıştır. Kadınların hareketi ile kadınlar hak kazanıp farkındalık yaratmıştır. 1979'da artan bilinçle birlikte, Kadınlara Karşı Her Türlü Ayrımcılığın Ortadan Kaldırılmasına İlişkin Sözleşme (CEDAW) uluslararası bir anlaşma olarak kurulmuştur ve genel insan haklarının kadınların endişelerine cevap vermediği netlik kazanmıştır (Coşkun, 2013). CEDAW, kadın haklarını koruyan isteğe bağlı bir protokoldür. Kadın hakları, kadın ve erkek arasındaki eşit sosyoekonomik, siyasi, yasal hakları savunur. Bu noktada, kadın haklarının kadınlara ayrıcalık sağladığı anlaşılmamalıdır. Kadın hak-

they often are silence because of societal norms imposed upon them. (Chhibber, 2018) Throughout history, rights of women have been violated and that is the reason why women's human rights became an issue. Women started to struggle for their rights in 19th century. With women's movement, women started to gain rights and create awareness. In 1979, with the increasing consciousness, Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women (CEDAW) is formed as international treaty and it became clear that general human rights do not answer women's concern. (Coşkun, 2013) CEDAW is an optional protocol that protects women's rights. Women rights defend equal socio-economic, political, legal rights between women and man. At this point, it should not be understood that women's rights provide women a privilege. Women rights represent women's human rights. (Moroğlu, 2018) With CEDAW and İstanbul Convention, women's human rights started to be legally protected. As a

ları, kadınların insan haklarını temsil etmektedir (Moroğlu, 2018). CEDAW ve İstanbul Sözleşmesi ile kadınların insan hakları yasal olarak korunmaya başlanmıştır. Aslına bakılırsa, İstanbul Sözleşmesi kadınlara karşı ihlalleri yasaklar ve eşitliği teşvik eder fakat kadınları ve kadınların insan haklarını korumakta yeterli değildir. Başka bir şekilde ifade etmek gerekirse, kadınlar boşanma hakkına sahiptir, ancak sadece boşanmak istedikleri için öldürülen kadınlar vardır. Buna ek olarak, kadınlar ifade özgürlüğüne sahiptir, ancak hükümette erkekler kadınlar adına konuşmaktadır. Bu noktalar düşünüldüğünde, yasal belgelerin çoğu ataerkil kültüre uygun olarak oluşturulduğundan, erkeklerin ilgisi korunurken, kadınların bakış açısı reddedilmektedir (Demir, 2019). Uluslararası İnsan Hakları sisteminde güç erkeklerin elindedir denilebilir ve kadın kurumlarının oluşturulması, kadınların endişelerinin ciddiye alınmadığının göstergesidir.

Bilindiği gibi insan hakları evrensel, dinleri, ırkları, dilleri ne olursa olsun tüm insanlar için geçerlidir. Bu çerçevede Uluslararası İnsan Hakları Bildirgesi, kadınlara ve erkeklere eşit haklar vermiştir. Ancak, kadınlar erkeklere atfedilen haklardan mahrumdur ve İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi kadınlardan çok fazla bahsetmemektedir. Dahası, insan hakları erkek hakları olarak kabul edilmektedir ve erkek deneyimi insan deneyimini kararlaştırmaktadır. Başka bir deyişle, insan hakları hukuku, erkeğin deneyimleri göz önünde bulundurularak inşa edilmiştir. Bu sebeple, insan hakları hukukunun cinsiyetçi olduğu ve kadınların deneyimlerini görmezden geldiği iddia edilebilir. Bu durum, kadınların sosyal, politik, ekonomik haklarının kolayca ihlâl edilmesine neden olmaktadır. İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nde kadın hakları ve kadına yönelik şiddet açısından net bir açıklama yoktur. Kadınların üreme ile ilgili hakları dikkate alınmamıştır. Gerçek şu ki, kadınların yaşama hakkını elinden alan hamilelik ile ilgili insan hakları ihlalleri vardır. Kadınların üreme

matter of fact, İstanbul Convention bans violation against women and promote equality, however it is not adequate to protect women and women's human rights. To put it another way, women have right to divorce however there are women who are killed just because they wanted to divorce. In addition to that, women have freedom of expression while in government man talk on behalf of women. Given these points, because most of law documents were formed in line with patriarchal culture, interest of men is protected while perspective of women is denied. (Demir, 2019) It can be said that power is resting in the hands of man in international human rights system and creation of women's institutions indicates that concerns of women were not taken seriously.

As it is known human rights are universal, apply to all people regardless of their religion, race, language. International Human Rights Declaration in this framework granted equal rights to women and man. However, women are deprived of rights that are attributed to man and Universal Declaration of Human Rights does not very much refer women. Moreover, human rights are considered to be men's rights and male experience determined human experience. In other words, human rights law was built considering male's experiences. Thus, it can be argued that human rights law is gender biased and ignores experiences of women. This situation causes violation of women's social, political, economic rights easily. Universal Declaration of Human Rights does not have clear statement in terms of women's rights. There is no explicit statement regarding violence against women. Women's reproductive rights were not taken into account. As a matter of fact, there is pregnancy related human rights violations which bereave women's right to live. Women's reproductive rights are violated in many states. For instance, in Poland, abortion became illegal, and women cannot have a right on their own body. Instead of women, government has

ile ilgili hakları birçok ülkede ihlâl edilmektedir. Örneğin, Polonya'da kürtaj yasadışı hâle gelmiştir ve kadınlar kendi bedenleri üzerinde hak sahibi değildir. Kadınlar yerine, hükümet çocuk sahibi olup olunmayacağı konusunda otoriteye sahiptir (Walters, 2013). Bununla birlikte, zorla hamilelik göz ardı edilmektedir ve kadınların bedenleri üzerinde karar verme hakkı devletler tarafından reddedilmektedir. Kısaca, insan hakları sistemi eksiktir ve kadınlara koruma sağlamamaktadır. Kadınlar ve erkekler arasında biyolojik bir farklılık vardır, bu nedenle bu iki cinsiyetin deneyimleri ve yaşamları da farklıdır. Bu bağlamda, hamilelik cinsiyete özgü bir durumdur ve doğrudan kadınların yaşam hakkı ile ilgilidir. Dünyanın her yerinde kadınlar hamileliklerini bitirip bitirmeyeceklerine kendileri karar verebilmelidir. Kadınların insan hakları genel insan haklarına entegre edilmelidir. Kadınların insan haklarından erkeklerin yararlandığı şekilde yararlanabilmeleri için kadınların özel deneyimleri ele alınmalıdır (Van Leeuwen, 2013). Ve unutulmamalıdır ki insanlar,

authority to decide whether or not to have children. (Walters, 2013) Together with those, forced pregnancy is being disregarded. Women's right to decide on their body is denied by states. In brief, human rights system is deficient and does not provide protection to women. There is a biological difference between women and man therefore experiences and lives of these two sexes differ as well. In this sense, pregnancy is gender-specific situation and directly related to women's right to life. Women around the world should be able to decide by themselves whether or not to end their pregnancy. Human rights of women should be integrated to general human rights. Specific experience of women should be addressed so as to women can enjoy their human rights the way men enjoy. (Van Leeuwen, 2013) It should not be forgotten that all people have rights because they are human and women rights are human rights.

To conclude, the problem of women's human rights still continues. Human rights do not pro-

insan oldukları için haklara sahiptir ve kadın hakları insan haklarıdır.

Sonuç olarak, kadın insan hakları sorunu hâlâ devam etmektedir. İnsan hakları, şiddete maruz kalan kadınlara koruma sağlamamaktadır. İnsan hakları, erkeklerin ihtiyaçlarına göre hazırlandığından, genel insan hakları, kadınların endişelerine cevap vermek için yetersizdir. İnsan haklarının eksikliği, kadın hakları ile tamamlanmalıdır. Kadın olmak, herhangi bir alanda dışlanmak için bir neden olmamalıdır. Geleneksel insan hakları, kadınların görünür olabilmesi için kadınların deneyimlerini içermelidir. CEDAW'a taraf devletler cinsiyet ayrımcılığını ortadan kaldırmalı ve kadınların güçlendirilmesini desteklemelidir. Toplumsal cinsiyet eşitliğini başarmak için kadınlara erkeklerle aynı haklar verilmelidir. Devletler, kadınları erkeklerden değersiz kılan kültürel kalıplar, cinsiyet rolleri, kalıplaşmış yargılar üzerinde değişiklik yapmalıdır. Ancak elbette erkekler kadınların insan hakları konusunda bilinçli olmadığı sürece, farkındalık yaratılamaz. Erkekler bu konuda eğitilmelidir, aksi takdirde iki cinsiyet arasında gerçek bir eşitliğe ulaşmak mümkün değildir (Coşkun, 2013).

vide protection to women who are exposed to violence. Because human rights were prepared according to man's needs, general human rights are insufficient to answer women's concern. Therefore, deficiency of human rights should be completed with women's rights. Being women should not be a reason to be excluded in any field. Traditional human rights should include experiences of women so that women can be visible. State parties of CEDAW should eliminate gender discrimination and support women empowerment. Women should be granted the same rights as men in order to achieve gender equality. States should make modification on cultural patterns, gender roles, stereotypes which make women inferior to men. But of course, as long as men are not conscious about women's human rights, awareness cannot be created. Men should be educated with that regard otherwise it is not possible to reach a genuine equality between two gender. (Coşkun, 2013)

References:

1. Bunch, C. (1990). Women's Rights as Human Rights: Toward a Re-Vision of Human Rights. *Human Rights Quarterly*, 12(4), 486-498. https://www.jstor.org/stable/762496?seq=1#metadata_info_tab_contents
2. Chhibber, B. (2018). Women's Rights are Human Rights. *World Affairs*, 22(1), 122-135. https://www.jstor.org/stable/48520052?seq=1#metadata_info_tab_contents
3. Coşkun, S.Y. (2013). Türkiye'de ve Dünyada "Kadının İnsan Hakları". *TÜRKİZ*, 20(4), 77-95. <https://www.tasav.org/media/k2/attachments/20.pdf>
4. Demir, H. (2019). Neden Kadının İnsan Hakları? *Duvar*. <https://www.gazeteduvar.com.tr/kadin/2019/12/10/neden-kadininin-san-haklari>
5. Moroğlu, N. (2018). Uluslararası ve Ulusal Hukukta Kadının İnsan Hakları. Nazan MOROĞLU. <https://nazanmoroglu.com/wp-content/uploads/2018/11/Uluslararası-ve-Ulusal-Hukukta..-Yeditepe-Ü.-Hukuk-makale..20.2.2018-Beykent-Ü..pdf>
6. Şenel, Ş. (2013). Kadın ve Siyaset. *TÜRKİZ*, 20(4), 7-31. <https://www.tasav.org/media/k2/attachments/20.pdf>
7. Van Leeuwen, F. (2013). Women's Rights are Human Rights! Cambridge Core. <https://www.cambridge.org/core/books/womens-human-rights/womens-rights-are-human-rights/5B93B5D755969CBC2CFE602B52CE5F4A/core-reader>
8. Walters, R. (2013). Are Women's Rights Human Rights? *E-International Relations*. <https://www.e-ir.info/2013/07/20/arewomens-rights-human-rights/>

Suriyeli Mülteci Krizinin Çözüm Süreci Türkiye Cumhurbaşkanı Erdoğan ve Almanya Başkanı Merkel'in Liderlik Tarzlarından Nasıl Şekillendi?

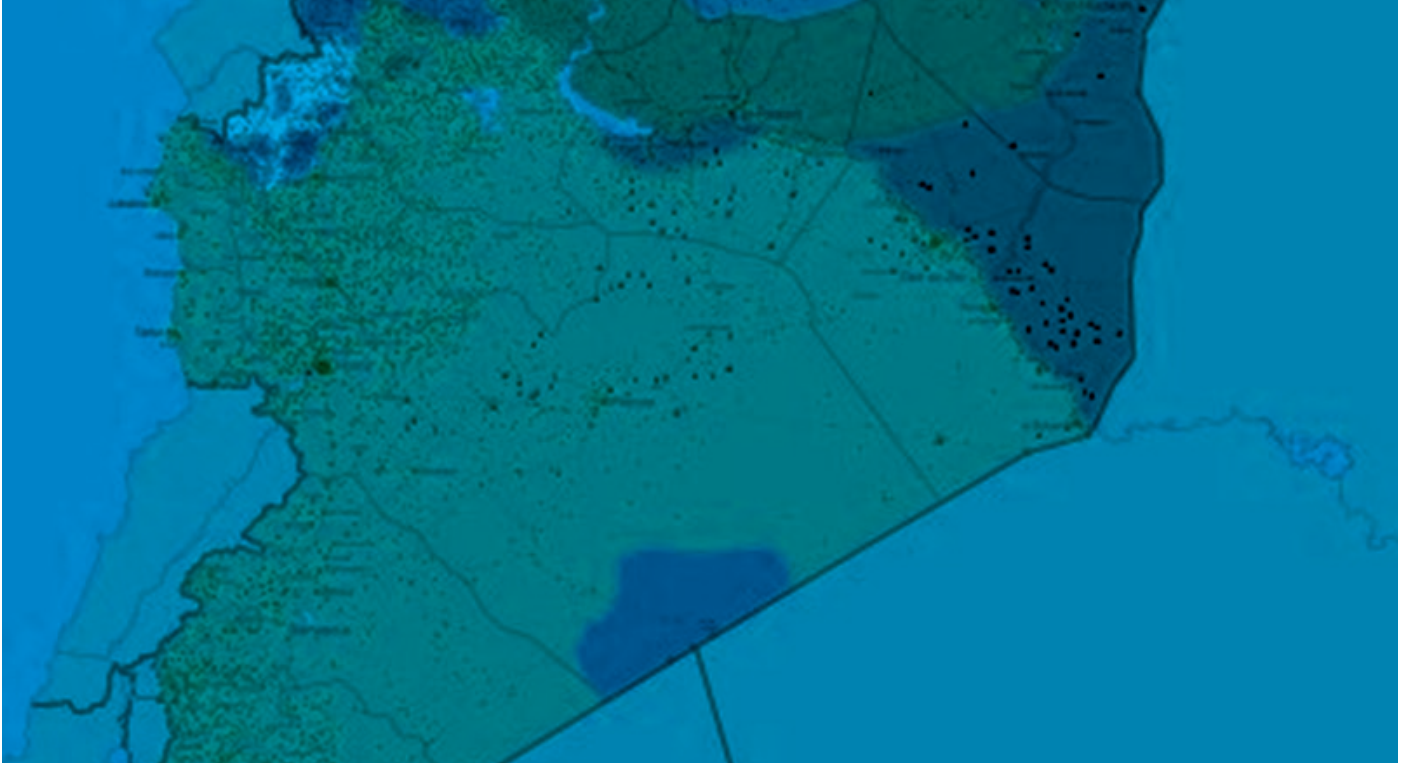
How is the Solution Process of Syrian Refugee Crisis Affected By the Leadership Styles of Turkish President Erdoğan and German Chancellor Merkel?

Tılsım Gülbu KADIOĞLU

**İhsan Doğramacı Bilkent Üniversitesi Siyaset Bilimi ve
Kamu Yönetimi Bölümü**

2012 yılı itibariyle başlayan iç savaş (İçduygu, 2015, s. 2), Suriyeliler için iltica arayışına sebep olmuştur. Yardıma muhtaç olan ya da başka ülkelere göçmüş Suriyeli sayısı yaklaşık 12 milyondur (Metcalf-Hough, 2015, s. 2). Bu durum, genel anlamda ekonomik sorunlara, ırka dayalı ayrımcılığa, yoksulluğa, kaynak yetersizliğine, iletişim sıkıntılarına; küresel boyutta bakıldığında ise Suriyeli mülteci krizine yol açmaktadır. Krize bakışın nasıl olduğu ve kriz yönetiminin nasıl yapıldığı, Suriyeli mültecilere ev sahipliği yapan ülkelere göre şekillenmektedir. Bu noktadaki farklılıklar iki kategori üzerinden değerlendirilebilir: daha fazla mülteci barındıran Orta Doğu ülkeleri ve daha az mülteci barındıran Batı ülkeleri. Birinci kategori için Lübnan, Ürdün ve Türkiye (Özden, 2013, s. 9); ikincisi için ise Amerika Birleşik Dev-

Ever since the civil war started in 2012 (İçduygu, 2015, p. 2), Syrians are seeking for asylum. Around 12 million Syrians are either in need of help or have migrated to other countries (Metcalf-Hough, 2015, p. 2). This situation leads to economic issues, racial discrimination, poverty, lack of sources and communication problems and overall Syrian refugee crisis in global aspect. Responses to crisis depends on the host countries. For them, two categories can be made: Middle Eastern countries with more and Western countries with less refugees. For the first category, Lebanon, Jordan, and Turkey (Özden, 2013, p. 9); for the latter, USA, Sweden, and Germany (Ostrand, 2015, p. 255) can be given as examples. Depending on these countries, leaders' behaviors, decision mechanisms, priorities, abilities, and foreign

letleri, İsveç ve Almanya (Ostrand, 2015, s. 255) örnek olarak verilebilir. Bahsi geçen ülkelere bakıldığında liderlerin davranışlarının, karar mekanizmalarının, önceliklerinin, kabiliyetlerinin ve dış politikalarının değişiklik gösterdiği anlaşılabilir. Bu yazıda, farklı liderlik tarzlarının Suriyeli mülteci krizinin çözüm sürecinde nasıl bir etkisi olduğunun Orta Doğu ülkelerinden Türkiye ve Batı ülkelerinden Almanya üzerinden örneklen-dirilmesi hedeflenmiştir.

Peele'nin (2005, 193) belirttiği üzere, liderlerin, onları siyasi yelpazedeki diğer önemli isimlerden ayıran rolleri vardır. Lider olmanın temel özelliklerinden biri, halkla siyasi alan arasında köprü görevi görmektir. Türkiye örneği incelendiğinde, siyasetin her zaman lider merkezli olduğu görülmüştür (Kesgin, 2020, s. 62). 2000'li yılların başından itibaren bakılacak olursa, Erdoğan parti genel başkanlığından cumhurbaşkanlığına kadar çeşitli pozisyonlarda siyasi lider olarak karşımıza çıkmaktadır; bu duruma istinaden Türk tarihinin en güçlü ve etkili liderlerinden biri olarak algılanmaktadır (Görener ve Ucal, 2011, s. 359). Türki-

policies change. For this paper, Turkey from Middle Eastern countries and Germany from Western countries will be used to show how different leadership styles have an impact on the solution process of Syrian refugee crisis.

According to Peele (2005, p. 193), leaders have roles that distinguish them from other important names in political spectrum. Being a leader attains the role of being a bridge between the public and political area. For Turkey's case, the politics was always leader-based (Kesgin, 2020, p. 62). Ever since the early 2000's, Erdoğan has been the political leader figure in different positions, he is perceived to be one of the most powerful and influential leaders of Turkish history (Görener & Ucal, 2011, p. 359). Assumably, foreign policies of Turkey are directly affected by Erdoğan's leadership style. However, Erdoğan's style is an ongoing debate; some found him aggressive, some charismatic and others opportunist (Görener & Ucal, 2011, p. 357). Nonetheless, Erdoğan is different than the other leaders in many criteria defining the style of a leader. As Görener and Ucal explains

ye'nin dış politika ölçeğinde aldığı kararların, Erdoğan'ın liderlik tarzından doğrudan etkilendiği söylenebilir. Ancak, Erdoğan'ın liderlik tarzının en uygun şekilde nasıl tanımlanacağı bir tartışma konusudur; kimileri tarzını saldırgan olarak tanımlarken, bazıları bu tarzı karizmatik ve diğerleri oportünist olarak değerlendirmiştir (Görener ve Ucal, 2011, s. 357). Bununla birlikte Erdoğan'ın, bir liderin tarzını belirleyen birçok kriterde diğer liderlerden ayrıldığını gözlemlemek mümkündür. Görener ve Ucal'ın açıkladığı şekliyle (2011, s. 365): "Erdoğan, olayları kontrol etme becerisine olan inancı ve kendisi için 'diğer' kalan kesimlerden genel olarak hazzetmemesi hususlarında yüksek puan alırken, kavramsal karmaşıklıkta, grup içi önyargı ve görev oryantasyonunda düşük puan almıştır." Erdoğan'ın ortalama bir liderden farklı puan aldığı beş kriter yukarıda belirtildiği gibi sıralanabilir. Bu farklılıkların, mülteci krizi sırasında alınan kararları şekillendirmiş olması son derece muhtemeldir. Erdoğan'ın liderlik tarzını ona özgü kılan bir önemli yönü ise Müslüman ve Arap ülkelerine olan yakınlığıdır. Davos 2009'un sonuçlarından biri Erdoğan'ın, Arap ve Müslüman ülkeler tarafından özellikle beğenilmesi olmuştur. Bunun karşılığında ise Erdoğan'ın bakış açısında değişiklik yaşanmış, Batı'ya gösterdiği güvensizliği Orta Doğu ülkelerine yansıtmamaya başlamıştır (Kesgin, 2020, s.68). Bu makalenin gidişatı için, Erdoğan'ın tarzındaki farklılıklar ile Müslüman ve Araplara olan bakışı önem arz etmektedir.

Erdoğan'ın liderlik nitelikleri çerçevesinde bir değerlendirme yapıldığında, Suriyeli mülteci krizinde alınan bazı kararların ne amaçla alındığı anlaşılabilir. Örneğin, Erdoğan'ın milliyetçilik ve önyargıdan uzak bir liderlik tarzına sahip olması, ilk başta Suriyelilere kucak açılmasını açıklayabilir. Bununla birlikte, kavramsal karmaşık düşünme ve görev odaklı hareket etme yetisinde aldığı puan değerlendirilirse, çözümlerin neden kısa vadeli olduğu ve gelecekle ilgili öngörülerin ne-

(2011, p. 365): "Erdoğan scores high on belief in the ability to control events and high on general dislike of others, whereas he scores low on conceptual complexity, low on nationalism as indicated by in-group bias and low on task orientation." There are the five criteria where Erdoğan scored differently than an average leader. Arguably, those differences had shaped the decisions made during refugee crisis. Another important aspect is his closeness to Muslims and Arabs. Erdoğan is admired by the Arab and Muslim countries since the Davos 2009 and in return Erdoğan does not show signs of distrust to Middle Eastern countries the way he does to Western (Kesgin, 2020, p. 68). These two aspects are essential for this paper.

Regarding leadership qualities of Erdoğan, some elements of Syrian refugee case can be understood. For example, being low on nationalism and bias may have provided the welcoming attitude towards Syrian at first. However, being low on conceptual complexity and task orientation could explain why solutions were for short term and the future was neglected. High levels of belief in his ability to control and dislike of other, in addition to distrust towards Western countries, may have slowed down the international burden sharing. The closeness to Arabic and Muslim countries rationalizes why Syrian refugees decided to come to Turkey within countries in closer region. The controversial point in this closeness is the Arab Syrians complains about being second next to Turkman Syrians. With low levels of nationalist bias and trust to Arabic culture, Erdoğan's foreign policies are not expected to discriminate Arab Syrians. That being said, it should be noted these are assumptions which are not solely enough to explain the whole process.

Merkel is one of the most famous politicians of 20th century. Analyzing her leadership style, associations to gender is frequent; as gender has an impact on leadership style to some degree (Wahl,

den ihmal edildiği anlaşılabilir. Batılı ülkelere güvensizliğin yanı sıra başkalarını kontrol etme ve 'diğer' olandan hazzetmeme eğilimi, uluslararası iletişimi ve yük paylaşımını yavaşlatmış olabilir. Arap ve Müslüman ülkelere yakınlık, Suriyeli mültecilerin çevre ülkeler arasından neden Türkiye'ye gelmeye karar verdiklerini mantıklı kılıyor. Bu husustaki tartışılmalı nokta, Arap Suriyelilerin Türkmen Suriyelilere kıyasla ikinci planda kalmaktan şikâyet etmeleridir. Milliyetçi önyargı ile hareket etme ihtimali düşük olan ve Arap kültürüne güven duyan Erdoğan'ın, dış politikada Arap Suriyelilere böyle bir ayırım yapması beklenmedik bir durum. Buna karşın, liderlik tarzının tüm süreci açıklamak için yeterli olmadığı hatırlanmalıdır; yukarıda belirtilen gibi beklenmedik durumlar, farklı yönlerden açıklanabilir.

Merkel, 20. yüzyılın en ünlü politikacıları arasında sayılabilir. Cinsiyetin liderlik tarzı üzerinde belli

2011, p. 393). Being a woman generally indicates being more empathetic, soft, cooperating and in favor of consensus (Olsen, 2011, p. 344). Beside gender, the environment she grew, being from a Protestant family and being a natural scientist all have contributed to the leadership style of Merkel (Wahl, 2011, p. 394). Findings of her leadership style differ from Erdoğan's. Words for describing Merkel's style are: "conciliatory, thoughtful, factual, quick learner, adaptive to changes, not ideological and cautious" (Olsen, 2011, p. 349). They all refer to more conceptualization complexity, trusting, and task-oriented leadership style comparing to Erdoğan. It is debatable whether her trusting and thoughtful style is because of her gender, yet it will not be further analyzed in the paper.

Evaluating leadership qualities of Merkel, the factual and adaptive to change elements of her style becomes significant in communication problems.

bir etkisi olduğundan (Wahl, 2011, s. 393) Merkel'in liderlik tarzı incelenirken çoğu ilişkilendirmenin cinsiyet üzerinden yapıldığı görülebilir. Kadın olmak genellikle daha empatik, yumuşak, işbirlikçi ve fikir birliği lehinde olarak tanımlanır (Olsen, 2011). Kadın olmasının yanı sıra, büyüdüğü çevre, Protestan bir aileden gelmesi ve doğa bilimci olması Merkel'in liderlik tarzına katkıda bulunmuştur (Wahl, 2011, s. 394). Yapılan araştırmalar karşılaştırıldığında, Merkel'in liderlik tarzının Erdoğan'inkinden oldukça farklı olduğu görülebilir. Merkel'in tarzını tanımlayan kelimeler: "uzlaşmacı, düşünceli, olgusal, çabuk öğrenen, değişikliklere uyum sağlayan, ideolojilerden uzak ve temkinli" şeklinde sıralanmaktadır (Olsen, 2011, s. 349). Tanımların hepsi, Erdoğan'a kıyasla daha fazla karmaşık kavramsallaştırma becerisine, daha güvenilir ve daha görev odaklı liderlik tarzına atıfta bulunuyor. Güvenilir ve düşünceli tarzının cinsiyetinden dolayı olup olmadığı değerli bir tartışma konusudur, ancak bu makale ölçeğinde değerlendirme altına alınmayacaktır.

Merkel'in liderlik niteliklerinden, olgusal yaklaşımı ve gerekli durumlarda değişime kolay uyum sağlaması, göçmen krizi içinde yaşanan iletişim probleminin çözümünde devreye girmiştir. Türkiye'de mültecilerin herhangi bir teknolojik cihaz kullanması yasakken (Özden, 2013, s. 4), Almanya mültecilerin iletişim ihtiyacını gidermek amacıyla telefon kullanımına izin vererek bu duruma uyum sağlamıştır (Abujarour ve Krasnova, 2017, s. 4). Yardım miktarı her yıl artmakla birlikte Almanya'ya kabul edilen Suriyeli mülteci oranı oldukça düşük kalmaktadır. Daha fazla mülteci kabul etmeleri hâlinde karşılaşacakları olası sorunları önceden tahmin edebilmesi ve bu yüzden düşük oranda mülteci kabul etmesi, Merkel'in mantıklı yönü ile açıklanabilir. Suriyeli mülteci krizi için tüm kaynakların aynı anda kullanılmaması ise Merkel'in temkinli özelliğinin bir sonucu olarak yorumlanabilir. Mülteci sayısının kademeli olarak artırılması ile Orta Doğu'daki mülteciler için ya-

While Turkey forbids refugees' usage of any technological devices (Özden, 2013, p. 4), Germany understands the need for communication and adapts to this problem by allowing using smartphones (Abujarour & Krasnova, 2017, p. 4). Though amount of help increases each year, the rate of Syrian refugees accepted in Germany is quite low. It may be due to logical side of Merkel since she could be predicting further issues if they have accepted more refugees. Not using all the sources at once for Syrian refugee crisis may also be a consequence of Merkel's cautious characteristic. Gradually increasing the number of refugees or contributing to spending for refugees in Middle East can be related to this quality. Finally, being the lead helper among Western countries can be associated with her thoughtful and task-oriented side. She is setting an example to other countries for solution process. Again, these relations are not to explain all the decisions in Germany's refugee crisis solution; but to underline some key factors in Merkel's leadership style which may have contributed to these decisions.

In conclusion, Syrian refugee crisis is a complex issue with global impact. Approaches to crisis and solutions process differs between Middle Eastern and Western countries, Turkey and Germany portrays this difference. Examining two countries, Erdoğan's and Merkel's leadership styles were analyzed; both their styles explain the decisions in respective countries to certain extent. For further research, it can be compared how other international crisis are handled by Turkey and Germany.

pılan harcamalara, Almanya tarafından katkıda bulunulması da bu özellikle ilişkilendirilebilir. Son olarak, Almanya'nın, Batılı ülkeler tarafından yapılan yardımlarda lider konumda olması, Merkel'in düşünceli ve görev odaklı yönüyle açıklanabilir. Merkel'in tarzı ve hareketlerinin, çözüm süreci çerçevesinde diğer ülkelere örnek teşkil ettiği söylenebilir. Bir kez daha hatırlanmalıdır ki, bahsi geçen ilişkiler Almanya'nın mülteci krizi çözümündeki tüm kararlarını açıklamayı değil; Merkel'in liderlik tarzının bu kararlara katkıda bulunmuş olabileceğini göstermeyi amaçlamaktadır.

Sonuç olarak, Suriyeli mülteci krizi küresel etkisi olan karmaşık bir konudur. Orta Doğu ülkeleri ve Batı ülkeleri arasında krize yaklaşımlar ve çözüm sürecinin ilerleyişi ciddi farklılıklar göstermekte, Türkiye ve Almanya bu farklılıkların nasıl işlediğini ortaya koymaktadır. Bu iki ülke çerçevesinde Erdoğan ve Merkel incelenecek olduğunda; her iki liderin tarzının, ilgili ülkelerdeki kararları belli bir dereceye kadar açıkladığı görülmektedir. Bu konu hakkında yapılacak gelecek çalışmalarda, diğer uluslararası krizlerin Türkiye ve Almanya tarafından nasıl ele alındığı karşılaştırılabilir.

References:

- Abujarour, S., & Krasnova, H. (2017). Understanding the role of ICTS in promoting social inclusion: the case of syrian refugees in Germany. Twenty-Fifth European Conference on Information Systems (ECIS), (s. 1-15). Guimarães.
- Görener, A. Ş., & Ucal, M. Ş. (2011). The Personality and Leadership Style of Recep Tayyip Erdoğan: Implications for Turkish Foreign Policy. *Turkish Studies*, 357-381.
- İçduygu, A. (2015). Syrian Refugees in Turkey: The Long Road Ahead. Washington, DC: Migration Policy Institute. Kesgin, B. (2020). Turkey's Erdoğan: leadership style and foreign policy audiences. *Turkish Studies*, 56-82.
- Metcalfe-Hough, V. (2015, Ekim). The migration crisis? Facts, challenges and possible solutions. London: Overseas Development Institute.
- Olsen, J. (2011). Leadership in Grand Coalitions: Comparing Angela Merkel and Kurt Georg Kiesinger. *German Politics*, 342-359.
- Ostrand, N. (2015). The Syrian Refugee Crisis: A Comparison of Responses by Germany, Sweden, the United Kingdom, and the United States. *Journal on Migration and Human Security*, 255-279.
- Özden, Ş. (2013). Syrian Refugees in Turkey. Florence: Migration Policy Center.
- Peele, G. (2005). Leadership and Politics: A Case for a Closer Relationship? *Leadership*, 187-204.
- Ram, P., & Prabhakar, G. V. (2010). Leadership Styles and Perceived Organizational Politics as Predictors of Work Related Outcomes. *European Journal of Social Sciences*, 40-55.
- Wahl, A. V. (2011). A 'women's revolution from above'? Female leadership, intersectionality, and public policy under the Merkel government. *German Studies*, 392-409.

